

ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИИТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ • НОЕМВРИ 2011 Г.

Лиахона

**Речи от общата
конференция**

**Обявени шест
нови храма**

Да учим от Писанията, от Нанси Крукстън

Спасителят учи, "Вие изследвате писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене," (Йоана 5:39).

СЪБОТНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

- 4 Като се срещаме отново
Президент Томас С. Монсън
- 6 Силата на Писанията
Старейшина Ричард Г. Скот
- 9 Лично откровение и свидетелство
Барбара Томпсън
- 11 Времето ще дойде
Старейшина А. Уитни Клейтън
- 14 Да вършим правилните неща в правилното време, без бавене
Старейшина Жозе А. Алонсо
- 16 Съвет към младежите
Президент Бойд К. Пагър
- 19 Вие сте от значение за Него
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

СЪБОТНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

- 23 Вотът на подкрепа за църковните служители
Президент Хенри Б. Айринг
- 24 Сърцата на децата ще се обърнат към бащите им
Старейшина Дейвид А. Беднар
- 28 Децата
Старейшина Нийл А. Андерсън
- 31 Време да се подготвим
Старейшина Йън С. Ардърн
- 33 По-добре е да гледаш нагоре
Старейшина Карл Б. Кук
- 35 Изкупление
Старейшина ЛеГран Р. Къртис-мл.
- 38 Божественият дар на покаянието
Старейшина Д. Тод Кристоферсън
- 41 Съвършената любов изпъжда страха
Старейшина А. Том Пери

СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ

- 44 Призовани сме от Бог
Старейшина Джефри Р. Холанд
- 47 Силата на Аароновото свещеничество
Епископ Кийт Б. Макмълън
- 50 Възможността на живота ни
Старейшина У. Кристофър Уодъл
- 53 Да се грижим по Господния начин
Президент Дитер Ф. Ухтдорф
- 56 Подготовка в свещеничеството: "Нуждая се от помощта ви"
Президент Хенри Б. Айринг

- 60 Имайте смелостта сами да отстоявате истината
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

- 68 Свидетелство
Президент Хенри Б. Айринг
- 71 Чакайки Господ: Нека бъде Твоята воля
Старейшина Робърт Д. Хейлз
- 74 Книгата на Мормон – книга, дадена от Бог
Старейшина Тад Р. Калистгър
- 77 Обичайте майка й
Илейн Ш. Долтън
- 79 Важността на името
Старейшина М. Ръсел Балард
- 82 Застанете на свети места
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

- 86 Завети
Старейшина Ръсел М. Нелсън
- 90 Ученията на Исус
Старейшина Далин Х. Оухс
- 94 Преподаване според Духа
Матю О. Ричардсън
- 96 Мисионерите са едно съкровище на Църквата
Старейшина Казухико Ямашита
- 98 Изберете вечен живот
Старейшина Рандъл К. Бенет
- 101 Привилегията на молитвата
Старейшина Дж. Девн Корниш
- 104 Неизпети песни
Старейшина Куентин А. Кук
- 108 До следващата среща
Президент Томас С. Монсън

ОБЩО СЪБРАНИЕ НА ОБЩЕСТВОТО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

- 109 Това, което се надявам моите внучки (и внуци) да разберат за Обществото за взаимопомощ
Джуми Б. Бек
- 114 Милосърдието никога не отпада
Силвия Е. Олред
- 117 Придържайте се към заветите
Барбара Томпсън
- 120 Не забравяйте
Президент Дитер Ф. Ухтдорф
- 64 Висши ръководители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
- 124 Указател на материалите от конференцията
- 125 Учения за нашето време
- 125 Общи президентства на помощните организации
- 126 Новини от Църквата

Резюме на 181-та полугодишна обща конференция

СЪБОТНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 1 ОКТОМВРИ 2011 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън Ръководи: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Гари Дж. Колман. Закриваща молитва: старейшина Лоуъл М. Сноу. Музика от Хора на Табернакъл; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Ричард Елиът и Андрю Ънсуърт: “Зора зазори”, *Химни*, № 1; “With Songs of Praise”, *Hymns*, no. 71; “Молим се, скъпи наш пророк”, *Химни*, № 15, ар. Уилбърг, непубликуван; “Спасителю на Израил”, *Химни*, № 5; “Чедо на Бога съм”, *Химни*, № 186, ар. Мърфи, непубликуван; “Вървим напред с вяра в Христа”, *Химни*, № 54, ар. Уилбърг, непубликуван.

СЪБОТНА СПЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 1 ОКТОМВРИ 2011 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън Ръководи: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Вон Йонг Ко. Закриваща молитва: старейшина Брадли Д. Фостър. Музика – хор на Неделното училище за деца от Плезънт Вю и Норт Огдън, Юта; диригент Ваня Й. Уоткинз; органист Линда Маргетс: “Мисля си за любовта”, *Химни*, № 191, и “Благодаря, мили Отче”, *ХЗП*, стр. 61, потпури ар. Уоткинз, непубликуван; “Заедно семействата могат да са във вечността”, *Химни*, № 185, ар. Уоткинз, непубликуван; “Славим пророка, той с Бога говори”, *Химни*, № 20; “My Heavenly Father Loves Me”, *Children's Songbook*, стр. 228–229, и “Аз знам, че Бог е жив”, *Химни*, № 187, пуб. Джакмън, потпури ар. Уоткинз, непубликуван.

СЪБОТНА ВЕЧЕРНА СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ, 1 ОКТОМВРИ 2011 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън Ръководи: Президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Ричард Г. Хинкли. Закриваща молитва: старейшина Коичи Аояги. Музика от хор на Мелхиседековото свещеничество от Плезънт Гроув, Юта; диригент Джъстин Билс, органист Клей Кристенсън: “Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, № 324, ар. Стахели, пуб. Джакмън; “Със Тебе всеки час”, *Химни*, № 69, ар. Билс, непубликуван;

“Ликувайте, Господ е Цар!” *Химни*, № 66; “Хайде, Божии чедо”, *Химни*, № 42, ар. Билс, непубликуван.

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 2 ОКТОМВРИ 2011 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън Ръководи: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Пол К. Сибровски. Закриваща молитва: Старейшина Джеймс Б. Мартино. Музика от Хора на Табернакъл; диригент Мак Уилбърг; органисти Клей Кристенсън и Андрю Ънсуърт: “Lead Me into Life Eternal”, *Hymns*, № 45; “О, Иехова, поведи ни”, *Химни*, № 83, ар. Уилбърг, непубликуван; “Consider the Lilies”, Хофман, ар. Лайън, пуб. Джакмън; “За пророка ни славим Те, Боже”, *Химни*, № 12; “Във твоя път ще ходя, Отче мой”, *Химни*, № 172, ар. Уилбърг, непубликуван; “I Believe in Christ”, *Hymns*, № 134, ар. Уилбърг, непубликуван.

НЕДЕЛНА СПЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 2 ОКТОМВРИ 2011 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън Ръководи: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Ф. Майкъл Уотсън. Закриваща молитва: старейшина Грегъри А. Шуитсър. Музика от Хора на Табернакъл; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Линда Маргетс и Бони Гудлиф: “Arise, O God, and Shine”, *Hymns*, № 265, ар. Уилбърг, непубликуван; “I Feel My Savior's Love”, *Children's Songbook*, 74–75, ар. Кардън, непубликуван; “Да запеем с радост”, *Химни*, № 3; “Господи, благослови”, *Химни*, № 99, ар. Уилбърг, непубликуван.

СЪБОТНА ВЕЧЕРНА СЕСИЯ, ОБЩО СЪБРАНИЕ НА ОБЩЕСТВОТО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ, 24 СЕПТЕМВРИ 2011 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън Ръководи: Джули Б. Бек. Откриваща молитва: Барбара Ч. Брадшоу. Закриваща молитва: Сандра Роджърз. Музика от хор на Обществото за взаимопомощ от Ийгъл Маунтън и Саратога Спрингз, Юта; диригент Емили Уодли, органисти Бони Гудлиф и Линда Маргетс: “Зора зазори”, *Химни*, № 1, ар. Уилбърг, непубликуван; “Сладък е трудът”, *Химни*, № 95, ар.

Манукин, пуб. Джакмън; “Чуйте, народи” *Химни*, № 169; “Да запеем с радост”, *Химни*, № 3.

РЕЧИТЕ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА СА НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ

За достъп до речи от общата конференция на различни езици посетете conference.lds.org. После изберете език. Обикновено в рамките на 2 месеца след конференцията аудио записите са на разположение в центровете за разпространение.

ДОМАШНИ ПОСПАНИЯ И ПОСПАНИЯ ЗА ОБУЧЕНИЕ ПРИ ПОСЕЩЕНИЕ

За домашни послания и послания за обучение при посещение моля, изберете обръщение, което най-добре съвпада с нуждите на онези, които посещавате.

НА КОРИЦАТА

Лице: Снимка Джон Люк. Гръб: Снимка Лес Нилсън.

СНИМКИ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА

Моменти от общата конференция в Солт Лейк Сити бяха заснети от Крейг Даймънд, Уелдън Ч. Андерсън, Джон Люк, Кристина Смит, Коуди Бел, Лес Нилсън, Уестън Колтън, Сара Дженсън, Дерек Израилсън, Дани Ла, Скот Дейвис, Кристи Джордън и Сара Кол; в Бразилия от Барбара Алвес, Дейвид Макнейми и Сандра Розадос; в Канада от Лорънт Лусиъс; в Ел Салвадор от Джосуи Пеня; в Англия от Саймън Джоунз; в Япония от Джун Аону; в Мексико от Моника Мора; във Филипините от Уилмър ЛаТоре и Ана Росас; в Южна Африка от Роб Милн; в Швеция от Ана Петерсън; и в Уругвай от Мануел Пеня.

НОЕМВРИ 2011 Г., ГОД. 18 БР. 4
ЛИАХОНА 09691 112

Официално международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото Президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф

Кворумът на дванадесетте апостоли: Бойд К. Пакър, Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън

Редактор: Пол В. Пайпър

Съветници: Стенли Г. Елис, Кристофел Голдън-мл., Пер Г. Малм

Изпълнителен директор: Дейвид Л. Фришкнехт

Директор планиране и редактиране:

Винсънт А. Вон

Директор оформление: Алън Р. Лойбърт

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административни редактори:

Дженифър Л. Грийнууд, Адам С. Олсън

Помощник-редактори: Сюзън Барет, Райън Кар

Редакционен екип: Британи Бети, Дейвид А. Едуардз, Матю Д. Флитън, ЛаРене Портър Гонт, Кари Кастън, Дженифър Мади, Лия Макланхайн, Мелиса Мерил, Майкъл Р. Морис, Сали Дж. Одекърк, Джошуа Дж. Пърки, Чад Е. Фарес, Джен Пинбороу, Пол Ванденберге, Мариса А. Уидисън, Мелиса Зентено

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Скот Ван Кампен

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Екип дизайн: С. Кимбъл Бот, Томас С. Чайлд, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Скот М. Муи

Екип производство: Колет Небекър Он, Хауърд Г.

Браун, Джули Бърдет, Реджинълд Дж. Кристенсън, Ким Феншермейкър, Брайън У. Гиги, Кетлинг Хауърд, Денис Кърби, Джини Дж. Нилсън

Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крейг К. Седуик

Директор разпространение: Евън Ларсън

Превод: Георги Кралев/Георги

Василев/Вивиан Богданова/Росица Крулева

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или ръководител на район/клуб.

Изпращайте ръкописи и питания онлайн на iahona.lds.org; по пощата до **Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; или e-mail: iahona@ldschurch.org.**

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава "компас" или "нещо, което напътства") се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски, хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, хаитянски, хинди, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, синхалски, словенски, испански, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга, украински, урду и вьетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2011 г. на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2011 Vol. 18 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

ГОВОРИТЕЛИТЕ, ПОДРЕДЕНИ ПО АЗБУЧЕН РЕД

Алонсо, Жозе Л., 14
Айринг, Хенри Б., 23, 56, 68
Андерсън, Нийл Л., 28
Ардърн, Ъън С., 31
Балард, М. Ръсел, 79
Беднар, Дейвид А., 24
Бек, Джули Б., 109
Бенет, Рандъл К., 98
Доалтън, Илейн Ш., 77
Калаистър, Тад Р., 74
Клейтън, Л. Уитни, 11
Корниш, Дж. Девн, 101
Кристоферсън, Д. Тод, 38
Кук, Куентин Л., 104
Кук Карл Б., 33
Къргис, ЛеГран Р., мл., 35
Макмълън, Кийт Б., 47
Монсън, Томас С., 4, 60, 82, 108
Нейлаз, Робърт Д., 71
Нелсън, Ръсел М., 86
Олред, Сиавия Е., 114
Оукс, Далин Х., 90
Пакър, Бойд К., 16
Пери, Л. Том, 41
Ричардсън, Матю О., 94
Скот, Ричард Г., 6
Томпсън, Барбара, 9, 117
Уодъл, У. Кристофър, 50
Ухтдорф, Дитер Ф., 19, 53, 120
Холанд, Джефри Р., 44
Ямашита, Казухико, 96

УКАЗАТЕЛ НА ТЕМИТЕ

Аароново свещеничество; активиране, 14, 35, 50
бащи, 77
Библия, 74, 90
благосъстояние, 53
божествено естество, 19
брак, 28
Възстановяване, 11
вяра, 28, 33, 71, 101, 104
двойки мисионери, 44
деца, 28
дълг, 47, 56
Единение, 33, 35, 38, 90
жертва, 50, 120
завети, 86, 117
издръжливост, 68, 71
изкупление, 35
име, на Църквата, 79
Исус Христос, 35, 41, 74, 79, 90, 101
Книгата на Мормон, 6, 50, 68, 74
лично достойнство, 19, 120
личностна ценност, 19, 120
любов, 53, 77, 96, 120
милосърдие, 68, 109, 114
мисионерска работа, 11, 41, 44, 50, 79, 96
младежи, 16, 24, 44, 47, 50, 77
Млади жени, 77
молитва, 82, 101
надежда, 19, 71
научаване, 94
Небесен Отец, 108
несгода, 71, 104
нравственост, 16
обръщане във вярата, 68, 96
обучение при посещение, 109, 114

обща конференция, 4, 23, 108
Общество за взаимопомощ, 109, 114
организиране на времето, 31
отговорност, 98
откровение, 6, 9, 16, 82
Писания, 6, 74
подготовка, 50, 56, 96
покаяние, 16, 35, 38, 44
покорство, 33, 38, 86, 90
преподаване, 94
пример, 41, 60, 77, 90, 96
приоритети, 28, 31
пророчество, 11
радост, 38, 120
разчитане на собствените сили, 53
растез на Църквата, 11, 41
родителство, 28, 77
Светият Дух, 6, 9, 16, 33, 47, 82, 94
свещеничество, 24, 47, 56, 60, 86, 109
свидетелство, 9, 60, 68, 74, 82
свобода на избор, 98
семейна история, 24
семейство, 28, 77
служба, 14, 47, 50, 53, 56, 68
смелост, 33, 60
стандарты, 44, 60, 77, 82
технология, 24, 31
търпение, 71
ученичество, 109
храмове и храмова работа, 4, 24, 41, 109, 117

От президент Томас С. Монсън

Като се срещаме ОТНОВО

Молитвата ми е да можем да бъдем изпълнени с Духа Господен, докато слушаме посланията днес и утре, и да научим нещата, които Господ би желал ние да знаем.

Хубаво е, братя и сестри, да ви приветвам на 181-та полугодийна обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Тази конференция отбелязва 48 години – помислете си само, 48 години – откакто бях призован в Кворума на дванадесетте апостоли от президент Дейвид О. Макей. Това беше през октомври 1963 г. Изглежда невъзможно оттогава да са дошли и отминали толкова години.

Когато сме заети, времето сякаш минава далеч по-бързо, и изминалите шест месеца не бяха изключение за мен. Едно от най-важните неща през този период бе възможността, която имах, да осветя повторно храма Атланта Джорджия на 1 май. Бях придружаван от старейшина и сестра М. Ръсел Балард, старейшина и сестра Уолтър Ф. Гонзалес и старейшина и сестра Уилям Р. Уокър.

По време на културното честване, озаглавено “Южни светлини”, състояло се вечерта преди повторното освещаване, 2 700 млади мъже

и млади жени от окръга на храма изнесоха представление. Това бе една от най-впечатляващите програми, които някога съм виждал, тя няколко пъти вдигна на крака публиката за овации.

На другия ден храмът бе осветен

в две сесии, където Духът Господен бе изобилно с нас.

В последната част на август президент Хенри Б. Айринг освети храма Сан Салвадор Ел Салвадор. Той бе придружен от сестра Айринг и от старейшина и сестра Д. Тод Кристоферсън, старейшина и сестра Уилям Р. Уокър и сестра Силвия Е. Олред от Общото президентство на Обществото за взаимопомощ, заедно със съпруга ѝ Джефри. Президент Айринг съобщи, че това било изключително духовно събитие.

По-късно тази година президент Дитер Ф. Ухтдорф и сестра Ухтдорф ще пътуват с други висши ръководители до Кетцалтенанго, Гватемала, където той ще освети нашия храм там.

Строежът на храмове, братя и сестри, продължава непрекъснато. Днес имам привилегията да обявя няколко нови храма.

Първо, позволете ми да спомена, че никоя сграда, построена от Църквата, не е по-важна от храма. Храмове са места, където взаимоотношенията се запечатват, за да траят през вечността. Ние сме благодарни за многото храмове по света и за благословията, която са те в живота на нашите членове.

В края на миналата година Табернакълът в Прово, окръг Юта, бе сериозно засегнат от един ужасен пожар. От тази чудесна сграда, толкова обичана от поколения светии от последните дни, оцеляха само вътрешните стени. След внимателно проучване решихме да я построим наново с пълна консервация и реставрация на екстериора, за да стане тя втори храм на Църквата в гр. Прово. Съществуващият храм Прово е един от най-заетите в Църквата и един втори храм ще поеме нарастващия брой верни членове,

които посещават храма от Прово и околните общини.

Имам също удоволствието да обявя нови храмове в следните места: Баранкуиля, Колумбия; Дърбан, Южна Африка; Киншаса в Демократична република Конго; и Стар Вали, Уайоминг. Освен това ние продължаваме напред с плановете си да построим храм в Париж, Франция.

Подробности за тези храмове ще бъдат предоставени в бъдеще, когато бъдат уточнени местата и други необходими одобрения.

На предишни конференции съм споменавал за напредъка, който имаме, в това да строим храмове по-близо до нашите членове. Макар храмове да са достъпни за много членове на Църквата, все още има области по света, където те са толкова отдалечени от членовете ни, че хората не могат да си позволят

пътуването до тях. Поради това те не са в състояние да вкусат от свещените и вечни благословии, които осигуряват храмове. За да помогнем в това отношение, имаме на разположение така нареченият Общ фонд за подпомагане на посещаващите храма. Този фонд осигурява еднократно посещение до храма за хората, които иначе не биха били в състояние да отидат до храма и които копнеят за тази възможност. Всеки, който желае да подпомогне този фонд, може просто да впише информацията върху обикновената бележка за дарение, която се дава всеки месец на епископа.

Сега, мои братя и сестри, молитвата ми е да можем да бъдем изгълнени с Духа Господен, докато слушаме посланията днес и утре, и да научим нещата, които Господ би желал ние да знаем. За това се моля, в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Ричард Г. Скот
От Кворума на дванадесетте апостоли

Силата на Писанията

Писанията са като пакети светлина, които огряват нашия разум и дават място на напътствието и вдъхновението свише.

Ние, хората, които заставаме зад този амвон по време на конференцията, чувстваме силата на вашите молитви. Имаме нужда от тях и ви благодарим за тях.

Нашият Небесен Отец разбира, че за да можем да постигнем желания напредък през земното си изпитание, ние ще трябва да преминем през трудни предизвикателства. Някои от тези трудности са почти непреодолими. Той е осигурил инструменти, които да ни помагат да имаме успех в земното си изпитание. Едни такива инструменти са Писанията.

През вековете Отец в Небесата е вдъхновявал избрани мъже и жени да намират решения на най-трудните житейски проблеми чрез водачеството на Светия Дух. Той е вдъхновявал тези упълномощени служители да записват решенията като вид ръководство за онези от Неговите деца, които имат вяра в Неговия план на щастие и във възлюбения Му Син Исус Христос. Имаме бърз достъп до това ръководство чрез съкровището, което наричаме стандартни произведения—т.е. Старият и Новият завет, Книгата на Мормон, Учение и Завети и Скъпоценен Бисер.

Поради това, че Писанията са сътворени чрез вдъхновено общуване чрез Светия Дух, те са чиста истина. Не трябва да се тревожим за валидността на ученията, съдържащи се в стандартните произведения, тъй като Светият Дух е средството, което е мотивирало и вдъхновило хората, записали Писанията.

Писанията са като пакети светлина, които огряват нашия разум и дават място на напътствието и вдъхновението свише. Те могат да бъдат ключа, който отваря канала на общуване с нашия Отец в Небесата и Неговия Възлюбен Син Исус Христос.

Писанията дават силата на властта към нашите заявления, когато са цитирани правилно. Те могат да се превърнат в непоколебими приятели, които не са ограничени географски или календарно. Те са винаги на наше разположение, когато имаме нужда от тях. Тяхното четене осигурява една основа от истина, която може да бъде събудена от Светия Дух. Четенето, размисляването, изследването и запаметяването на Писанията е подобно на това да пълним килера си с приятели, ценности и истини, които могат

да бъдат призовавани по всяко време и навсякъде по света.

Голяма сила може да произтече от запаметяването на стихове от Писанията. Запаметяването на стих е като изковаването на ново приятелство. То може да бъде сравнено с приятел, който може да помогне в момент на нужда, да даде вдъхновение и утеха и да бъде източник на мотивация за необходима промяна. Например, запаметяването на следния псалм се превърна в източник на сила и разбиране за мен:

“Господня е земята и всичко що има в нея, вселената и тия, които живеят в нея;

Защото Той я е основал върху моретата, И затвърдил върху водите.

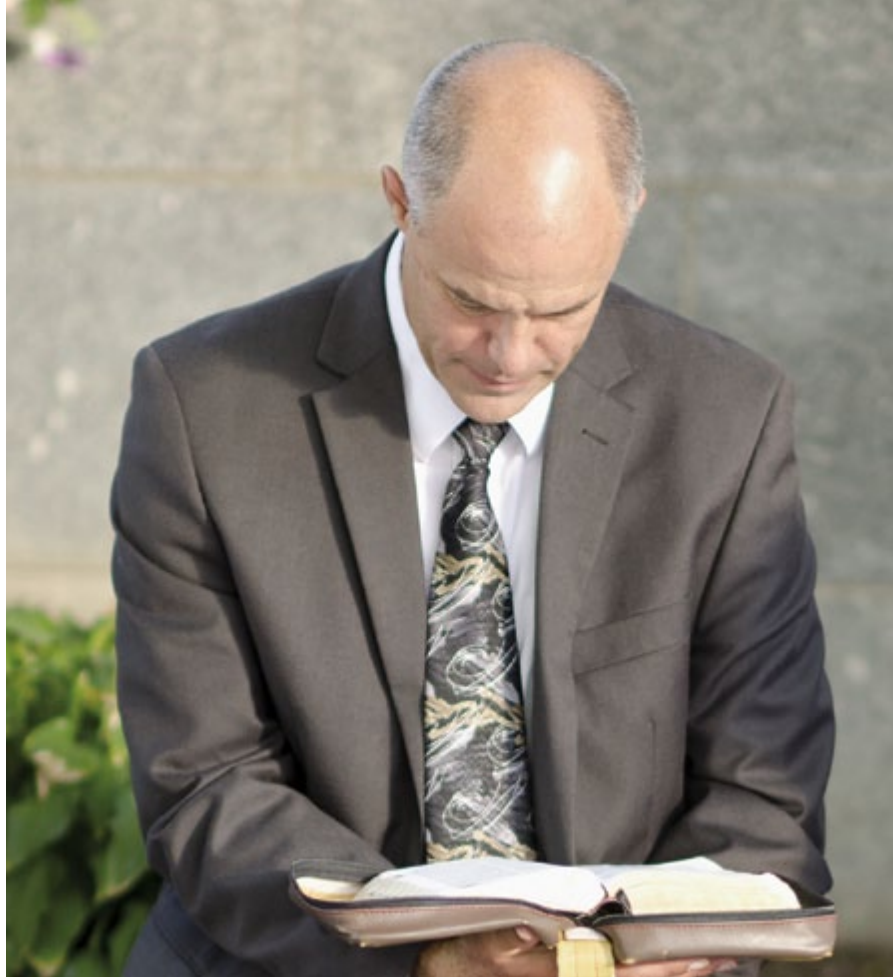
Кой ще възлезе на хълма Господен? И кой ще застане на Неговото свето място?

Оня, който е с чисти ръце и с непорочно сърце, Който не е предал на суета душата си и не се е клел на лъжа.

Той ще приеме благословение от Господа, И правда от Бога на спасението си” (Псалми 24:1–5).

Размислението върху стих като този дава ясна насока в живота. Писанията могат да изградят една основа на подкрепа. Те могат да осигурят един необятен източник от добри приятели, които могат да ни помагат. Един запаметен стих се превръща в скъп приятел, който не отслабва с течение на времето.

Размисълът върху стих от Писанията може да отключи откровение, напътствие и вдъхновение от Светия Дух. Писанията могат да успокоят разтревожена душа, да дадат мир, надежда и възстановяване на увереността, че можем да преодоляваме трудностите в живота. Те имат изключителна сила да изцеляват емоционални трудности, когато е

налице вяра в Спасителя. Те могат да ускорят физическото изцеление.

Писанията могат да предават различни значения в различни етапи на живота ни, в съответствие с нашите нужди. Стих, който сме прочели много пъти, може да придобие нови нюанси на значение, които дават сила и прозрение, когато сме изправени пред нови предизвикателства в живота.

Как вие лично ползвате Писанията? Подчертавате ли вашия екземпляр? Записвате ли си бележки в полето, за да си спомните момент на духовно напътствие или преживяване, което ви е научило на важен урок? Ползвате ли всички стандартни произведения, включително Стария завет? На страниците на Стария завет съм открил скъпоценни истини, които са ключови елементи в основата от истина, ръководеща живота ми и действаща като източник, когато се опитвам да споделям Евангелието с другите. Затова обичам Стария завет. Откривам безценни бисери

от истина, пръснати из страниците му. Например:

“И рече Самуил: Всеизгарянията и жертвите угодни ли са тъй Господу, както слушането на Господния глас? Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата, и покорността – от тлъстината на овни” (1 Царете 15:22).

“Уповавай на Господа от все сърце, И не се облягай на своя разум.

Във всичките си пътища признавай Него, И Той ще оправя пътеките ти.

Не мисли себе си за мъдър; Бой се от Господа и отклонявай се от зло. ...

Сине мой, не презирай наказанието от Господа, И да ти не дотегва, когато Той те избличава,

Защото Господ избличава оня, който люби, Както и бащата сина, който му е мил.

Блажен оня човек, който е намерил мъдрост, И човек, който е придобил разум” (Притчи 3:5–7, 11–13).

Новият завет е също източник на кристално ясна истина:

“А Той му рече: “Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум”.

Това е голямата и първа заповед.

А втора, подобна на нея, е тая: “Да възлюбиш ближния, си както себе си”.

На тия две заповеди стоят целият закон и пророците” (Матей 22:37–40).

“И рече Господ: Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска всички, за да ви пресеке като жито;

но аз се молих за тебе, да не отслабне твоята вяра; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си.

Петър Му рече: Господи, готов съм да отида с Тебе и в тъмница и на смърт.

А Той рече: Казвам ти, Петре, петелът няма да пее днес, докато не си се отрече три пъти, че Ме не познаваш ...

И една слугиня, като го видя седнал до пламъка, вгледа се в него и рече: И тоя беше с Него.

А той се отрече, казвайки: Жено, не Го познавам.

След малко друг го видя и рече: И ти си от тях. Но Петър рече: Човече, не съм.

И като се мина около един час, друг някой настоятелно казваше: Наистина и той беше с Него; защото е галилеянин.

А Петър рече: Човече, не зная що казваш. И на часа, докато още говореше, един петел изпя.

И Господ се обърна та погледна Петра. И Петър си спомни думата на Господа, как му беше казал: Преди да пропее петелът днес, ти три пъти ще се отрече от Мене.

И излезе навън та плака горко” (Лука 22:31–34, 56–62).

Как ме боли сърцето за случилото се с Петър тогава.

Следният стих от Учение и Завети е благословил изобилно живота ми:

“Не търси да провъзгласяваш словото Ми, а потърси първо да се сдобиеш със словото Ми и тогава езикът ти ще се развърже; тогава, ако пожелаеш, ще имаш Моя Дух и Моето слово, да, силата Божия за убеждаването на хората” (У. и З. 11:21).

Според мен Книгата на Мормон учи на истината с неповторима яснота и сила. Например:

“И сега, бих желал да бъдете смирени и покорни, и благи, лесни за умоляване; изпълнени с търпение и дълготърпение, бидейки умерени във всяко нещо, бидейки усърдни по всяко време в спазването на заповедите Божии, молеши се за всяко едно нещо, от което се нуждаете, както духовно, така и материално; винаги въздаващи благодарности на Бога, за всичко, което получавате.

Гледайте да имате вяра, надежда и милосърдие и тогава винаги ще изобилствате на добри дела” (Алма 7:23–24).

И още:

“И милосърдието дълго търпи и е любезно, и не завижда, не се възгордява, не търси своето си, не се дразни лесно, не мисли зло и не се радва на беззаконието, а се радва на истината, понася всичко, вярва на всичко, надява се на всичко и устоява на всичко.

Затова, възлюбени мои братя, ако нямате милосърдие, вие сте нищо, защото милосърдието никога не свършва. Затова дръжте се за милосърдието, което е най-великото от всичко, защото всички неща трябва да свършат,

а милосърдието е чистата любов Христова и устоява навек; и този, който бъде намерен да го притежава в последния ден, на него ще му бъде добре.

Ето защо, възлюбени мои братя, молете се на Отца с цялото си сърце,

за да може да бъдете изпълнени с тази любов, с която Той надари всички, които са истински последователи на Неговия Син Исус Христос; за да може да станете чедата Божии, та когато Той се яви, ние да бъдем подобни на Него, защото ще Го видим такъв, какъвто е; за да имаме тази надежда и да може да бъдем очистени, тъкмо както Той е чист” (Мороний 7:45–48).

Моята прекрасна съпруга Джанин обичаше Книгата на Мормон. В нейната младост тя станала основа на живота ѝ. Тя била източник на свидетелство и преподаване по време на нейната пълновременна мисия в северозападните САЩ. Когато служихме на мисия в Кордоба, Аржентина, тя силно насърчаваше използването на Книгата на Мормон в нашите мисионерски усилия. Джанин потвърди рано в живота си, че хората, които с постоянство четат Книгата на Мормон, са благословени с допълнителна мяра на Духа Господен, по-голяма решимост да спазват Неговите заповеди и по-силно свидетелство за божествеността на Сина Божий¹. И не знам колко много години, към края на всяка година, я виждах да седи тихо, внимателно приключвайки да чете цялата Книга на Мормон за пореден път.

През 1991 г. исках да направя специален коледен подарък на моето

семейство. Описвайки изпълнението на това желание, моят дневник гласи: “Сега е 12:38 следобед, сряда, 18 декември 1991 г. Току що приключих аудио записа на Книгата на Мормон за моето семейство. Това преживяване увеличи свидетелството ми за това божествено дело и подсили в мен желанието да се запозная по-добре с неговите страници, за да извлечам от Писанията истини, които да бъдат използвани в моята служба на Господ. Обичам тази книга. С душата си свидетелствам, че тя е истинна, че е била подготвена за благославянето на дома Израилев и всички пръснати по света негови части. Всички, които със смирение изучават нейното послание, дълбоко вярвайки в Исус Христос, ще узнаят за нейната истинност и ще открият едно съкровище, което да ги отведе към по-голямо щастие, мир и удовлетворение в този живот. Свидетелствам в името на всичко свято, че тази книга е истинна”.

Нека всеки от нас извлече полза от изобилието от благословии, което може да произлезе от изучаването на Писанията, се моля в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКА

1. Вж. Гордън Б. Хинкли, “A Testimony Vibrant and True”, *Liahona*, авг. 2005 г., стр. 6.

От Барбара Томпсън

Втора съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

Лично откровение и свидетелство

Ако усърдно спазваме заповедите и питаме с вяра, отговорите ще ни бъдат давани по Господния начин и в избраното от Него време.

Преди много години, докато следвах в колежа, слушах една обща конференция по радиото, защото в нашия малък апартамент нямаше телевизор. Говорителите на конференцията бяха прекрасни и се радвах на изливането на Светия Дух.

Добре помня как, когато един висш ръководител говори за Спасителя и Неговото служение и даде пламенно свидетелство, Светият Дух потвърди в душата ми, че той бе казал истината. В онзи момент не остана съмнение в душата ми, че Спасителят е жив. Също така не остана съмнение, че бях получила лично откровение, което ми потвърди, че “Исус Христос е Синът Божий”¹.

Като дете на осем години бях кръстена и потвърдена и получих дара на Светия Дух. Тогава това бе една прекрасна благословия, но тя е ставала все по-важна, докато оттогава растях и чувствах влиянието на дара на Светия Дух.

Често докато израстваме от детството си през младежките години и зрялата възраст, по пътя ние имаме трудности и преживявания, които ни довеждат до знанието, че имаме

нужда от божествена помощ, давана чрез Светия Дух. При трудност може да си зададем въпроса, “Какво е решението на моя проблем?” и “Как мога да разбера какво да направя?”

Често си спомням разказа в Книгата на Мормон за Лехий, който проповядва Евангелието на своето семейство. Той споделя с тях много откровения и учения за събития, които ще се случват в последните дни. Нефи търси напътствие от Господ, за да може по-пълно да разбере ученията на своя баща. Той е въздигнат, благословен и вдъхновен да знае, че ученията на неговия баща са верни. Това му дава способността внимателно да следва заповедите Господни и да живее праведен живот. Той получава лично откровение, което да го води.

За разлика от него братята му спорят помежду си, защото не разбират ученията на своя баща. Тогава Нефи им задава един много важен въпрос: “Попитахте ли Господа?”²

Отговорът им е малодушен: “Не сме, защото Господ не ни сторва знайни такива неща”³.

Нефи се възползва от тази възможност да научи братята си как да получават лично откровение. Той казва: “Не помнете ли нещата, които Господ е казал? – ако не вкоравявате сърцата си и ако Ме помолите с вяра, вярващи, че ще получите, с усърдие в спазването на заповедите Ми, тези неща наистина ще ви бъдат сторени знайни”⁴.

Начинът за получаване на лично откровение е пределно ясен. Нужно е да желаем да получим лично откровение, трябва да не вкоравяваме сърцата си, след което следва да попитаме с вяра, като наистина да вярваме, че ще получим отговор, и после усърдно да спазваме заповедите Божии.

Следването на този модел не означава, че всеки път, когато зададем въпрос на Бог, отговорът ще се явява незабавно, указващ с пълни подробности какво да правим. Това обаче означава, че ако усърдно спазваме заповедите и се молим с вяра, отговорите ще ни бъдат давани по Господния начин и в избраното от Него време.

Като дете смятах, че личното откровение и отговорите на молитвите ще ми бъдат дадени като глас, който да чуя. Наистина, някои откровения се получават, като чуваме глас. Но също така научих, че Духът говори по много начини.

Учение и Завети, раздел 6, разяснява няколко начина, по които можем да получим откровение:

“Ти си Ме попитал и ето, колкото пъти си Ме питал, ти си получавал напътствия от Моя Дух”⁵.

“Аз просветлих ума ти”⁶.

“Не говорех ли мир на ума ти относно този въпрос?”⁷

В други стихове научаваме повече за получаването на откровение:

“Аз ще ти кажа в ума ти и сърцето ти чрез Светия Дух, Който ще дойде върху ти и Който ще обитава в сърцето ти. Сега ето, това е духът на пророчеството”⁸.

“Аз ще сторя тъй, че недрата вътре в теб ще се разгорят, ето защо ще почувстваш, че е правилно”⁹.

“Аз ще ти дам от Моя Дух, Който ще просветли ума ти и Който ще изпълни душата ти с радост”¹⁰.

Най-често личното откровение ни осенява, докато изучаваме Писанията, слушаеме и следваме съвета на пророци и други църковни ръководители и се стремим да водим предан и праведен живот. Понякога вдъхновението ще произлезе от един единствен стих от Писанията или изречение от реч на конференция. Може би вашият отговор ще дойде, когато децата от Неделното училище за деца пеят някоя хубава песен. Това са все видове откровение.

В ранните дни на Възстановяването много членове усърдно търсели откровение и били благославяни и вдъхновявани да знаят как да постъпят.

Сестра Илайза Р. Сноу получила от пророка Бригъм Йънг задачата да помогне в подкрепянето и обучението на сестрите в Църквата. Тя учи, че всяка жена може да получи откровение, което да я напътства в личния живот, семейството и нейните отговорности в Църквата. Тя казва: “Кажете на сестрите да възлязат и да изпълнят своите задължения със смирение и преданост и Духът Господен ще ги осенява и усилията им ще бъдат благословени. Нека те се стремят към мъдрост, вместо към сила, и ще имат всичката сила, която тяхната мъдрост може да упражни”¹¹.

Сестра Сноу учи сестрите да търсят напътствие от Светия Дух.

Тя казва, че Светият Дух “задоволява и изпълнява всеки копнеж на човешкото сърце и изпълва всеки вакуум. Когато съм изпълнена с този Дух, ... моята душа е доволна”¹².

Президент Дитер Ф. Ухтдорф учи, “откровението и свидетелството не винаги идват с поразяваща сила. За много хора, свидетелството идва бавно – малко по малко”. По-нататък той казва: “Нека сериозно търсим светлината на личното вдъхновение. Нека се молим на Господ да дари умовете и душите ни с искрата на вярата, която ще ни даде възможност да получим и разпознаем божественото служение на Светия Дух”¹³.

Нашите свидетелства ни укрепват и защитават, когато се сблъскваме с предизвикателства във всекидневния живот. Някои хора се борят със сериозни здравословни проблеми; някои имат трудности с финансите; други имат предизвикателства в своя брак или с децата си. Някои страдат от самота или несбъднати надежди и мечти. Именно нашето свидетелство, заедно с нашата вяра в Господ Исус Христос и знанието ни на плана на спасение ни помагат да преинем такива периоди на изпитания и трудности.

В книгата *Daughters in My Kingdom*, четем за сестра Хедвига Биърайхел, една жена от Германия, която изстрадва много неволи и лишения през Втората световна война. Поради нейната обич и милосърдна натура, сама изпаднала в голяма нужда, тя с желание споделя храната си с гладуващи военнопленници. По-късно, когато е попитана как е могла да “запази свидетелството си през всички тези изпитания”, тя отговаря, “Не аз запазих свидетелството си в такива моменти—свидетелството запази мен”¹⁴.

Това, че имаме силно свидетелство не означава, че то винаги ще си остане такова. Ние трябва да го подхранваме и укрепваме, за да може то да има достатъчна сила да ни поддържа. Това е една от причините “често (да) се събира(ме) заедно” – за да вземем от причастието, да подновим заветите си, и да бъдем “хранени с доброто слово Божие”. Именно доброто слово Божие ни поддържа “непрестанно будни за молитва, уповаващи се само на заслугите на Христа, Който (е) начинателят и завършителят на вярата (ни)”¹⁵.

Старейшина Дейвид А. Беднар ни учи: “Когато по подходящ начин

търсите и прилагате духа на откровение, аз ви обещавам, че ще “ходи(те) в Господната светлина” (Исаия 2:5; 2 Нефи 12:5). Понякога духът на откровение ще се проявява изведнъж и интензивно, друг път постепенно и едва доловимо, а понякога толкова деликатно, че съзнанието ви няма да го разпознае. Но независимо от модела, по който тази благословия бива получавана, светлината, която тя осигурява, ще разширява душата ви, ще осветлява разума ви (вж. Алма 5:7; 32:28) и ще напътства и защитава вас и вашето семейство”¹⁶.

Господ желае да ни благославя с напътствие, мъдрост и насока в живота ни. Той желае да излее Своя Дух върху нас. Отново, за лично откровение е нужно да желаем да го получим, трябва да не вкоравяваме сърцата си, след което следва да попитаме с вяра, наистина вярвайки, че ще получим отговор, и после усърдно да спазваме заповедите Божии. Така когато търсим отговори на нашите въпроси, Той ще ни благославя с Духа Си. За това свидетелствам в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 46:13.
2. 1 Нефи 15:8.
3. 1 Нефи 15:9.
4. 1 Нефи 15:11; вж. и стих 10.
5. Учение и Завети 6:14.
6. Учение и Завети 6:15.
7. Учение и Завети 6:23.
8. Учение и Завети 8:2-3.
9. Учение и Завети 9:8.
10. Учение и Завети 11:13.
11. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011 г., стр. 45.
12. *Daughters in My Kingdom*, стр. 46.
13. Дитер Ф. Ухтдорф, “Вашия потенциал, вашата привилегия”, *Лиахона*, май 2011 г., стр. 60.
14. Вж. *Daughters in My Kingdom*, стр. 79.
15. Мороний 6:4-6.
16. Дейвид А. Беднар, “Духът на откровението”, *Лиахона*, май 2011 г., стр. 90.

От старейшина Л. Уитни Клейтън
От Президентството на Седемдесетте

Времето ще дойде

Заедно с вас гледам с удивление как това дело чудотворно и неустойимо се придвижва напред.

Като млад мисионер служих няколко месеца в централните части на Лима, Перу. Затова съм бил много пъти на Плаза де лас Армас в Лима. Правителственият дворец, официалната резиденция и офис на президента на Перу, се намира с лице към площада. Моите колеги и аз канехме хората на площада да чуят възстановеното Евангелие. Често съм се чудил какво би било да вляза в двореца, но идеята някога да това да стане ми се струваше неизпълнима.

Миналата година старейшина Д. Тод Кристоферсън от Кворума на дванадесетте апостоли и още няколко човека, включително и аз, се срещнахме с Алън Гарсия, тогавашния президент на Перу, в правителствения дворец. Бяха ни показани прекрасните му зали и бяхме сърдечно приети от президент Гарсия. Мечтите ми като млад мисионер във връзка с този дворец се изпълниха по начин, за който не можех и да мечтая през 1970 г.

Ситуацията в Перу се е променила откакто бях мисионер, особено за Църквата. Тогава там имаше около 11 000 члена на Църквата и само един кол. Днес има над 300 000 члена и почти 100 кола. В градове, където имаше малки групи членове,

сега има оживени колове и красиви сгради за събрания. Същото нещо се е случило в много други държави по света.

Този забележителен растеж на Църквата заслужава обяснение. Ще започнем с едно пророчество в Стария завет.

Даниил бил юдейски роб във Вавилон. Дава му се възможността да изтъкува един сън на цар Навуходоносор. Даниил иска от Бог да му покаже съня и тълкуванието му и неговата молитва получава отговор. Той казва на Навуходоносор, “Има Бог на небесата, Който открива тайни; и Той явява на цар Навуходоносора онова що има да стане в последните дни. Ето сънят ти и това, което си видял в главата си, на леглото си”. Даниил казал, че царят е видял един страшен образ с глава, торс, ръце, крака и стъпала. Един камък бил отсечен от планината, не с ръце, като той се търкаля и постепенно се разраства. Камъкът се сблъсква с образа, разбивайки го на парчета, “А камъкът, който ударил образа, е станал голяма планина и е изпълнил целия свят”.

Даниил обяснява, че образът символизира бъдещи политически царства и че “в дните на ония (бъдещи) царе небесният Бог ще издигне

царство, което до века няма да се разруши; ... но то ще строши” тези царства на парчета и ще ги погълне. И “то ще пребъде до века”¹.

Сега преминаваме към по-скорошни времена. Ангелът Мороний се явява на Джозеф Смит за първи път през 1823 г., казва му, че Бог имал за него работа, която трябвало да изпълни; и че името му щяло да бъде познато измежду всички нации, племена и езици за добро и за зло². Посланието на Мороний със сигурност трябва да е удивило Джозеф, който бил само на 17 г.

През 1831 г. Господ казва на Джозеф, че ключовете на царството Божие отново са “поверени на човека на земята”. Той казва, че “евангелието ще се затъркаля към краищата на земята, както камъкът, които е изсечен от планината не с ръце, ще ... изпълни цялата земя”³, точно както Даниил казва на Навуходоносор.

През 1898 г. президент Уилфорд Уудръф описва свое преживяване като нов член през 1834 г. на свещеническо събрание край Къртланд. Той разказва: “Пророкът призова всички носители на свещеничеството да се съберат в малката дървена къщичка от трупи на училището там. Това бе малка къщичка, може би около 5 кв. м. ... Когато се събрахме заедно, Пророкът призова старейшините на Израил ... да дадат свидетелство за това дело. Когато свършиха, пророкът заяви, “Братя, бях много назидан и поучен от свидетелствата ви тук тази вечер, но искам да ви кажа

пред Господа, че не знаете повече относно бъдещето на тази Църква и царство от едно бебе в скута на майка му. Вие не го разбирате. ... Тази вечер тук виждате само шепя свещеници, но тази Църква ще изпълни Северна и Южна Америка – тя ще изпълни света”⁴.

Тези пророчества, че:

- царството Божие, което е като камък, отсечен от планината, ще изпълни цялата земя;
- че името на Джозеф Смит ще бъде познато из целия свят;
- и че Църквата ще изпълни целия американски континент и света

може и да са предизвиквали смях преди 170 години. Малката група вярващи, едва свързващи двата края в американските гранични

територии, които трябвало се местят, за да се спасят от преследването, не изглеждали като основа на вероизповедание, което щяло да прекосява държавни граници и да прониква в сърцата навсякъде.

Но точно това се случило. Нека дам един пример.

На Коледа 1925 г. в Буенос Айрес, Аржентина, старейшина Мелвин Дж. Балард освещава целия Южноамерикански континент за проповядване на Евангелието. До края на месец август 1926 г. се кръщават няколко човека. Те се смятат за първите членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, кръстени в цялата Южна Америка. Това станало преди 85 години, като мнозина от слушащите ме днес тогава вече са били родени.

Днес в Буенос Айрес има 23 кола на Сион, както и десетки колони и стотици хиляди членове на Църквата в градове из цяла Аржентина. Днес в Южна Америка има над 600 кола и няколко милиона члена на Църквата. Пред очите ни царството

Монтевидео, Уругвай

Божие изпълва континента и името на Джозеф Смит се прогласява както от нас, така и от неговите хулители в държави, в които името му може никога да не е било чуто през годините на неговия живот.

Днес по света съществуват почти 3 000 кола на Църквата, от Бостън до Банког и от Мексико Сити до Москва. Имаме почти 29 000 района и клона. В много страни имаме зрели колове с членове, чиито прародители са били обърнати във вратата. В други малки групи нови членове се събират като малки клонове в сгради под наем. Всяка година Църквата се разпространява все по-далеч по земното кълбо.

Дали тези пророчества за изпълването на света и световна известност са нелепи? Може би. Или малко вероятни? Безспорно. Или невъзможни? Категорично не. Това се случва пред очите ни.

Президент Гордън Б. Хинкли отбелязва:

“Някога се казвало, че над Британската империя слънцето никога не залязва. Тази империя днес е угаснала. Но е истина, че слънцето никога не залязва над това Господно дело, докато то докосва живота на хората по цялата земя.

И това е само началото. Едва сме започнали нашата работа. ... Работата ни не познава граници. ... Онези нации, затворени сега за нас, един ден ще отворят врати”⁵.

Днес виждаме как приближава изпълнението на следното пророчество от Книгата на Мормон:

“И ... ще стане така, че царе ще затворят устата си; защото онова, което не им е било казано, те ще го видят, и онова, което не са чули, ще го узнаят.

Защото в този ден заради Мене, Отец ще сътвори едно дело,

Салвадор, Бразилия

което ще бъде велико и чудно дело сред тях”⁶.

Истина е, делото Господно е велико и чудно, но като цяло се придвижва напред незабелязано от много политически, културни и академични ръководители на човечеството. То се придвижва напред сърце по сърце, семейство по семейство, тихо и дискретно, като неговото свято послание благославя хора навсякъде.

Един стих в Книгата на Мормон дава ключ за разбиране на чудния растеж на Църквата днес: “И нещо повече, аз ви казвам, че ще дойде времето, когато знанието за Спасителя ще се разпростре над всеки народ, племе, език и люде”⁷.

Нашето най-важно послание, което сме божествено упълномощени и ни е заповядано да отнесем навсякъде по света, е за съществуването на Спасител. Той живял в средата на времето. Извършил единение за греховете ни, бил разпнат и възкресен. Това несравнено послание, което ние прогласяваме със сила, дадена от Бог, е истинската причина тази Църквата да расте по този начин.

Свидетелствам, че заедно със Своя Отец Той се явил на Джозеф Смит. Под ръководството на Отца, Той отново възстановил Своето

Евангелие на земята. Отново изпратил на земята апостоли, пророци и свещенически ключове. Ръководи Своята Църква чрез жив пророк, президент Томас С. Монсън. Неговата Църква е онзи камък, отсечен от планината не с ръце, който се търкаля по света.

Благодарни сме за Джозеф Смит и гледаме с удивление как неговото име е все по-уважавано, и да, също и все по-хулено по земята. Но ние разбираме, че това велико дело в последните дни не е за него. Това е делото на Всемогъщия Бог и Неговия Син, Князът на мира. Свидетелствам, че Исус Христос е Спасителят, и заедно с вас гледам с удивление как това дело чудотворно и неустойимо се придвижва напред. Наистина, дошло е “времето, когато знанието за Спасителя ... се разпрост(ира) над всеки народ, племе, език и люде”. Давам свидетелство за Него, Спасителят на цялото човечество, и за това дело, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Даниил 2:28, 35, 44; вж. и стихове 1–45.
2. Джозеф Смит–История 1:33.
3. Учение и Завети 65:2.
4. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, 2004 г., стр. 25–26.
5. Гордън Б. Хинкли, “Състоянието на Църквата”, *Луахона*, ноем. 2003 г., стр. 7.
6. 3 Нефи 21:8–9.
7. Мосия 3:20.

От старейшина Жозе Л. Алонсо
От Седемдесетте

Да вършим правилните неща в правилното време, без бавене

Спасителят ... ни дава велик пример да не чакаме и да оказваме помощ на онези, които са загубили чувство за щастие и радост.

Внаши дни много хора живеят сред тъга и в голямо объркване. Те не намират отговори на въпросите си и не са в състояние да посрещат нуждите си. Някои са загубили чувство за щастие и радост. Пророците заявяват, че истинското щастие се намира, когато следваме примера и ученията на Христос. Той е наш спасител, Той е наш Учител и е съвършеният Пример.

Животът Му бил живот на служба. Когато служим на своя ближен, ние помагаме на хората, които са в нужда. В хода на това можем да намерим решения на собствените си затруднения. Като подражаваме на Спасителя, ние показваме любовта си към нашия Небесен Отец и към Неговия Син Исус Христос и ставаме по-подобни на Тях.

Цар Вениамин говори за ценността на службата, като казва,

“когато сте в служба на ближните си, вие сте само в служба на вашия Бог”¹. Всеки има възможности да отдава служба и да показва обич.

Президент Томас С. Монсън ни моли да отидем “на помощ” и да служим на другите. Мисионерът казал: “Ще открием, че тези, на които служим, които са почувствали чрез нашата работа докосването на ръката на Спасителя, някак си не могат да обяснят промяната, която настъпва в живота им. Имаме желание да служим вярно, да крачим смирено и да живеем живот, по-подобен на този на Спасителя. След като са получили духовно зрение и са зърнали обещанията за вечността, те повтарят думите, които слепецът казал на Исус, Който му възвърнал зрението, “Едно зная, че спял бях, а сега виждам”².

Всеки ден ние имаме възможност да оказваме помощ и да служим

– да вършим правилните неща в правилното време, без забавяне. Помислете за многото хора, които се затрудняват да си намерят работа или са болни, които се чувстват самотни, които дори мислят, че са загубили всичко. Какво можете да направите, за да помогнете? Представете си как съсед, застигнат от дъжда с повредена кола, ви се обади за помощ. Кое е правилното нещо, което да направите за него? Кога е правилното време да го направите?

Спомням си случай, когато отидохме цялото семейство в центъра на Мексико Сити, за да купим дрехи за двете ни деца. Те бяха съвсем малки. По-големият ни син бе само на две години, а по-малкия на една. Улицата бе препълнена с хора. Докато пазарувахме, водейки децата за ръка, спряхме за миг да погледнем нещо и без да го осъзнаваме, изгубихме по-големия ни син! Не знаехме как, но той не беше с нас. Без да се бавим и миг, хукнахме да го търсим. Търсехме го и го викахме, изпитвайки голяма мъка, като си мислехме, че може да сме го изгубили завинаги. Наум умолявахме Небесният Отец да ни помогне да го открием.

След малко го открихме. Стоеше си там, невинно разглеждайки играчките през витрината на един магазин. Ние го запрегръсвахме и целувахме, и се зарекохме усърдно да бдим над децата си, та никога да не изгубим някое от тях отново. Научихме, че за да тръгнем да спасяваме сина ни не ни трябваша събрания за планиране. Просто действвахме, излизайки да търсим загубения. Научихме също, че синът ни никога дори не си даде сметка, че се е загубил.

Братя и сестри, може да има много хора, които по някаква причина

са изгубени от погледа ни и не знаят, че са изгубени. Ако се бавим, може да ги изгубим завинаги.

За мнозина, които се нуждаят от помощта ни, не е нужно да създаваме нови програми или да предприемаме действия, които са сложни или скъпи. Те се нуждаят само от решимостта ни да служим – да вършим правилните неща в правилното време, без бавене.

Когато Спасителят се явил на хората от Книгата на Мормон, Той ни дава велик пример да не чакаме и да оказваме помощ на онези, които са загубили чувство за щастие и радост. Учейки хората, Той вижда, че не са в състояние да разберат думите Му. Приканва ги да си отидат по домовете и да размишляват над нещата, които им е казал. Поканва ги да се молят на Отца и да се приготвят да дойдат отново на другия ден, когато Той щял да се върне да ги учи³.

Като завършва, Той поглежда множеството и ги вижда да плачат, защото копнеели Той да остане с тях.

“И той им каза: Ето, сърцето Ми е изпълнено със състрадание към вас.

“Имате ли болни сред вас? Доведете ги тук. Имате ли някои, които са куци или слепи, или хроми, или сакати, или прокажени, или изсъхнали, глухи, или страдащи по някакъв друг начин? Доведете ги тук и Аз ще ги изцеля, защото Аз ви съчувствам и сърцето Ми е изпълнено с милост”⁴.

И те довеждат при Него своите болни, и Той ги изцелява. Множеството коленичи в нозете Му и Му се покланя, и целува нозете Му, “И измиха нозете Му със сълзите си”. После Той заповядва да Му доведат малките си деца и ги благославя едно по едно⁵. Този е образецът, който ни дава Той. Той обича всички ни, но никога не губи от погледа Си никого.

Знам, че нашият Небесен Отец ни обича, разбира и е търпелив. Неговият Син, Исус Христос, ни обича по подобен начин. Те ни предоставят помощ чрез пророците Си. Научил съм, че има голяма сигурност в това да следваш пророците. “Помощта” продължава да идва. Президент Монсън казва: “Господ очаква да мислим. Той очаква да действаме. Той очаква да се трудим. Той очаква нашите свидетелства. Той очаква да нашата отдаденост”⁶.

Имаме отговорност и голяма възможност. Толкова много хора се нуждаят отново да опитат сладостта на щастията и радостта чрез активност в Църквата. Това щастие иде чрез получаване на обредите, сключване на свети завети и тяхното спазване. Господ има нужда от нас, за да им помогнем. Нека вършим правилните неща в правилното време, без бавене.

Свидетелствам, че Бог е жив и Той е нашия Отец, Исус Христос

е жив и е отдал живота Си, за да можем ние да се завърнем в присъствието на нашия Небесен Отец. Знам, че Той е нашия Спасител. Знам, че Тяхната безгранична доброта се проявява постоянно. Давам свидетелство, че президент Томас С. Монсън е техен пророк и че това е единствената истинна Църква на лицето на земята. Знам, че Пророкът Джозеф Смит е пророк на Възстановяването. Свидетелствам, че Книгата на Мормон е словото Божие. Тя ни дава напътствие и примери, които да следваме, за да станем по-подобни на Бог и Неговия Възлюбен Син. Заявявам това в името на нашия Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Мосия 32:17.
2. Томас С. Монсън, “Избавлението”, *Лиахона*, юли 2001 г., стр. 57, 58.
3. Вж. 3 Нефи 17:1–3.
4. 3 Нефи 17:6–7; вж. и ст. 5.
5. Вж. 3 Нефи 17: 9–12, 21.
6. Томас С. Монсън, *Лиахона*, юли 2001 г., стр. 58.

От президент Бойд К. Пакър
Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

СЪВЕТ КЪМ МЛАДЕЖИТЕ

Въпреки противопоставянето, изпитанията и изкушенията вие не бива да се проваляте или да се боите.

Говоря на младежите по-лично, отколкото обикновено правя, като сравнявам моята младост с вашата.

Вие сте безмерно ценни. Виждал съм десетки от вас из всички страни и на всеки континент. Много по-добри сте, отколкото ние, когато бяхме млади. Знаете повече за Евангелието. Вие сте по-зрели и по-верни.

Сега съм на 87 години. Може да се питате какво мога да допринеса в живота ви аз на тази възраст. Бил съм там, където сте вие, и знам къде отивате. Но вие още не сте били там, където съм аз сега. Цитирам няколко реда класическа поезия:

*Старата врана става бавна.
Младата врана – не.
Това, за което младата врана
не знае,
Старата знае много.*

*Относно познание за нещата,
старата врана
Все още е учител на младата.
Какво не знае бавната стара врана?
– как да лети по-бързо.*

*Младата врана лети нагоре,
надолу
И описва кръгове около бавната
стара врана.*

*Какво не знае бързата млада
врана?
– къде да отиде.¹*

Не е Уърдсуърт, но въпреки това е класическа поезия!

С всичко, което става по света, с принижаването на моралните стандарти вие, млади хора, растете на територията на врага.

Знаем от Писанията, че в небесата е имало война и че Луцифер се разбунтувал и с неговите последователи “свален биде на земята”². Той решил да провали и съсипе плана на нашия Небесен Отец и се стреми да контролира ума и постъпките на всички. Това влияние е духовно и той “е навсякъде по земята”³.

Но въпреки противопоставянето, изпитанията и изкушенията вие не бива да се проваляте или да се боите.

Когато бях на 17 години, почти абитуриент в гимназията, среден по успех, с някои слабости, в една неделна утрин всичко около нас внезапно се промени. На другия ден бяхме повикани в салона на гимназията. На сцената имаше едно кресло с малко радио. Директорът включи радиото. Тогава чухме гласа на президент Франклин Делано Рузвелт, който обяви, че Пърл Харбър

е бил бомбардиран. САЩ бяха във война с Япония.

По-късно тази сцена се повтори. Отново гласът на президент Рузвелт, този път обявяващ, че страната ни е във война с Германия. Втората световна война бързо се разпрострираше по света.

За миг нашето бъдеще престана да бъде сигурно и ясно. Не знаем какво ни чака. Щяхме ли да оживеем, за да се оженим и да имаме семейства?

Днес ние имаме “войни и слухове за войни, и цялата земя (е) в размирици”⁴. Вие, нашите младежи, може да изпитвате и чувствате несигурност в живота си. Искам да ви посъветвам и науча, да ви предупредя за някои неща, които следва да правите, и други, които да не правите.

Евангелският план е “великият план на щастието”⁵. Семейството е в центъра на този план. Семейството зависи от достойното използване на онези даващи живот сили, които са във вашето тяло.

В “Семейството: прокламация към света”, един вдъхновен документ, публикуван от Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли, ние научаваме, че в доземното съществуване “всички човешки същества – мъже и жени – са създадени по образа на Бог. Всички те са възлюбени духовни синове или дъщери на небесни родители и като такива всички имат божествена природа и съдба. Полът е съществена характеристика (и е бил установен в това доземно съществуване). ...

... Също така заявяваме, че Бог е заповядал свещените сили за създаването на потомство да се използват само между мъж и жена, законно свързани като съпруг и съпруга”⁶.

Голямото наказание, което Луцифер и неговите последователи си

навличат, е да им бъде отказано да имат физическо, смъртно тяло.

Много от изкушенията, пред които се изправяте, със сигурност най-сериозните, се отнасят до тялото ви. Вие не само имате сила да създавате тела за едно ново поколение, но също така имате и свобода на избор.

Пророкът Джозеф Смит учи, “Всички създания с тяло имат власт над онези, които нямат такова”⁷. Тъй че всяко живо създание, което има физическо тяло, в крайна сметка има власт над противника. Вие понасяте изкушения поради физическото си естество, но също така имате власт над него и ангелите му.

Към времето, когато се дипломирахме от гимназията, много от нашите съученици заминаха далече на война, някои от тях нямаше никога да се върнат. Останалите трябваше скоро да влезем в армията. Не знаехме нищо за бъдещето си. Щяхме ли да преживеем войната? Когато се завърнехме, щяхме ли да заварим достатъчно от нашия свят?

Понеже бях сигурен, че ще бъда призован в армията, аз се записах във Военновъздушните сили. Скоро бях в Санта Ана, Калифорния, за начално обучение.

Тогавя няхах твърдо свидетелство, че Евангелието е истинно, но знаех, че моите учители от семинара, Ейбъл С. Рич и Джон П. Лилиуайт, знаеха, че то е истинно. Бях ги чувал да свидетелстват и им вярвах. Мислех си, “Ще се опирам на техните свидетелства, докато придобия мое собствено”. Така и стана.

Бях чувал за патриархалните благословии, но не бях получил такава. Във всеки кол тогава имаше ръкоположен патриарх, който носеше духа на пророчеството и духа на откровението. Той бе упълномощен да дава лични благословии на хората, които идваха с препоръка от своите епископи. Писах на моя епископ за препоръка.

Джей Роланд Сандстром бе ръкоположеният патриарх, който живееше в кол Санта Ана. Той не знаеше нищо за мен и никога преди не ме беше виждал, но ми даде благословия. Именно там намерих отговори и напътствие.

Макар патриархалната благословия да е нещо много лично, ще споделя кратък цитат от моята: “Ще бъдеш воден от нашепванията на Светия Дух и ще бъдеш предупреждаван за опасностите. Ако се

вслушваш в тези предупреждения, нашият Небесен Отец ще те благослови, така че отново да можеш да се върнеш при обичните си хора”⁸.

Тази думичка *ако*, макар и написана с малки букви, се мержелеше пред очите ми, сякаш на цяла страница. Щях да бъда благословен да се върна от войната, *ако* спазвах заповедите и *ако* се вслушвах в подтиците на Светия Дух. Макар този дар да ми беше даден с кръщението, все още не знаех какво е Светия Дух или как действат подтиците.

Онова, което трябваше да знам за подтиците, го открих в Книгата на Мормон. Прочетох, че “Ангелите говорят чрез силата на Светия Дух; затова те говорят словата на Христа. Ето ... угощавайте се със словата на Христа; защото ето, словата на Христа ще ви кажат всичко това, което трябва да правите”⁹.

Вероятно най-важното нещо, което научих, четейки Книгата на Мормон, е че гласът на Духа идва по-скоро като *чувство*, а не като звук. Вие ще се научите, както се научих аз, да се “вслушвате” в този глас, който по-скоро се *чувства*, отколкото *чува*.

Нефи гълчи по-големите си братя, като казва, “Вие сте видели ангел и той ви е говорил; да, вие чувяхте гласа му от време на време; и той ви е говорил с тих, мек глас, но вие бяхте *безчувствени* и не можахте да *почувствате* словата му”¹⁰.

Някои критици казват, че тези стихове са в грешка, защото вие *чувате* думите, не ги *чувствате*. Но ако имате някаква представа относно духовното общуване, знаете, че най-добрата дума, която да опише какво се случва, е *чувство*.

Дарът на Светия Дух, ако позволите това, ще ви напътства, защитава и дори ще коригира постъпките

ви. Това е един духовен глас, който идва в ума като мисъл или чувство, положено в сърцето ви. Пророк Енос казва, “гласът Господен дойде в съзнанието ми”¹¹. А Господ казва на Оливър Каудъри, “ето, Аз ще ти кажа в ума ти и сърцето ти чрез Светия Дух, Който ще дойде върху ти”¹².

Не се очаква да преминете през живота, без да допускате грешки, но няма да допуснете сериозна грешка, без първо да бъдете предупредени от подтиците на Светия Дух. Това обещание се отнася за всички членове на Църквата.

Някои ще допуснат съдбоносни, сериозни грешки, престъпвайки законите на Евангелието. Тук е моментът да ви напомня за Единението, покаянието и пълното опрощение до степен да станете отново чисти. Господ казва, “Ето, този, който се е покаял за греховете си, същият е опростен и Аз, Господ, повече не ги помня”¹³.

Ако се случи противникът да ви плени поради прегрешение, напомням ви, че вие държите ключа, който ще отключи отвътре вратата на килията. Вие можете да бъдете очистени чрез единителната жертва на Спасителя Исус Христос.

В момент на беда можете да мислите, че не сте достойни за спасение, защото сте допуснали грешки, малки и големи, и да смятате, че сте загубени. Това *никога* не е вярно! Само покаянието може да изцели онова, което нанява. Но покаянието *може* да изцели всичко, което нанява, без значение какво е то.

Ако се забъркате в неща, в които не трябва да се забърквате, или общувате с хора, които ви дърпат в грешна посока, сега е моментът да упражните вашата независимост, правото ви на свободен избор. Слушайте гласа на Духа и няма да

бъдете поведени по грешен път.

Казвам отново, че младежта днес расте на територията на врага, със западащ стандарт на моралност. Но като служител на Бог ви обещавам, че ще бъдете опазени и защитени от атаките на противника, *ако* обръщате внимание на подтиците, идещи от Светия Дух

Обличайте се скромно, говорете благоговейно, слушайте възвисяваща музика. Избягвайте всяка неморалност и унижаващи личността практики. Вземете живота си в ръце и си заповядайте да бъдете доблестни. Понеже толкова много зависим от вас, вие ще бъдете благословени по един забележителен начин. Вие

Лейчестър, Англия

никога не сте далеч от погледа на вашия любящ Небесен Отец.

Силата на свидетелството ми се промени от времето, когато се налагаше да се облягам на свидетелствата на моите учители от семинара. Днес, когато ходя, се облягам на други, поради възрастта и детския паралич, но не поради съмнения относно духовните въпроси. Стигнах до вяра, до разбиране и до знание за скъпоценните евангелски истини и за Господ Исус Христос.

Като един от Неговите специални свидетели, давам свидетелство, че резултатът от тази битка, започнала в доземния живот, е извън всяко съмнение. Луцифер ще загуби.

Говорихме по-рано за враните. Вие, млади врани, следва да не летите безцелно насам-натам, несигурни за пътя отпред. Тук има хора, които знаят пътя. “Наистина Господ Иеова няма да направи нищо, без да открие Своето намерение на слугите Си пророците”¹⁴. Господ е организирал Църквата Си на принципа на ключовете и съветите.

Начело на Църквата седят 15 души, подкрепени като пророци, гледачи и откровители. Всеки член на Първото Президентство и на Кворума на дванадесетте апостоли държи всички ключове, необходими за ръководството на тази Църква. Главният апостол е пророк – президент Томас С. Монсън, който е единствения упълномощен да упражнява всички ключове.

Писанията изискват Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли да работят в съвети и решенията на тези съвети да са единодушни. И това е така. Ние уповаваме на Господ да ръководи и се стремим само да вършим волята Му. Знаем, че Той ни е гласувал голямо доверие, поотделно и заедно.

Вие трябва да се научите да упоавате на Господа от все сърце и да не се облягате на своя разум¹⁵. Трябва да заслужавате доверие и да се окръжавате с приятели, които желаят да бъдат като вас.

Понякога може да се изкушите да мислите, както правех аз в младостта си: “Както са тръгнали нещата, светът ще свърши. Краят на света ще настъпи, преди аз да изпъляна онова, което трябва да изпъляна”. Не е така! Може да очаквате да вършите правилните неща – да сключите брак, да имате семейство, да видите децата и внуците си, може би дори правнуците.

Ако следвате тези принципи, ще бъдете пазени и защитени и сами ще знаете чрез подтиците на Светия Дух по кой път да поемете, защото “чрез силата на Светия Дух вие можете да узнаете истината за всичко”¹⁶. Обещавам ви, че ще стане така, и призовавам благословия върху скъпоценната ви младост, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. John Ciardi, “Fast and Slow”, *Fast and Slow: Poems for Advanced Children and Beginning Parents* (1975), 1. © 1975 на John L. Ciardi. Използвано с позволение на Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. Всички права запазени.
2. Откровението 12:9; вж. и Учение и Завети 76:25–26.
3. Учение и Завети 52:14.
4. Учение и Завети 45:26.
5. Алма 42:8.
6. “Семейството: прокламация към света”, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
7. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 211
8. Партриархална благословия на Бойд К. Пакър, дадена от Дж. Роланд Сандстром, 15 ян. 1944 г.
9. 2 Нефи 32:3.
10. 1 Нефи 17:45; курсив добавен.
11. Енос 1:10.
12. Учение и Завети 8:2.
13. Учение и Завети 58:42.
14. Амос 3:7.
15. Притчи 3:5.
16. Мороний 10:5.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Вие сте от значение за Него

Господ използва скала, много различна от тази на света, за да претегля достойнството на една душа.

Моисей, един от най-великите пророци, които светът някога е познавал, бил отгледан от дъщерята на фараона и прекарва първите 40 години от живота си в дворцовите зали на Египет. Той познава непосредствено славата и величието на това древно царство.

Години по-късно на върха на една далечна планина, настрана от блясъка и великолепието на могъщия Египет, Моисей стои в присъствието Божие и разговаря с Него очи в очи, както човек разговаря със свой приятел¹. В хода на този разговор Бог показва на Моисей майсторството на ръцете Си, като му дава да зърне за миг Неговото дело и слава. Когато видението свършва, Мойсей пада на земята и дълги часове лежи там. Когато накрая силата му се връща, той осъзнава нещо, което през всичките години в двора на фараона никога не му било идвало наум.

“Знам”, казва той, “че човекът е нищо”².

Ние сме по-малко от това, което предполагаме

Колкото повече научаваме за вселената, толкова повече разбираме

– поне до някаква степен – това, което узнал Моисей. Вселената е толкова огромна, тайнствена и славна, че не може да бъде обхваната от човешкия ум. “Безброй светове съм сътворил аз”, казва Бог на Моисей³. Чудесата на нощното небе са едно красиво свидетелство за тази истина.

Малко са нещата, които са ме изпълвали с такова секващо дъха страхопочитание като полет в чернотата на нощта през океани и континенти, когато през прозорците на моята кабина виждам безконечната слава на милиони звезди.

Астрономите са се опитвали да установят броя на звездите във вселената. Група учени оценява броя на звездите в обхвана на нашите телескопи като 10 пъти повече от всички пясъчинки по бреговете и в пустините на света⁴.

Това заключение е поразително подобно на заявлението на древния пророк Енох: “И дори и да беше възможно човек да изброи пясъчинките на земята, да, милионите земи като тази, това не би било и началото на броя на Твоите творения”⁵.

Предвид големината на Божиите творения не е чудно, че великият цар Вениамин съветва народа си, “да запазите завинаги в паметта си величието Божие и вашата собствена нищожност”⁶.

Ние сме по-велики от това, което предполагаме

Но макар и човекът да е нищо, аз се изгълвам с удивление и страхопочитание да мисля, че “ценността на душите е огромна в Божиите очи”⁷.

И макар ние може да гледаме към безкрайния простор на Вселената и да си казваме, “Какво е човекът в сравнение със славата на сътворението?”, Сам Бог казва, че ние сме причината Той да създаде Вселената! Неговото дело и слава – целта на тази великолепна вселена – е да спаси и възвиси човечеството⁸. С други думи, безкрайният простор на вечността, славата и тайнствата на безкрайното пространство и време – всички те са създадени за благото на обикновени смъртни човеци като вас и мен. Нашият Небесен Отец създаде вселената, за да можем ние да достигнем потенциала си като Негови синове и дъщери.

Това е парадоксът на човека: сравнен с Бог, човекът е нищо; при все това за Бог ние сме всичко. Макар в сравнение с безкрайното творение може да изглеждаме като нищо, ние носим в гърдите си пламтящата искра на вечен огън. Имаме на една ръка разстояние безграничното обещание за възвисяване – светове безкрай. И огромното желание на Бог е да ни помогне да постигнем именно това.

Безумието на гордостта

Великият измамител знае, че най-ефективното му средство да поведе Божиите чеда по грешен път

е да призовава към крайностите на човешкия парадокс. При някои хора той призовава горделивите им склонности, като ги раздува и насърчава да вярват в илюзията за собствената си важност и непобедимост. Казва им, че те надвишават средното ниво и поради способност, наследствено право или социално положение са отделени от общата мяра на всички, които ги заобикалят. Той ги увлича да заключат, че поради това са неподвластни на ничии други правила и не следва да се тревожат за ничии други проблеми.

Твърди се, че Ейбрахам Линкълн обичал една поема, която гласи:

*О, защо духът на смъртния
трябва да бъде горд?*

*Подобно на внезапно прелитащ
метеор, на бързо преминаващ
облак,*

*Проблясък на светкавица, блисък
на вълна,*

*Човекът преминава от живот
към своя покой в гроба⁹.*

Учениците на Исус Христос разбират, че сравнено с вечността, нашето съществуване в тази смъртна сфера е само “краткотрайно” в пространството и времето¹⁰. Те знаят, че истинската стойност на даден човек има малко общо с онова, което е високо ценено от света. Знаят, че може да натрупате парите на целия свят и това не може да ви купи къшей хляб в небесното стопанство.

Онзи, който ще “наследи царството Божие”¹¹, трябва да стане “като дете, покорен, кротък, смирен, търпелив, изгълнен с любов”¹². “Защото всеки, който възвишава себе си, ще се смири, а който смирява себе си, ще се възвиси”¹³. Такива ученици разбират също, че “когато сте

в служба на ближните си, вие сте само в служба на вашия Бог”¹⁴.

Ние не сме забравени

Друг начин, по който Сатана мами, е чрез обезкуражаване. Той се опитва да съсредоточи погледа ни върху собствената ни нищожност, докато започнем да се съмняваме, че имаме някаква стойност. Той ни казва, че сме твърде дребни, за да ни забележи някой, че сме забравени – особено от Бог.

Позволете ми да споделя с вас едно лично преживяване, което може да е от помощ на онези, които се чувстват нищожни, забравени или сами.

Преди много години посетих курс за обучение на пилоти във Военновъздушните сили на САЩ. Бях далеч от дома си, един млад западногермански войник, роден в Чехословакия, израсъл в Източна Германия и говорещ английски с големи трудности. Ясно помня пътуването ми до нашата тренировъчна база в Тексас. Бях в един самолет, седнал до пътник, който говореше със силен южняшки акцент. Едва успях да разбера по някоя дума от това, което казваше. В действителност се чудех дали въобще не бях изучавал някакъв съвсем друг език. Бях ужасен от мисълта, че ще трябва да се съревновавам за така желаните челни места с пилоти-курсанти, на които английският бе майчин език.

Когато пристигнах на авиобазата в малкото градче Биг Спринг, Тексас, потърсих и открих клон на Църквата, който се състоеше от неколцина прекрасни членове, които се събираха в помещения под наем в самата база. Членовете бяха започнали да изграждат малка сграда за събрания, която щеше да служи за постоянно място на Църквата. По

онова време членовете осигуряваха по-голямата част от труда за нови сгради.

Ден след ден посещавах моите пилотски курсове и учех толкова прилежно, колкото можех, а после прекарвах повечето си свободно време в работа на новата сграда за събрания. Там научих, че два на четири не е танцова стъпка, а размер на дървена греда. Усвоих също важното умение за оцеляване, да не си удриям пръста, когато кова пирон.

Прекарвах толкова време в работа на сградата за събрания, че президентът на клон – който беше и един от нашите пилоти-инструктори, изрази загриженост, че може би следва да прекарвам повече време в учене.

Моите приятели и колеги курсанти също бяха ангажирани в дейности по прекарване на свободното време, макар да мисля, че уверено можеше да се каже, че някои от тези дейности не биха били в съответствие с днешната брошура *За укрепването на младежите*. От моя страна, аз се наслаждавах да бъда част от този мъничък тексаски клон, да упражнявам новопридобитите си дърводелски умения и

да усъвършенствам английския си, докато изпълнявах призованията си да преподавам в кворума на старейшините и в неделното училище.

На времето Биг Спринг, въпреки името си, бе малко, незначително и неизвестно място. Често изпитвах същото по отношение на мен самия – незначителен, неизвестен и доста самотен. Дори така нито веднъж не се запитах дали Господ ме е забравил или би ли могъл Той изобщо да ме открие там. Знаех, че за Небесния Отец няма значение къде съм, равен ли съм на останалите курсанти в моя курс за пилоти или какво е призованието ми в Църквата. Това, което бе от значение за Него, е дали давам най-доброто от себе си, дали сърцето ми се прекланя пред Него и склонен ли съм да помагам на хората около мен. Знаех, че ако давам най-доброто, на което съм способен, всичко ще бъде наред.

Така и стана.¹⁵

Последните ще бъдат първи

Господ въобще не се интересува дали ние прекарваме деня си, работейки в мраморни зали или в конюшни. Той знае къде сме, без значение колко скромни са нашите обстоятелства. Той ще използва – по Своя начин и за Своите свещени цели – онези, чиито сърца се прекланят пред Него.

Бог знае, че някои от най-великите души, живели някога, никога не са се появявали в историческите хроники. Те са благословени, смирени души, които подражават на примера на Спасителя и прекарват дните на живота си в правене на добро.¹⁶

Една такава двойка, родители на мой приятел, бяха олицетворение на този принцип за мен. Съпругът работеше във фабрика за стомана в

Юта. По време на обедната почивка той изваждаше своите Писания или църковно списание и четеше. Когато другите работници го виждаха, те му се присмиваха и отправяха предизвикателства към вярата му. Винаги когато го правеха, той им говореше с доброта и увереност. Не позволяваше тяхното неуважение да го ядоса или разстрои.

Година по-късно един от най-шумно подиграващите се заболя сериозно. Преди да умре, той поиска този смирен мъж да говори на погребението му – което той и стори.

Този верен член на Църквата никога нямаше висок социален статус или голямо богатство, но влиянието му върху всички, които го познаваха, бе голямо. Той почина при промишлена авария, когато спрял, за да помогне на друг работник, заседнал в снега.

Година по-късно вдовицата му трябваше да се подложи на мозъчна операция, в резултат на което вече не можеше да ходи. Но на хората им харесваше да идват и да прекарват времето с нея, защото тя слушаше. Тя помнеше. Проявяваше грижа. Загубила способността да пише, тя научи наизуст телефоните на своите деца и внуци. С любов си спомняше рождени дни и годишнини.

Хората, които я посещаваха, си тръгваха, чувствайки се по-добре по отношение на живота и на себе си. Те чувстваха любовта ѝ. Знаеха, че я е грижа за тях. Тя никога не се оплакваше, а прекарваше дните си, благославяйки живота на другите. Една от приятелките ѝ казваше, че тази жена е от малцината нейни познати, които наистина олицетворяват любовта и живота на Исус Христос.

Тази двойка би могла да бъде първата, за която да се каже, че е

без особено значение на този свят. Но Господ използва скала, много различна от тази на света, за да претегля достойнството на една душа. Той познава тази вярна двойка; Той ги обича. Постъпките им са живо свидетелство за силната им вяра в Него.

Вие сте от значение за Него

Мои скъпи братя и сестри, може да е вярно, че човек е нищо в сравнение с величието на вселената. Понякога можем даже да се чувстваме незначителни, незабележими, самотни или забравени. Но винаги помнете – вие сте от значение за Него! Ако някога се усъмните, че сте от значение за Него, помислете над следните четири божествени принципа:

Първо, Бог обича смирените и кротките, защото те са по-големи в небесното царство¹⁷.

Второ, Господ поверява “пълнотата на (Неговото) Евангелие да може да бъде оповестена от немощните и простодушните до краищата на света”¹⁸. Той избира “немощните на света (да) излязат и (да) прекършат могъщите и силните”¹⁹ и да посрамят силните²⁰.

Трето, няма значение къде живеете, колко скромни са обстоятелствата ви, колко лоша е работата ви, колко ограничени са способностите ви, колко обикновена външността ви или колко дребно може да ви се струва вашето църковно призвание – вие не сте невидими за вашия Небесен Отец. Той ви обича. Той познава смиреното ви сърце и вашите постъпки на обич и доброта. Заедно те формират едно трайно свидетелство за вашата вяроност и вяра.

Четвърто и последно, моля разберете, че това, което виждате и изпитвате сега, няма да трае вечно. Няма вечно да изпитвате самота, печал, болка или обезсърчение. Имаме пълното с вяра обещание на Бог, че Той никога не забравя, нито изоставя онези, чиито сърца се прекланят пред Него²¹. Имайте надежда и вяра в това обещание. Научете се да обичате своя Небесен Отец и станете Негов ученик в слово и дело.

Бъдете уверени, че ако просто устоите, вярвайте в Него и останете верни в спазването на заповедите, един ден ще преживеете лично обещанията, открити на апостол Павел:

“Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любя”²².

Братя и сестри, най-могъщото Същество във вселената е Отец на вашия дух. Той ви познава. Той ви обича със съвършена любов.

Бог вижда, че вие не сте само смъртно същество на една малка планета, което живее кратко – Той гледа на вас като на Свое дете. Той ви вижда като съществото, което сте способни и предназначени да станете. Той желае вие да знаете, че сте от значение за Него.

Нека винаги вярваме, уповаваме и живеем по такъв начин живота си, че да разберем своята истинска вечна стойност и потенциал. Нека бъдем достойни за скъпоценните благословии, които нашият Небесен Отец пази за нас, е молитвата ми, в името на Неговия Син, тъкмо Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Моисей 1:2.
2. Моисей 1:10
3. Моисей 1:33
4. Вж. Andrew Craig, “Astronomers Count the Stars,” BBC News, July 22, 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Моисей 7:30
6. Мосия 4:11.
7. Учение и Завети 18:10.
8. Вж. Моисей 1:38–39.
9. William Knox, “Mortality”, в James Dalton Morrison, изд., *Masterpieces of Religious Verse* 1948 г., стр. 397.
10. Учение и Завети 121:7.
11. 3 Нефи 11:38.
12. Мосия 3:19.
13. Лука 18:14; вж. и ст. 9–13.
14. Мосия 2:17.
15. Дитер Ф. Ухтдорф се дипломира първи в класа си.
16. Вж. Деянията 10:38.
17. Матей 18:4; вж. и ст. 1–3.
18. Учение и Завети 1:23.
19. Учение и Завети 1:19.
20. Вж. 1 Коринтяните 1:27.
21. Вж. Евреите 13:5.
22. 1 Коринтяните 2:9.

Представен от президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач и откровител и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник в Първото Президентство; и Дитер Фридрих Ухтдорф като втори съветник в Първото Президентство.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Които са против, ако има такива, могат да го покажат.

Предложено е да подкрепим Бойд Кенет Пакър като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Бойд К. Пакър, Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин А. Кук, Д. Тод Кристоферсън и Нийл Л. Андерсън.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Който е против, може да направи същото.

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото Президентство и Дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители.

Всички “за”, моля покажете го.

Ако има някой “против”, да даде същия знак.

Старейшина Клаудио Р. М. Коста бе освободен като член на Президентството на Кворума на Седемдесетте.

Онези, които могат да се присъединят към нас за вот на одобрение, моля изявете го.

Предложено е да подкрепим старейшина Тад Р. Калистър като член на Президентството на Кворума на Седемдесетте.

Всички “за”, моля покажете го.

Против, ако има?

Предложено е да освободим старейшини Гари Дж. Колман, Ричард Г. Хинкли, Йошихико Кикучи, Карл Б. Прат и Сесил О. Самюелсън като членове на Първия кворум

на Седемдесетте и да ги обявим за почетни висши ръководители.

Предложено е също да освободим старейшини Вон Йонг Ко, Лоуъл М. Сноу и Пол К. Сибровски като членове на втория кворум на Седемдесетте.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израза на благодарност към тези братя за тяхната отлична служба, моля изявете го.

Старейшини Ралф У. Хардилма, Шон М. Хънтсман-ст., Александър Н. Манжос и Дж. Уилард Мариот-мл. бяха освободени като областни седемдесетници.

Предлага се да им гласуваме благодарност за тяхната забележителна служба.

Всички “за” моля да го покажат.

Предложено е да подкрепим другите висши ръководители, областните седемдесетници и общите президентства на помощните организации в сегашния им състав.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Който е против, може да го покаже по същия начин.

Президент Монсън, доколкото бях в състояние да наблюдавам, гласуването в Центъра за конференции бе единодушно.

Благодаря ви, братя и сестри, за вашия вот на подкрепа, за вашата вяра, преданост и молитви. ■

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

Сърцата на децата ще се обърнат към бащите им

*Приканвам младите хора на Църквата
да научат и вкусят от духа на Илия.*

Като учим, изучаваме и живеем според Евангелието на Исус Христос, често настъпва определена поучителна последователност. Погледнете например уроците, които учим за духовните приоритети от реда на главните събития, случили се с възстановяването на Евангелието на Спасителя в тези последни дни.

В свещената горичка Джозеф Смит вижда Вечния Отец и Исус Христос и говори с Тях. Редом с други неща, Джозеф научава за истинската същност на Божеството и за продължаващото откровение. С това величествено видение започва “изпълнен(ието на времената)” (Ефесяните 1:10) и то е едно от изключителните събития от историята на света.

Приблизително три години по-късно в отговор на искрена молитва през нощта на 21 септември 1823 г. стаята на Джозеф се изпълва със светлина, докато “не ста(ва) по-светло и от ден” (Джозеф

Смит – История 1:30). Една личност се явява до леглото му, назовава младото момче по име и заявява, “че бил пратеник, изпратен от Божието присъствие ... и че името му било Мороний” (стих 33). Той съобщава на Джозеф за предстоящата поява на Книгата на Мормон. И после Мороний цитира от книгата на Малахия от Стария завет, с малки разлики в езика, използван във версията на крал Джеймз:

“Ето, аз ще ти разкрия Свещеничеството чрез ръката на Илия, пророка, преди да дойде великият и страшен ден Господен.

И той ще посади в сърцата на децата обещанията, направени на бащите, и сърцата на децата ще се обърнат към бащите им. Ако не беше тъй, цялата земя би била напълно опустошена при Неговото пришествие” (стихове 38, 39).

Указанията на Мороний, отправени към младия пророк, в крайна сметка включват и две основни теми: (1) Книгата на Мормон и

(2) и словата на Малахия, предсказващи ролята на Илия във Възстановяването на “всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на светите Си пророци” (Деянията 3:21). И така, първоначалните събития на Възстановяването открили едно правилно разбиране за Божеството, подчертали важноста на Книгата на Мормон и предвидили работата по спасяването и възвисяването както на живите, така и на мъртвите. Този вдъхновяващ ред от събития е показателен кои са духовните дела от първостепенна важност за Божеството.

Моето послание ще се съсредоточи върху служението и духа на Илия, предсказан от Мороний в неговите първоначални указания към Джозеф Смит. Искрено се моля за подкрепата на Светия дух.

Служението на Илия

Илия е пророк от Стария завет, чрез когото са извършени велики чудеса. Той запечатва небесата и в древен Израил не вали дъжд в течение на 3 години и половина. Той умножава брашното и маслото на една вдовица. Вдига едно момче от мъртвите и призовава огън от небесата като предизвикателство към пророците на Ваал. (вж. 3 Царете 17–18) В края на земното служение на Илия, той “възлезе с вихрушка на небето” (4 Царете 2:11) и бива преселен.

“Пророкът Джозеф Смит е казал, че Илия е бил последният пророк преди времето на Исус Христос, който е имал силата на Мелхиседековото свещеничество да запечатва” (Ръководство към Писанията, “Илия”). Пророкът Джозеф Смит обяснява, “Духът, силата и призованието на Илия са да имате силата да държите ключа на ... *пълнотата*

великият и страшен ден Господен е близо, тъкмо пред вратите ви” (У. и З. 110:14–16).

Възстановяването на властта за запечатване от Илия през 1836 г. е необходимо, за да подготви света за Второто пришествие на Спасителя и пробужда изключително силен световен интерес към изучаването на семейната история.

Духът и делото на Илия

Пророкът Джозеф Смит заявява: “Най-голямата отговорност, която Бог ни е възложил в този свят, е да търсим нашите мъртви ... защото е нужно в ръце да имаме запечатващата сила, за да запечатим децата ни и своите мъртви за диспенсацията на пълнотата на времената–диспенсация, в която ще се изпълнят обещанията за спасението на човека, дадени от Исус Христос преди основаването на света ... Прочее, Бог казва, “Аз ще ви изпратя пророк Илия” (*Teachings: Joseph Smith*, стр. 475).

Джозеф по-нататък обяснява: “Но каква е целта на (идването на Илия), или как трябва да бъде изпълнена тя? Ключовете трябва да бъдат предадени, духът на Илия да дойде, Евангелието да бъде възстановено, светиите Божии събрани, Сион построен и светиите ще възлязат като избавители на хълма Сион (вж. Авдия 1:21).

Но как ще станат те избавители на хълма Сион? Като строят храмовете си ... и получават всички обреди ... за всички свои предци, които са починали ... и тук е веригата, която свързва сърцата на бащите към децата и на децата към бащите, което изпълнява мисията на Илия” (*Teachings: Joseph Smith*, стр. 472–473).

Старейшина Ръсел М. Нелсън учи, че духът на Илия е “проявление на Светия Дух, Който

на свещеничеството на Мелхиседек ... , и да ... придобиете ... всички обреди, принадлежащи към Божието царство” (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, (2007 г.), стр. 311, курсив добавен). Тази свещена власт за запечатване е съществена за валидността на свещеническите обреди и свързва както на земята, така и на небето.

Илия се явява с Моисей на планината на преображението (вж. Матей 17:3) и дава тази власт на Петър, Яков и Иоан. Илия отново се явява с Моисей и други на 3 април 1836 г. в храма Къртланд и дава същите ключове на Джозеф Смит и Оливър

Каудъри.

В Писанията е написано, че пророк Илия застава пред Джозеф и Оливър и казва:

“Ето, изпълни се времето, за което бе говорено чрез устата на Малахия, който засвидетелства, че той (Илия) ще бъде изпратен преди да дойде великият и страшен ден Господен,

за да обърне сърцата на бащите към чедата, и сърцата на чедата към бащите им, за да не би цялата земя да бъде поразена с проклятие.

Ето защо, ключовете на тази диспенсация се предават във ваши ръце и по това можете да познаете, че

дава свидетелство за божествената същност на семейството” (“A New Harvest Time,” *Ensign*, май 1998 г., стр. 34). Това отличително влияние на Светия Дух привлича хората да открият, документират и ценят своите предци и членове на семейството, както от миналото, така и в настоящето

Духът на Илия осенява хората както в Църквата, така и извън нея. Обаче като членове на възстановената Христова църква ние имаме заветната отговорност да издирим нашите предци и да им осигурим спасителните евангелски обреди. “Да не би да постигнат в съвършенство без нас” (Евреите 11:40, вж. и *Teachings: Joseph Smith*, стр. 475). И “нито пък ние можем да бъдем сторени съвършени без нашите мъртви” (У. и З. 128:15).

Поради тези причини ние изследваме семейната история, строим храмове и извършваме обреди като заместници. Поради тези причини Илия е изпратен, за да възстанови силата за запечатване, която свързва и на земята, и на небесата. Ние сме Господните служители в работата по спасението и възвисяването, които ще попречат “цялата земя да бъде поразена с проклятие” (У. и З. 110:15), когато Той отново се завърне. Това е наше задължение и огромна благословия.

Покана към подрастващото поколение

Сега моля за вниманието на младите жени и мъже и децата от подрастващото поколение, като искам да наблегна колко е важен духът на Илия в живота ви днес. Моето послание е предназначено към цялата Църква, но по-специално към вас.

Много от вас може да мислят, че работата по семейната история предимно трябва да се върши от

по-възрастни хора. Но аз не знам да са дадени възрастови ограничения в Писанията или в обявените напътствия от църковните ръководители, които да ограничават тази важна служба само до зрелите възрастни хора. Вие сте синове и дъщери Божии, деца на завета и строители на царството. Вие не трябва да чакате докато достигнете съответна възраст, за да изпълните вашите отговорности в подпомагане дейността по спасението на човешкото семейство.

Господ е осигурил забележителни източници в наши дни, които ще ви помогнат да научите и да заобичате това дело, подхранвано от духа на Илия. Например програмата FamilySearch е набор от архиви, източници и услуги, които са лесно достъпни с личен компютър и разнообразни уреди с джобен формат, предназначени да помагат на хората да открият и документират своята семейна история. Тези източници са на разположение и в центровете за семейна история, разположени в много от сградите на Църквата по целия свят.

Не е случайност, че програмата FamilySearch и други средства са на разположение във време, в което младите хора са толкова запознати с широк набор от информационни и комуникационни технологии. Вашите пръсти са били тренирани да изпращат кратки телефонни и интернет съобщения, за да засилят и ускорят делото Господно, не само за да общувате бързо със своите приятели. Явните умения и дарби на толкова много млади хора са подготовка да подпомогнат работата по спасяването.

Приканвам младите хора на Църквата да научат за духа на Илия и да го изживеят. Насърчавам ви да

изучавате вашата семейна история, да издирвате вашите предци и да се подготвите да извършвате кръщеня като заместници в дома Господен за *ваши*те починали близки (вж. У. и З. 124:28–36). И ви увещавам да помогнете на други хора да открият своите семейни истории.

Като отговорите с вяра на тази покана, вашите сърца ще се обърнат към бащите. Обещанията дадени на Авраам, Исак и Яков ще бъдат посетени в сърцата ви. Патриархалната ви благословия с нейното обявяване на потеклото ви ще ви свърже към тези бащи и ще бъде по-значима за вас. Вашата любов и благодарност към предците ви ще нарасне. Вашето свидетелство и обръщане към Спасителя ще станат по-дълбоки и трайни. И ви обещавам, че ще бъдете предпазвани от засилващото се влияние на противника. Като участвате и обичате тази свята работа, вие ще бъдете закриляни през вашата младост и напред през годините на вашия живот.

Родители и учители, моля ви да помагате на вашите деца и младежи да научат за духа на Илия и да го изживеят. Но моля ви не пренатоварвайте програмата в това начинание или не давайте твърде подробна информация или обучение. Приканете младите хора да изследват, опитат и да научат за себе си (вж. Джозеф Смит – История 1:20). Всеки млад човек може да направи това, което предлагам, като използва модулите на разположение във lds.org/familyhistoryyouth. Кворумът на Аароновото свещеничество и президентствата на класовете на младите жени могат да изиграят важна роля в запознаването на всички младежи с тези основни източници. Младите хора трябва да се учат непрекъснато и да действат, като така получават допълнителна светлина и знание чрез силата на Светия Дух, а да не са пасивни ученици, на които главно да им се въздейства (вж. 2 Нефи 2:26).

Родители и учители, вие ще бъдете удивени колко бързо вашите деца и младежи на Църквата ще станат изключително добре запознати с тези инструменти. Всъщност вие ще научите ценни уроци от тези млади хора за ефективното използване на тези средства. Младите хора могат да предложат много на по-възрастните хора, които не са запознати с FamilySearch или се притесняват от технологиите. Също така вие ще преброите многобройните си благословии, когато младите хора посвещават повече време на работата по семейната история и на службата в храма, и по-малко време на видео игрите, сърфирането в Интернет и Фейсбук.

Трой Джаксън, Джарен Хоуп и Андрю Алън са носители на Аароновото свещеничество, които са призовани от вдъхновен епископ

екипно да водят клас по семейна история в техния район. Тези млади мъже приличат на толкова много от вас в своето желание и стремеж да учат и служат.

Трой казва, “Преди ходех на Църква и просто седях там, но сега осъзнавам, че трябва да отида вън и да направя нещо. Ние всички можем работим по семейната история”.

Джарен каза, че като е научил повече за семейната история, осъзнал “че това не били просто имена, а действителни личности. Аз се радвах все повече и повече да нося имена в храма”.

А Андрю коментира, “Аз не очаквах да развия такава силна обич към семейната история. Като се подготвях всяка седмица да преподавам, често бях подтикван от Светия Дух да действам и да опитам някои от методите, описани в урока. Преди семейната история беше нещо, от

което се плашех. Но подпомогнат от Духа, аз можах да изпълня моето призвание и да помогна на много хора в нашия район”.

Мои скъпи млади братя и сестри, семейната история не е просто интересна програма или дейност, спонсорирана от Църквата, по-скоро тя е съществена част от делото по спасяването и възвисяването. Вие сте били подготвяни за този ден, за да изградите царството Божие. Вие сте тук сега на земята, за да помагате в това славно дело.

Свидетелствам, че Илия се е върнал на земята и е възстановил свещената сила за запечатване. Свидетелствам, че това, което е вързано на земята, може да бъде вързано в небесата. И знам, че младежите на подрастващото поколение имат ключова роля в това велико начинание. За това свидетелствам в святоото име на Господ Исус Христос, амин. ■

От старейшина Нийл Л. Андерсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Деца

Свидетелствам за това каква голяма благословия са децата и за щастието, което те ще ни дадат в този живот и във вечността.

Когато погледнем в очите на дете, ние виждаме син или дъщеря Божи, с които сме стояли рамо до рамо в доземния живот.

Върховна привилегия е за способните да имат деца съпруг и съпруга да осигуряват смъртни тела за тези духовни деца на Бог. Ние вярваме в семействата и вярваме в децата.

Когато на съпруг и съпруга се роди дете, те изпълняват част от плана на Нашия Отец да доведат деца на земята. Господ казва, “Това е делото Ми и славата Ми—да се осъществят безсмъртието и вечния живота на човека”¹. Преди безсмъртието трябва да има смъртност.

Семейството е постановено от Бог. Семействата заемат централно място в плана на нашия Небесен Отец тук на земята и през вечността. След като Адам и Ева са бракосъчетани, Писанието гласи, “И Бог ги благослови. И рече им Бог: Плодет се и се размножавайте, напълнете земята”². В наши дни пророци и апостоли заявяват, “Първата заповед, която Бог дал на Адам и Ева, се отнася до възможността им, като съпруг и съпруга, да станат родители. Ние заявяваме, че заповедта на Бог към Неговите деца да се плодят и да изглеждат земята остава в сила”³.

Тази заповед не е била забравена или оставена настрана в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни⁴. Изразяваме дълбока благодарност за огромната вяра, изразявана от съпрузи и съпруги (особено съпругите) в готовността им да раждат деца. Кога да имаме дете и колко деца да имаме са лични решения, които трябва да бъдат взети от съпруга, съпругата и Господ. Това са свети решения—решения, които следва да бъдат вземани с искрена молитва и по които трябва да се действа с голяма вяра.

Преди няколко години старейшина Джеймс О. Мейсън от Седемдесетте сподели следния разказ с мен: “Раждането на шестото ни дете бе незабравимо преживяване. Докато гледах тази прекрасна новородена дъщеря в родилното минути след раждането ѝ, аз ясно чух един глас да казва, “Ще има още едно и то ще е момче”. По един не особено мъдър начин се втурнах към леглото на моята напълно изтощена съпруга и ѝ казах добрите новини. Бях избрал наистина неподходящ момент”⁵. Година след година семейство Мейсън очаквали идването на седмото си дете. Изминали три, четири, пет, шест, седем години. Най-накрая, осем

години по-късно, се родило тяхното седмо дете—малко момченце.

През април тази година президент Томас С. Монсън каза:

“Там, където някога стандартите на Църквата и тези на обществото като цяло бяха съвместими, сега се е отворила огромна пропаст, която все повече се разширява. ...

Спасителят на човечеството казва за Себе Си, че е в света, но не от него. По същия начин ние можем да бъдем в света, но не от него, като отхвърляме лъжливите идеи и лъжливите учения и останем верни на заповяданото от Бог”⁶.

Много гласове в света днес омаловажават раждането на деца или предлагат да отложим това или да ограничим децата в семейството. Моите дъщери неотдавна ми показа един блог, написан от майка християнка (не от нашата вяра) с пет деца. Тя отбелязва: “(Като израстваме) в тази култура, е много трудно да получим библейска перспектива за майчинството. ... По важност децата се подреждат много след висшето образование. Със сигурност след пътуването по света. След възможността да излезеш вечер, когато си поискаш. След извайването на тялото във фитнеса. След каквато и да било работа, която може да сме получили или се надяваме да получим”. След това добавя: “Майчинството не е хоби, то е призвание. Децата не се колекционират, защото ги намирате за по-сладки от марките. Това не е нещо, което правите само ако успеете да намерите време него. Именно за това Бог ви е дал време”⁷.

Да имаш малки деца не е лесно. Много дни са просто трудни. Една млада майка се качила на автобуса със седем деца. Шофьорът попитал, “Госпожо, тия всичките ваши ли са? Или сте тръгнали на пикник?”

“Всичките са мои”, отговорила тя. “И това изобщо не е пикник!”⁸

Когато светът все повече пита, “Тия всичките ваши ли са?”, аз ви благодаря, че в Църквата създавате едно убежище за семействата, където ние почитаме и помагаме на майките с деца.

За един праведен баща няма достатъчно думи да изрази благодарността и обичта, която той изпитва към своята съпруга за скъпоценния дар да ражда деца и да се грижи за тях.

Старейшина Мейсън разказва за друго преживяване само седмици след неговия брак, което му помогнало да подреди по важност своите семейни отговорности. Той казва:

“Мари и аз бяхме убедили себе си, че за да мога да завърша медицина, щеше да се наложи тя да остане на работа. Макар това да не съвпаднаше с (желанията) ни, децата трябваше да дойдат по-късно. (Докато прелиствах едно Църковно списание в дома на моите родители), попаднах на една статия от старейшина Спенсър У. Кимбъл, тогава в Кворума на Дванадесетте, (описваща) отговорностите, които имаме в брака. Според старейшина Кимбъл имавме святата отговорност да се плодим и изпълваме земята. Домът на родителите ми се намираше (близо до) административната сграда на Църквата. Незабавно тръгнах към нея и тридесет минути след като прочетох статията, се намирах седнал срещу бюрото на старейшина Спенсър У. Кимбъл”. (Това няма да стане така лесно днес.)

“Обясних как исках да стана лекар. Единственият начин бе да отложим децата. Старейшина Кимбъл ме изслуша внимателно и отговори с мек глас, “Брат Мейсън,

Господ желае ли вие да престъпите една от Неговите важни заповеди, за да може да станете лекар? С Господната помощ вие може да имате деца и пак да станете лекар. Къде ви е вярата?”

Старейшина Мейсън продължи: “Първото ни дете се роди по-малко от година след това. Мари и аз положихме големи усилия и Господ ни разкри небесните отвори”. Семейство Мейсън били благословени с още две деца преди той да се дипломира от медицински институт четири години по-късно⁹.

По света е настъпил период на икономическа нестабилност и финансова несигурност. На априлската обща конференция президент Томас С. Монсън каза: “Ако се тревожите за финансовото осигуряване на съпруга и семейство, уверявам ви, че няма нищо срамно в пестенето. Именно в такива трудни времена вие ще се сблизите, като се научите да жертвате и да вземате трудни решения”¹⁰.

Проницателният въпрос на старейшина Кимбъл “Къде ви е вярата?” ни насочва към Писанията.

Първото дете на Адам и Ева им се родило не в Едемската градина. Напускайки градината, “Адам (и Ева) започна(ха) да обработва(т) земята. ... Адам позна жена си и тя ... роди синове и дъщери и, (действайки с

вяра), те започнаха да се умножават и да изпълват земята”¹¹.

Не в техния дом в Ерусалим, където имало злато, сребро и скъпоценни неща, на Лехий и Сария, действайки с вяра, им се родили синовете Яков и Иосиф. Това станало в пустошта. Лехий говори за сина си Яков, “моят първороден син в дните на моята горест в пустошта”¹². Лехий казва за Иосиф, “Ти беше роден в пустошта на моите огорчения; да, в дните на най-голямата ми скръб твоята майка те роди”¹³.

В книгата Изход научаваме за съпруг и съпруга, на които, действайки с вяра, им се родило момче. На вратата нямало радостно известие, огласяващо неговото раждане. Те го скрили, защото фараонът заповядал всяко новородено юдейско момче да бъде хвърлено в Нил¹⁴. Знаете как продължава разказът: с любов бебето било положено в тръстикова кошче, пуснато в реката, следено от неговата сестра, намерено от дъщерята на фараона, като неговата собствена майка му станала дойка. Момчето било върнато на дъщерята на фараона, която го взела за син и го нарекла Моисей.

В най-обичания разказ за раждането на дете не се споменава красива детска стая и скъпо креватче—само ясла могла да се намери за Спасителя на света.

Давао, Филипините

В “най-добрите времена (и) ... най-лошите времена”¹⁵ истинските светии Божии, действайки с вяра, никога не са забравяли, оставяли настрана или пренебрегвали “заповедта на Бог ... да се плодят и да изпълват земята”¹⁶. Ние вървим напред с вяра, като помним, че решението за броя на децата и за подходящия момент е между съпруга, съпругата и Господ. Не трябва да се съдим един друг по този въпрос.

Раждането на деца е чувствителна тема, която може да бъде много болезнена за праведни жени, които нямат възможността да се омъжат и да създадат семейство. На вас, благородни жени, казвам: Нашият Небесен Отец познава вашите молитви и желания. Колко благодарни сме за вашето забележително влияние, включително любящата помощ на деца, които имат нужда от вашата вяра и сила.

Раждането на деца може да бъде болезнена тема също и за праведни двойки, които сключват брак и откриват, че не могат да имат децата,

които с толкова нетърпение са очаквали, или за съпрузи и съпруги, планирали да имат голямо семейство, но благословени с по-малко.

Не можем винаги дадем обяснение на трудностите в земния живот. Понякога животът изглежда много несправедлив – особено когато най-силното ни желание е да направим точно това, което Господ е заповядал. Като Господен служител ви уверявам, че следното обещание е сигурно: “Верните членове, чиито обстоятелства не позволяват да получат благословиите на вечния брак и родителството в този живот, ще получат всички обещани благословии във вечността, (когато) спазват заветите, които са сключили с Бог”¹⁷.

Президент Дж. Скот Дориъс от мисия Перу Лима Запад ми разказа тяхната история. Той каза:

“Беки и аз бяхме женени 25 години, без да можем да имаме (и да осиновяваме) деца. Местихме се няколко пъти. Запознаването с хората във всяка нова среда беше неловко и понякога болезнено. Членовете на района се питаха

защо (нямахме) деца. И не само те се питаха.

Когато бях призован за епископ, членове на района (изразиха) тревогата си, че няхах опит с деца и тийнейджъри. Благодарих им за техния вот на подкрепа и ги помолих да ми позволят да практикувам родителските си умения с техните деца. Те с обич се съгласиха.

Чакахме, дадена ни бе перспектива и се научихме на търпение. След 25 години брак в живота ни стана нещо чудотворно. Осиновихме двегодишната Никол, а след това новородения Николай. Непознати хора сега ни поздравяват с нашите прекрасни внуци. Ние с усмивка казваме, “Това са децата ни. Живяхме живота си наопаки”¹⁸.

Братя и сестри, не трябва да се съдим един друг в тази свята и лична отговорност.

“Тогавя (Исус) взе едно детенце ... и като го прегърна, рече им ...

Който приеме едно от тези деца в Мое име, и Мене приема. и който приеме Мене, приема ... Този, Който ме е пратил”¹⁹.

Каква прекрасна благословия имаме, когато приемаме Божии синове и дъщери в домовете си.

Нека смирено и с молитва се стремим да разберем и приемем Божиите заповеди, като благоговеино се вслушваме в гласа на Неговия Свят Дух.

Семействата заемат централно място в Божия вечен план. Свидетелствам за това каква голяма благословия са децата и за щастието, което те ще ни дадат в този живот и във вечността, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Моисей 1:39.
2. Битие 1:28.
3. "Семейството: прокламация към света", *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
4. Според годишното проучване на American Community, предоставено от Статистическото бюро на САЩ: "Юта все още се радва на най-големи домове, най-висока раждаемост, най-много млади хора, най-много млади сключващи брак хора и най-много неработещи майки" ("Who Are Utahns? Survey Shows We're Highest, Lowest, Youngest", *Salt Lake Tribune*, 22 септ. 2011 г. стр. A1, A8).
5. Имейл от старейшина Джеймс О. Мейсън с дата 25 юни 2011 г.
6. Томас С. Монсън, "Силата на свещеничеството", *Лиакхона*, май 2011 г., стр. 66, 67.
7. Rachel Jankovic, "Motherhood Is a Calling (and Where Your Children Rank)", 14 юли 2011 г., desiringgod.org.
8. Вж. "Jokes and Funny Stories about Children", thejokes.co.uk/jokes-about-children.php.
9. Имейл от старейшина Джеймс О. Мейсън с дата 29 юни 2011 г.
10. Томас С. Монсън, *Лиакхона*, май 2011 г., стр. 67.
11. Моисей 5:1, 2.
12. 2 Нефи 2:1.
13. 2 Нефи 3:1.
14. Изход 1:22.
15. Чарлз Дикенс, *A Tale of Two Cities* (Signet Classic, 1997 г.), стр. 13.
16. *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
17. *Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., 1.3.3.
18. Имейл от президент Дж. Скот Дориеъс, 28 авг. 2011 г.
19. Марка 9:36–37.

От старейшина Йън С. Ардрън
От Седемдесетте

Време да се подготвим

Трябва да посвещаваме времето си на най-важните неща.

Осма глава от *Проповядвайте Моето Евангелие* концентрира вниманието ни върху мъдрото използване на времето. В тази глава старейшина М. Ръсел Балард ни напомня, че трябва да си поставяме цели и да овладяваме техниките как да ги постигаме (вж. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., стр. 146). Овлаждането на техниките, нужни да постигнем целите си, включва да станем изключително умели в управлението на нашето време.

Благодарен съм за примера на президент Томас С. Монсън. При всичко, което върши като Божий пророк, той, както е правел и Спасителят, осигурява да има достатъчно време да посещава болните (вж. Лука 17:12–14), да вдига нишите духом и да служи на всички. Толкова съм благодарен за примера на много други хора, които отдават времето си в служба на своите ближни. Свидетелствам, че да отдаваме времето си в служба на другите е угодно на Бог и че това ще ни доближи до Него. Нашият Спасител ще бъде верен на думата Си, че "този, който е верен и мъдър във времето си, се смята за достоен да наследи обиталищата, подготвени за него от Отца Ми" (У. и З. 72:4).

Времето никога не е за продан; както и да се опитвате, времето не е стока, която може да бъде купена в кой да е магазин на каквато и да е цена. При все това, използвано мъдро, неговата стойност е неизмерима. Във всеки един ден на всеки от нас без пари ни се отпуска да ползваме един и същ брой минути и часове и ние скоро научаваме, както така грижливо учи познатият химн, че "не можем светлината на деня да задържим" ("Миговете земни по-светли направи", *Химни*, №. 142). Президент Бригъм Йънг казва, "Всички ние сме в дълг пред Бога заради способността да използваме ползотворно времето, и Той ще изисква от нас строг отчет за употребата (му)" (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young*, 1997 г., стр. 286).

С това изискване, поставено пред нас, ние трябва да се научим да подреждаме по приоритети изборите си, за да постигнем целите си, или рискуваме да бъдем повлечени от ветровете на отлагането и тласкани от една губеща времето ни дейност към друга. Били сме добре поучени относно приоритетите от Великия Учител, когато в Своята проповед на хълма Той казва, "Не търсете нещата от този свят, но първо търсете да изградите Божието царство и да

установите Неговата праведност, и всичко това ще ви се прибави” (Matthew 6:33, Преводът на Джозеф Смит). (Вж. и Далин Х. Оукс, “Фокус и приоритети”, *Лиакхона*, юли 2001 г., стр. 99–102.)

Алма говори за приоритети, когато учи, че “този живот стана състояние на изпитание; време да се подготвим да срещнем Бога” (Алма 12:24). Как най-добре да използваме богатото наследство от време, за да се подготвим да срещнем Бога може да изисква известно напътствие, но със сигурност бихме поставили Господ и своите семейства първи в списъка. Президент Дитер Ф. Ухтдорф ни напомня, че “В семейните взаимоотношения *любовта* всъщност е *време, просто време*” (“За най-важните неща”, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 22). Свидетелствам, че когато помощта е потърсена искрено и с молитва, нашият Небесен Отец ще ни помогне, като наблегне кое преди всичко друго заслужава нашето време.

Лошото използване на времето е братовчед на безделието. Като следваме заповедта да престанем да сме лениви (вж. У. и З. 88:124), трябва да бъдем сигурни, че да сме заети е равнозначно също и да бъдем продуктивни. Например, прекрасно е да имаме средствата за мигновена комуникация буквално под ръка, но нека се уверим, че не се превръщаме в пристрастени потребители на тези средства за комуникация. Чувствам, че някои са уловени в капана на ново пристрастяване, което гълта време – което ни поробва постоянно да проверяваме и пращаме съобщения в социалните мрежи, като така ни дава фалшивото впечатление за заетост и продуктивност.

Има много полза от лесният ни достъп до комуникации и информация. Открих, че това помага за

достъп до изследователски статии, речи на конференции, родословни архиви, за получаване на е-мейли, напомнания от Фейсбук, съобщения по Tweeter и текстови съобщения. Колкото и добри да са тези неща, не можем да им позволим да изтласкат настрана нещата, които са с по-голяма важност. Колко тъжно би било, ако телефонът и компютърът с цялата им сложност заглушат простотата на искрената молитва към любящия Отец в Небесата. Нека бъдем толкова бързи и склонни да коленичим в молитва, както и да изпратим текстово съобщение.

Електронните игри и запознанствата онлайн не са траен заместител на истинските приятели, които могат да ни прегърнат насърчително, могат да се молят за нас и да се грижат за по най-добър начин за нашия интерес. Колко благодарен съм бил да виждам членове на кворум, клас или на Обществото за взаимопомощ да се събират в подкрепа един на друг. В подобни случаи разбирам по-добре какво има предвид апостол Павел, когато казва, “вие не сте вече страници и пришелци, но сте съграждани на светиите” (Ефесяните 2:19).

Знам, че най-голямото ни щастие идва, когато сме в хармония с Господ (вж. Алма 37:37) и с нещата, които носят трайна награда, вместо безсмислено да прекарваме безброй часове в тъпдейт на статуса, виртуално фермерство или размазване на разярени птици о бетонна стена. Настоявам всеки от нас да вземе тези неща, които крадат от скъпоценното ни време и да реши да бъде техен господар, вместо да им позволяваме те, чрез пристрастяването им естество, да се превръщат в наши господари.

За да има мира, за който говори Спасителя (вж. Иоана 14:27), трябва

да посвещаваме времето си на най-важните неща, а най-важни са Божиите неща. Когато общуваме с Бог в искрена молитва, четем и всеки ден изучаваме Писанията, размишляваме над прочетеното и почувстваното и после го прилагаме и живеем според научените уроци, ние се доближаваме до Него. Божието обещание е, че ако търсим усърдно от най-добрите книги “(Той) ще ви даде познание чрез Своя Свети Дух” (У. и З. 121:26; вж. и У. и З. 109:14–15).

Сатана ще се опитва да злоупотребява с нашето време чрез прикрити разсейващи забави. Въпреки че ще идват изкушения, старейшина Куентин А. Кук учи, “Светиите, които отговорят на посланието на Спасителя, не ще бъдат отклонени от отвлечащи и разрушителни стремежи” (“Светия ли сте?”, *Лиакхона*, ноем. 2003 г., стр. 96). Хайръм Пейдж, един от осемте очевидци на Книгата на Мормон, ни преподава един ценен урок относно нещата, които разсейват и отвлечат. Той имал един камък и чрез него записвал неща, които си мислел, че са откровения за Църквата (вж. У. и З. 28). След

Салвадор, Бразилия

като Хайръм бил поправен, разказът продължава, че камъкът бил взет и стрит на прах, така че никога повече да не предизвиква объркване¹. Кая ви да установим кои са поглъщащите време забавления в живота ни, за да могат те в преносен смисъл да бъдат стрити на прах. Трябва да сме мъдри в преценката си, за да се уверим, че нашите времеви графици са правилно балансирани, та за включват Господ, семейство, работа и благотворни развлекателни дейности. Както мнозина вече са открили, в живота има нарастващо щастие, когато използваме времето си да дирим нещата, които са добродетелни, хубави или достойни за похвала (вж. Символът на вярата 1:13).

С тиктакането на часовника времето тече много бързо. Днес, докато часовникът на смъртността тиктака, би било хубав ден да прегледаме какво правим, за да се подготвим да срещнем Бог. Свидетелствам, че има големи награди за онези, които в смъртността отделят време да се подготвят за безсмъртието и вечния живот. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКА

1. Вж. Provo Utah Central Stake general minutes, Apr. 6, 1856, vol. 10 (1855–60), Church History Library, Salt Lake City, 273 (правопис, пунктуация и главни букви оствременени): “Татко (Емър) Харис, че апостолът казал, че ние трябва да се борим срещу началствата и властите (на нечестието) в небесните места. Брат Хайръм Пейдж ископал от земята един черен камък (и) го сложил в джоба си. Когато се прибрал в къщи, го погледнал. Видял на него, сякаш изписано на хартия, едно изречение. След като записал изречението, на камъка се появило друго изречение, и така докато записал 16 страници. За факта било съобщено на брат Джозеф. Някой попитал Джозеф дали това е правилно. Той казал, че не знае, но се молил и получил откровение, че камъкът е от дявола. После той бил начупен на прах и записаното било изгорено. Това било дело на силата на мрака. Амин”.

От старейшина Карл Б. Кук
От Седемдесетте

По-добре е да гледаш нагоре

*Ако упражняваме своята вяра и отправим търсец
помощ поглед към Бог, подобно на президент
Монсън, ние няма да се чувстваме обременени
от житейските товари.*

С приключването на един особено уморителен ден в края на първата ми седмица като висш ръководител, куфарчето ми бе препълнено и умът ми зает със следния въпрос: “Как е възможно да изпълнявам това призвание?” Тръгнах си от офиса на Седемдесетте и се качих на асансьора на административната сграда на Църквата. Докато асансьорът се спускаше, бях навел глава и гледах с празен поглед към пода.

Вратата се отвори и някой влезе, като аз не погледнах нагоре. Когато вратата се затвори, чух някой да ми задава въпроса, “Какво гледаш там долу?” Разпознах гласа – той бе на президент Томас С. Монсън.

Бързо погледнах нагоре и отговорих, “А, нищо”. (Сигурен съм, че този умен отговор е вдъхнал увереност в моите способности!)

Но той бе видял сломеното изражение на лицето ми и препълненото ми куфарче. Усмихна се и с любов предложи, сочейки към небесата, “По-добре е да гледаш нагоре!” Докато се спуснахме с още един етаж,

той бодро обясни, че е тръгнал към храма. Когато се сбогувахме, неговият поглед докосна сърцето ми, казвайки, “Помни, по-добре е да гледаш нагоре”.

Като се разделихме, си спомних следния стих: “Вярвайте в Бога; вярвайте, че Той е ... ; вярвайте, че Той е всемъдър и всемогъщ както на небето, така и на земята”¹. Докато размишлявах върху силата на Небесния Отец и Исус Христос, сърцето ми намери утехата, която напразно бях търсил по пода на спускащия се асансьор.

Оттогава съм размишлявал над това преживяване и ролята на пророците. Бях обременен и с клоунна глава. Когато пророкът ми заговори, аз го погледнах. Той ме упъти да се съсредоточа върху Бог, като така можех да бъда изцелен и укрепен чрез Единението Христос. Точно това правят пророците за нас. Те ни водят към Бог².

Свидетелствам, че президент Монсън е не само пророк, гледач и откровител; той също така е един

прекрасен пример за живот според принципа на отправления към небесата поглед. Повече от всеки човек той може да се почувства обременен от своите отговорности. Вместо това той упражнява силна вяра и е изпълнен с оптимизъм, мъдрост и обич към околните. Неговото отношение е “мога да го направя” и “ще го направя”. Той уповава на Господ и разчита на Него да получи сила, а Господ го благославя.

Опитът ме научи, че ако упражняваме своята вяра и отправим търсец помощ поглед към Бог, подобно на президент Монсън, ние няма да се чувстваме обременени от житейските товари. Няма да се чувстваме неспособни да изпълним това, което сме призвани или трябва да направим. Ще бъдем укрепени и животът ни ще бъде изпълнен с мир и радост³. Ще осъзнаем, че повечето неща, за които се тревожим, не са от вечно значение – а ако случаят е такъв, Господ ще ни помогне. Но трябва да имаме вярата да погледнем нагоре и смелостта да последваме Неговото напътствие.

Защо в този живот е трудно с постоянство да гледаме нагоре? Вероятно ни липсва вярата, че такава просто действие може да разреши нашите проблеми. Например, когато чедата Израилеви били нахапани от отровни змии, на Мойсей му било заповядано да издигне на прът една медна змия. Медната змия символизираща Христос. Хората, които погледнали змията, както ги увещавал пророкът, били изцелявани⁴. Но много други не успели да погледнат нагоре и погинали⁵.

Алма се съгласява, че причината, поради която израилтяните не поглеждали змията, била липсата на

вяра, че това действие щяло да ги изцели. Словата на Алма могат да се отнесат към нас днес:

“О, братя мои, ако можехте да бъдете изцелени само чрез поглеждане наоколо, което можеше да ви изцели, нямаше ли да погледнете бързо, или щяхте да предпочетете да вкоравите сърцата си в неверие и да бъдете лениви ... ?

И ако е тъй, ще ви сполети злочестина; но ако не е тъй, тогава погледнете наоколо и започнете да вярвате в Сина Божий, че Той ще дойде да изкупи Своя народ, и че ще страда и умре, за да извърши единение за греховете (ни); и че ще се вдигне от мъртвите”⁶.

Насърчението на президент Монсън да гледаме нагоре е една метафора да си спомняме Христос. И когато си спомняме за Него и уповаваме в Негова сила, чрез Неговото Единение ние получаваме сила. Това е начинът да бъдем облекчени от нашите тревоги, нашето бреме и нашите страдания. Това е начинът да бъдем опростени и изцелени от болката на нашите грехове. Това е начинът да придобием вярата и силата да устоим на всички неща⁷.

Неотдавна сестра Кук и аз присъствахме на една конференция на жените в Южна Африка. След като изслушахме няколко вдъхновяващи послания с тема приложение на Единението в живота ни, президентката на Обществото за взаимопомощ в кола покани всички ни да излезем навън. На всеки бе даден един балон, пълен с хелий. Тя обясни, че нашият балон символизира каквото и да било бреме, изпитание или трудност, които ни пречат в живота. Като преброихме до три, ние пуснахме нашите балони, нашето лично “бреме”. Докато

гледахме нагоре, наблюдавайки как бремето ни се издига надалеч, се чу едно “А-а-а-х”. Това просто действие на пускане на нашите балони беше прекрасно напомняне за неописуемата радост, която произлиза от поглеждането към Христос и размисъла за Него.

За разлика от пускането на балон с хелий, духовното поглеждане нагоре не е еднократно преживяване. От молитвата за причастието научаваме, че ние винаги следва да си спомняме за Него и да спазваме Неговите заповеди, за да можем да имаме Неговия Дух да бъде с нас всеки ден и да ни води⁸.

Когато чедата Израилеви скитат из пустинята, Господ всеки ден направлява пътуването им, когато те поглеждат към Него за напътствие. В Изход четем, “И Господ вървеше пред тях, денем в облачен стълб, за да ги управля из пътя, а нощем в огнен стълб, за да им свети”⁹. Неговото водачество е постоянно и ви давам моето скромно свидетелство, че Господ може да направи същото за нас.

И така, как Той ще ни води днес? Чрез пророци, апостоли и свещенчески ръководители и чрез чувствата, които идват, след като в молитва излеем сърцата и душите си пред Небесния Отец. Той ни води, когато изоставяме нещата от света, покаяваме се и се променяме. Той ни води, когато спазваме Неговите заповеди и се опитваме да бъдем по-подобни на Него. И Той ни води чрез Светия Дух¹⁰.

За да можем да бъдем водени в нашето житейско пътуване и да имаме постоянното спътничество на Светия Дух, ние трябва да имаме “слушащо ухо” и “гледащо око”, насочени нагоре¹¹. Трябва да действваме според напътствията,

които получаваме. Трябва да гледаме нагоре и с действията си да се стремим нагоре. И когато правим тези неща, аз знам, че ще изпитваме радост, защото Бог желае ние да бъдем щастливи.

Ние сме чеда на Небесния Отец. Той желае да бъде част от живота ни, да ни благославя и помага. Той ще изцелява нашите рани, ще изсушава съзлите ни и ще ни помага да вървим по пътеката, за да се завърнем в Неговото присъствие. Когато гледаме към Него, Той ще ни води.

Исус, моя сила и светлина! Тъй близо е Той, не ще се аз боя.

От скръб и от грях Той ме пази с любов. ...

Спасител мой и любов.

От нищо не се боя ... щом водиш ме Ти¹².

Давам свидетелство, че нашите грехове се опрощават и нашето бреме се облекчава, когато гледаме към Христос. “Нека си спом(няме) за Него ... и да не свеждаме главите си”¹³ защото, както казва президент Монсън, “По-добре е да гледаш нагоре!”

Свидетелствам, че Исус е наш Спасител и Изкупител, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Мосия 4:9.
2. Вж. 2 Нефи 25:23, 26.
3. Вж. Мосия 24:15.
4. Вж. Числа 21:8–9.
5. Вж. 1 Нефи 17:41.
6. Алма 33:21–22; вж. и ст. 19–20.
7. Вж. Алма 36:3, 17–21; 3 Нефи 9:13.
8. Вж. Учение и Завети 20:77.
9. Изход 13:21.
10. Вж. 2 Нефи 9:52; 31:13; Учение и Завети 121:46.
11. Притчи 20:12.
12. “Исус – моя сила и светлина,” *Химни*, по. 61.
13. 2 Нефи 10:20.

От старейшина ЛеГран Р. Къртис -мл.
От Седемдесетте

Изкупление

Чрез Христос хората могат и променят живота си и получават изкупление.

Съществуват различни имена, чрез които се позоваваме на Господ Исус Христос. Те ни дават прозрение относно различните страни на единителната мисия на Господ. Да вземем например названието “Спасител”. Ние всички схващаме какво означава да бъдем спасени, защото всеки от нас в някакъв момент е бил спасяван от нещо. Като деца сестра ми и аз си играехме в малка лодка на една река, когато неразумно напуснахме безопасния район за игра и се озовахме тласкани надолу по течението към неизвестни опасности. В отговор на виковете ни татко се притече на помощ, като ни избави от опасностите на реката. Когато си мисля за спасяване, мисля за това преживяване.

Названието “Изкупител” дава подобни разбирания. “Да изкупя” е да откупя или купя обратно. В правен смисъл дадено имущество е откупено, като му бъде изплатена ипотека-та или други тежести и запрещения. В старозаветни времена законът на Моисей осигурявал различни начини, по които слуги и имущество могат да бъдат освободени или откупени, чрез заплащане на пари (вж. Левит 25:29–32, 48–55).

Едно забележително използване

в Писанията на думата *изкупвам* се отнася до избавянето на чедата на Израил от робството им в Египет. След това избавяне Моисей им казва, “Но понеже ви възлюби Господ, ... за това Господ ви изведе със силна ръка и ви изкупи от дома на робството, от ръката на египетския цар Фараона” (Второзаконие 7:8).

Темата за Иехова, който изкупува народа на Израил от робство, се повтаря многократно в Писанията. Често това се прави, за да се напомни на хората за Господната доброта при избавянето на чедата на Израил от египтяните. Но се прави и за да ги научи, че за Израил ще има още едно, по-важно изкупление. Лехий учи, “И Месията идва в пълнотата на времето, за да може да изкупи чедата човешки от падението” (2 Нефи 2:26).

Псалмистът пише, “Но Бог ще изкупи душата ми от силата на преизподнята” (Псалми 49:15).

Господ заявява чрез Исаия, “Изличих като гъста мъгла престъпленията ти, И като облак греховете ти; Върни се при Мене, защото Аз те изкупих” (Исаия 44:22).

Изкуплението, за което става дума в тези 3 стиха, разбира се, е Единението на Исус Христос. Това е “пълното изкупление”, осигурено

от нашия любящ Бог (Псалми 130:7). За разлика от изкупленията по закона на Моисей или в съвременните правни споразумения, това изкупление не се извършва чрез “тленни неща – сребро или злато” (1 Петрово 1:18). “В (Христа) имаме изкуплението си чрез кръвта Му, прощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата благодат” (Ефесяните 1:7). Президент Джон Тейлър учи, че благодарение на жертвата на Изкупителя, “дългът е платен, изкуплението е извършено, заветът е изпълнен, правосъдието задоволено, волята Божия изпълнена и цялата власт е ... дадена в ръцете на Сина Божий” (*Teachings of Presidents of the Church: John Taylor*, 2001 г., стр. 44).

Последиците от това изкупление включват преодоляването на физическата смърт за всички Божии чеда. С други думи, телесната смърт е преодоляна и всички ще бъдат възкресени. Друга страна на това изкупление на Христа е победата над духовната смърт. Чрез Своето страдание и смърт Христос платил за греховете на цялото човечество при условие, че има лично покаяние.

Така, ако ние се покаем, можем да бъдем опростени за греховете

си, като цената е платена от нашия Изкупител. Това е добра новина за всички ни, “понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога” (Римляните 3:23). Онези, които значително са се отклонили от пътеките на праведността, отчаяно се нуждаят от това изкупление и ако се покаят напълно, то е тяхно и могат да го поискат. Но онези, които са работили упорито, за да водят добър живот, също отчаяно се нуждаят от това изкупление, защото никой не може да се яви в присъствието на Отца без помощта на Христос. Следователно, това любящо изкупление позволява законите на правосъдието и на милостта да бъдат удовлетворени в живота на всички, които са се покаяли и следват Христос.

*Велик е планът на Отца
чедата да се спасят.*

*А любовта и милостта
божествено блестят!*

*(“Със дивна мъдрост и любов”,
Химни, № 116)*

Президент Бойд К. Пакър учи, “Има един Изкупител, един Ходатай, Който се изправя едновременно желаещ и способен да удовлетвори изискванията на правосъдието и да прояви милост към онези, които се

покаят” (“The Mediator”, *Ensign*, май 1977 г., стр. 56).

Светите писания, литературата и житейските преживявания са пълни с разкази за изкупление. Чрез Христос хората могат и променят живота си и получават изкупление. Харесвам историите за изкупление.

Имам един приятел, който на младини не следвал ученията на Църквата. Като пълнолетен младеж той осъзнал какво бил пропуснал, живеейки не според Евангелието. Покаял се, променил живота си и се отдал на праведен живот. Един ден, години след като бяхме общували като млади, го срещнах в храма. Евангелска светлина струеше от очите му и аз почувствах, че той е отдаден член на Църквата, наистина опитващ се да живее изцяло според Евангелието. Станалото с него е една история на изкупление.

Веднъж интервюирах за кръщение една жена, провинила се в много тежък грях. По време на интервюто я попитах дали разбира, че никога не би могла да повтори този грях. С дълбоко вълнение в очите и гласа тя каза, “О, президенте, никога не бих могла отново да извърша този грях. Това е причината да желая да се кръстя – да бъда очистена от последиците на този ужасен грях”. Станалото с нея е една история на изкупление.

Докато през последните години посещавах колови конференции и други събрания, помнех призива на президент Томас С. Монсън да спасяваме слабо активните членове на Църквата. На една конференция на кол чух разказ за неактивен член, който се върнал към пълна активност, след като неговият епископ и други ръководителите го посещавали в дома му, казвали му, че е нужен и го призовали да служи в района.

Главното в историята не е че той приел призованието, а че променил живота и навиците си и станал отново активен в Църквата.

Един мой приятел присъстваше в конгрегацията, на която разказвах тази история. Изразът на лицето му видимо се промени по време на разказа. На следващия ден той ми прати е-мейл, в който ми пишеше, че проявил такава емоционална реакция, защото историята на завръщането към активност в Църквата на неговия тъст била твърде подобна на разказаната от мен. Той ми каза, че в резултат на подобно посещение на епископ и покана да служи в Църквата тъстът му преосмислил живота си и своето свидетелство, извършил важни промени в своя живот и приел призованието. Този върнал се към активност мъж сега има 88 потомци, които са активни членове на Църквата.

Няколко дни по-късно разказах на едно събрание и двете истории. На следващия ден получих друг е-мейл, който започваше така, "Това е историята на моя баща". Този е-мейл от един президент на кол разказваше как баща му бил поканен да служи в Църквата, макар и да не бил активен и да имал някои навици, които трябвало да промени. Той приел поканата и в хода на това се покаял, после служил като президент на кол и на мисия и положил основа неговите потомци да бъдат верни членове на Църквата.

Няколко седмици по-късно аз разказах и трите истории на друга конференция на кол. След събранието при мен дойде един мъж и ми каза, че това не е историята на неговия баща. Това била неговата история. Той ми разказа за събитията, довели го до покаянието и връщането към пълно включване в Църквата. И

нещата продължиха така. Докато провеждах призива да спасяваме слабо активните, чувах разказ след разказ за хора, които откликнали на поканата да се завърнат и да променят живота си. Чувах една след друга истории за изкупление.

Макар че никога не мога да върна дълга на Изкупителя за това, което Той е платил в наша полза, планът на изкуплението ни призовава да полагаме възможно най-добри усилия напълно да се покаем и да вършим волята Божия. Апостол Орсън Ф. Уитни пише:

*Спасителю, Изкупител на моята душа,
Чиято могъща ръка ме стори цял,
Чиято чудна мощ ме вдигна
и изгълни със сладост горчивата ми чаша!
На какъв език да изкажа благодарността си,
О, милостиви Боже на Израил!*

*Никога не ще мога да Ти се изплатя,
Но мога да Те обичам. Чистото Ти слово
Не е ли било единствената ми наслада,
Моята радост денем, моят сън нощем?
Тогава нека устата ми продължава да го прогласява,
и целият ми живот да отразява
Твоята воля.
("Savior, Redeemer of My Soul",
Hymns, no. 112)*

Давам своето свидетелство за силата на Единението на Христос. Когато се покаем и дойдем при Него, можем да получим всичките благословии на вечния живот. Да можем да сторим това, получавайки своята собствена история за изкуплението е молитвата ми, в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Божественият дар на покаянието

Единствено чрез покаянието ние получаваме достъп до единителната благодат на Исус Христос.

Книгата на Мормон съдържа разказ за човек на име Нехор. Разбираемо е защо Мормон, при съкращаването на нефитските летописи, обхващащи период от хиляда години, сметнал за важно да включи нещо за този човек и трайното влияние на неговото учение. Мормон желаел да ни предупреди, знаейки, че тази философия отново щяла да изплува на повърхността в наши дни.

Нехор се появява на сцената около 90 години преди раждането на Христос. Той учи, че “цялото човечество щяло да бъде спасено в последния ден ... защото Господ бил сътворил всички човеци и също бил изкупил всички човеци; и че накрая всички люде щели да имат вечен живот” (Алма 1:4).

Около 15 години по-късно сред нефитите се появява Корихор, който проповядва и разширява учението на Нехор. В Книгата на Мормон е записано, че той “беше антихрист, защото започна да проповядва на людетe срещу пророчествата ... относно пришествието на Христа” (Алма 30:6). Проповядването на Корихор се съсредоточава върху това,

“че не може да бъде извършено единение за греховете на човеците, но че всеки човек получава в този живот според способностите на личността, ето защо, всеки човек преуспява според дарбата си; и че всеки човек побеждава според силата си; и каквото и да върши човек, нищо не е престъпление” (Алма 30:17). Тези лъжепророци и техните последователи “не вярваха в покаянието за греховете си” (Алма 15:15).

Както в дните на Нехор и Корихор, ние живеем във време, което не е много отдалечено от пришествието на Исус Христос—в нашия случай във времето за подготовка за Неговото Второ пришествие. И по подобен начин посланието за покаяние често не се приема добре. Някои твърдят, че ако има Бог, Той няма реални искания към нас (вж. Алма 18:5). Други днес вярват, че един любящ Бог прощава всички грехове само срещу признание, или ако изобщо има наказание за греха, “Бог ще ни удари няколко камшика и накрая ще бъдем спасени в царството Божие” (2 Нефи 28:8). Други, редом с Корихор, отричат самото съществуване на Христос, като за

тях няма и грях. Тяжното учение е следното—ценностите, стандартите и дори истината са все относителни неща. Така че каквото един човек чувства за правилно за себе си, не може да бъде осъждано от други хора като неправилно или греховно.

На повърхността такива философии могат да изглеждат привлекателни, защото ни дават причина да се отдаваме на всеки апетит или желание, без да се тревожим за последиците. Като използваме ученията на Нехор и Корихор, ние може да измислим оправдание почти на всичко. Когато пророците идват и призовават за покаяние, това “разваля веселбата”. Но всъщност пророческия призив трябва да бъде приемано с радост. Без покаянието не съществува реално развитие или напредък в живота. Преструването, че грехът не съществува, не намалява неговото бреме и болка. Страданието заради греха само по себе си не променя нищо към по-добро. Единствено покаянието води до слънчевите висини на по-добрия живот. И, разбира се, единствено чрез покаянието ние получаваме достъп до единителната благодат на Исус Христос и спасението. Покаянието е божествен дар и на лицата ни трябва да има усмивка, когато говорим за него. То ни води към свобода, увереност и мир. Вместо да прекъсва веселбата, дарът на покаянието е повод за истинско веселие.

Покаянието съществува като възможност единствено поради Единението на Исус Христос. Именно Неговата безпределна жертва “доставя средство на човеците да могат да имат вяра за покаяние” (Алма 34:15). Покаянието е необходимо условие и благодатта на Христос е единствената сила, чрез която “милостта може да удовлетвори исканията на

правосъдието” (Алма 34:16). Нашето свидетелство е следното:

“ние знаем, че оправданието (или опрощението на греховете) чрез благодатта на нашия Господ и Спасител Исус Христос е справедливо и истинно.

И ние знаем също, че освещаването чрез благодатта на нашия Господ и Спасител Исус Христос е справедливо и истинно за всички онези, които обичат Бога и Му служат с цялата си мощ, разум и сила” (У. и З. 20:30–31).

Покаянието е обширна тема, но днес бих искал да спомена само пет аспекта на този основополагащ евангелски принцип, които се надявам да ви бъдат от помощ.

Първо, поканата да се покаем е израз на обич. Когато Спасителят “започна да проповядва, казвайки: Покайте се, защото наближи небесното царство” (Матей 4:17), това било едно послание на обич, което канело всички желаещи да станат достойни да се присъединят към Него “и да се радва(т) на словата на вечния живот на този свят, и на (самия) вечен живот в идния свят” (Моисей 6:59). Ако не каним околните да се променят или не изискваме покаяние от себе си, ние се проваляме в едно основно действие, което дължим един на друг и на себе си. Позволяващият твърде много родител, угаждащият приятел и страхливият църковен ръководител всъщност са по-загрижени за себе си, отколкото за благосъстоянието и щастието на онези, на които могат да помогнат. Истина е, понякога призоваването към покаяние се счита за липса на толерантност или обида, но когато е напътствано от Духа, то всъщност е постъпка на истинска загриженост (вж. У. и З. 121:43–44).

Второ, покаянието означава стремеж към промяна. Би било подигравка със страданието на Спасителя в Гетсиманската градина и на кръста да очакваме, че Той ще ни трансформира в ангелски същества без истинско усилие от наша страна. По-скоро ние търсим Неговата благодат да допълни и възнагради нашите най-усърдни усилия (вж. 2 Нефи 25:23). Може би ние трябва да се молим за време и възможности да работим и да се борим и да преодоляваме точно толкова, колкото и за милост. Сигурно е, че Господ се усмихва на този, който желае да бъде съден в достойнство, който решително работи ден след ден да замени слабостта със сила. За истинското покаяние, за истинската промяна може да са нужни многократни опити, но има нещо пречистващо и свято в този стремеж. Божието опрощение и изцеление идват съвсем естествено при такава душа, защото наистина “добродетелта обича добродетел, светлината се придържа към светлина (и) милостта има състрадание към милост и изисква своето си” (У. и З. 88:40).

С покаяние ние можем постепенно да подобряваме способността си да живеем според селестиялния закон, защото осъзнаваме, че “този, който не е способен да съблюдава закона на едно селестиялно царство, не може да издържи на селестиялна слава” (У. и З. 88:22).

Трето, покаянието означава не само изоставяне на греха, но и отдаване на подчинението. Библейският речник гласи, “Покаянието започва да означава обръщане на сърцето и волята към Бог, (както и) отхвърляне на греха, към който сме естествено предразположени”¹. Един от няколко примера за това учение в Книгата на Мормон можем да намерим в думите на Алма към един от синовете му:

“ето защо, аз ти заповядвам, сине мой, със страх от Бога, да се въздържаш от беззаконията си.

И да се обърнеш към Господа с целия си разум, мощ и сила” (Алма 39:12–13; вж. и Мосия 7:33; 3 Нефи 20:26; Мормон 9:6).

За да може нашето обръщане към Господ да бъде цялостно, то трябва да включва ни повече, ни по-малко от завет да Му се подчиняваме. Ние често говорим за този завет като кръщенелен завет, тъй като той се засвидетелства чрез кръщение във вода (вж. Мосия 18:10). Кръщението на Самия Спасител, служещо за пример, потвърждава Неговия завет за подчинение на Отца. “Но макар че е свят, Той показа на чедата човешки, че според плътта Той се смирява пред Отца и свидетелства на Отца, че ще Му се подчинява в спазването на заповедите Му” (2 Нефи 31:7). Без този завет покаянието остава непълно и опрощаването на греховете непостигнато². Цитирам паметното изказване на професор Ноел Рейнълдс, “Изборът да се покаеш е избор да изгориш мостовите във всяка посока, (като решиш) завинаги да последваш само *един* път, *единственият* път, който води към вечен живот”³.

Четвърто, за покаянието са нужни сериозна целенасоченост и желание за постоянство, дори когато

“През април 1847 г. Бригъм Йънг извежда първата група пионери от Уингър Куортърс. По същото време, 2 500 километра на запад, едва оцелелите членове на групата на Донър се спускат по склона на планината Сиера Невада в долината Сакраменто.

Те били прекарвали жестоката зима, хванати в капан от преспите под върха. Просто не е за вярване, че тези хора оцелели след дни, седмици и месеци на глад и неопикуеми страдания.

Сред тях бил петнадесетгодишният Джон Брийн. През нощта на 24 април той навлязъл в Джонсънс Ранч. Години по-късно Джон написал:

“Доста след стъмване стигнахме до Джонсънс Ранч, така че първият път, когато го видях, бе рано сутринта. Времето беше прекрасно, земята бе покрита със зелена трева, птичките пееха от върховете на дърветата и пътуването бе приключило. Не можех да повярвам, че бях оцелял.

Видяната от мен гледка през онази сутрин изглежда се е фотографирала в ума ми. Повечето от трудностите са изчезнали от паметта ми, но винаги мога да видя лагера край Джонсънс Ранч”.

Президент Пакър казва: “Първоначално бях много озадачен от неговото твърдение, “повечето от трудностите са изчезнали от паметта ми”. Как е възможно продължителните месеци на невероятно страдание и мъка изобщо да могат да излязат от ума му? Как е възможно свирепата и тъмна зима да бъде заменена от една светла утрин?”

Но когато се замислих по-задълбочено, реших, че това изобщо не бе озадачаващо. Виждал съм това да се случва на хора, които познавам. Виждал съм хора, прекарвали дълги

изпитваме болка. Опитите за съставяне на списък с определени стъпки на покаяние могат да помогнат на някои хора, но това може също да доведе до един механичен подход, на който му липсва истинското чувство и промяна. Истинското покаяние не е повърхностно. Господ има две основни изисквания: “По това може да познаете дали човек се е покаял от греховете си: Ето, той ще ги изповяда и ще ги изостави” (У. и 3. 58:43).

Изповядването и изоставянето са силни понятия. Те са нещо много повече от непринуденото “Признавам си, съжалявам”. Изповядването е дълбоко, понякога агонизиращо признание за грешка и нанасяне на обида на Бог и човек. Тъга, съжаление и горчиви сълзи често придружават нечия изповед, особено когато неговите или нейните действия са предизвикали болка у някого, или още по-лошо, са въвели някого в изкушение. Точно това дълбоко страдание, това осъзнаване за нещата такива, каквито те наистина са, подобно на Алма, карат човек да извика, “О, Исусе, Ти, Сине Божий, помилуй мене, който съм в жлъчната горчивина, обкръжен от вечните вериги на смъртта” (Алма 36:18).

С вяра в милостивия Изкупител и Неговата сила възможното отчаяние се обръща в надежда. Самото сърце и желанията се променят, като някога привлекателният грях става все по-отблъскващ. В това ново сърце се сформира твърдото решение да се изостави греха и да се поправи възможно най-пълно нанесената вреда.

Това решение скоро узрява в завет за подчинение на Бог. С постигането на този завет Светият Дух, вестителят на божествената благодат, ще даде облекчение и опрощение. Човек чувства подтика отново да възкликне с Алма, “И о, каква радост и каква чудна светлина виждам аз; да, душата ми се изгъл(ва) с радост, извънредна, каквато беше болката ми!” (Алма 36:20).

Всяка болка, изстрадана при покаянието, винаги ще бъде далеч по-малко от страданието, нужно за удовлетворяване на правосъдието за неопростено прегрешение. Спасителят не говори много за това, което Той изстрадва, за да удовлетвори изискванията на правосъдието и да извърши Единение за нашите грехове, но все как казва следните показателни думи:

“Защото ето, Аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят.

Но ако те не се покаят, трябва да страдат, тъкмо като Мен,

което страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потреперя от болка и да кървя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом; и Аз исках да можеше да не пия от горчивата чаша” (У. и 3. 19:16–18).

Пето, каквато и да е цената на покаянието, тя е погълната от радостта от опрощението. В обръщение на обща конференция, озаглавено “Светлото утро на опрощението”, президент Бойд К. Пакър дава следната аналогия:

зими на вина и духовен глад, да възлизат на сутринта на опрощението. Когато дошла сутринта, те научили следното:

“Ето, този, който се е покалял за греховете си, същият е опростен и аз, Господ, повече не ги помня” (У. и З. 58:42)”⁴.

С благодарност оповестявам и свидетелствам, че непонятното страдание, смъртта и Възкресението на нашия Господ “осъществява(т) условието за покаяние” (Еламан 14:18). Божественият дар на покаянieto е ключът към щастието тук и във вечността. С думите на Спасителя и с дълбоко смирение и обич, аз каня всички, “Покайте се, защото наближи небесното царство” (Матей 4:17). Знаем, че като приемете тази покана, вие ще откриете радост сега и завинаги. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Bible Dictionary, “Repentance”.
2. Книгата на Мормон многократно говори за това да бъдеш “кръстен в знак на покаяние” (вж. Мосия 26:22; Алма 5:62; 6:2; 7:14; 8:10; 9:27; 48:19; 49:30; Еламан 3:24; 5:17, 19; 3 Нефи 1:23; 7:24–26; Мороний 8:11). Иоан Кръстител използва подобни думи (вж. Матей 3:11), а Павел говори за “кръщението на покаяние” (Деяния 19:4). Този израз може да бъде намерен и в Учение и Завети (вж. Учение и Завети 35:5; 107:20). “Кръщение за покаяние” просто показва факта, че кръщението, с придружавания го завет за подчинение, е заключителната част на покаянieto. След пъланото покаяние, което включва кръщението, човек е готов за полагането на ръце за Дара на Светия Дух, и именно чрез Светия Дух се получава кръщението от Духа (вж. Иоана 3:5) и опрощението на греховете: “Защото портата, през която трябва да влезете, е покаянieto и кръщението с вода; и тогава идва опрощението на греховете ви чрез огън и чрез Светия Дух” (2 Нефи 31:17).
3. Ноел Б. Рейнълдс, “The True Points of My Doctrine”, *Journal of Book of Mormon Studies*, том 5, № 2, 1996 г., стр. 35; курсив добавен.
4. Бойд К. Пакър, в Conference Report, окт. 1995 г., стр. 21; вж. и “The Brilliant Morning of Forgiveness”, *Ensign*, ноем. 1995 г., стр. 18.

От старейшина Л. Том Пери

От Кворума на дванадесетте апостоли

Съвършената любов изпъжда страха

Обещавам ви, че ако откликвате на поканите да споделяте своите вярвания и чувства за възстановеното Евангелие на Исус Христос, един дух на обич и смелост ще бъде ваши постоянен спътник.

Президент Монсън, всички ние сме развълнувани от добрите новини за строежа на нови храмове. Те са особено вълнуващи за много мои роднини в щата Уайоминг.

По целия свят Църквата организира едно съвсем нормално за САЩ и Канада събитие—когато построим храм, ние провеждаме отворени врати. През седмиците, предшествашаи осветяването на нов храм, ние широко отваряме врати и каним местни правителствени и религиозни ръководители, местни членове на Църквата и хора с различни вероизповедания на обиколка в новопостроения храм.

Това са прекрасни събития, които помагат на незапознати с нашата Църква хора да научат малко повече за нея. Почти всеки, който посещава нов храм, се възхищава на красотата както на екстериора, така и на интериора. Те са впечатлени от майсторството и вниманието, отделено на всеки детайл на храма. Освен това мнозина от нашите

посетители чувстват нещо неповторимо и специално, когато минат на обиколка на неосветен храм. Като цяло така реагират посетителите на нашите отворени врати, но това не е най-честата реакция. Посетителите остават най-впечатлени от членовете на Църквата, с които общуват по време на отворените врати. Те си тръгват трайно впечатлени от своите домакини, светиите от последните дни.

По света Църквата е обект на внимание повече от всякога. Представители на медиите пишат и говорят за Църквата всеки ден, отразявайки много от нейните дейности. Много от основните информационни агенции в САЩ редовно обсъждат Църквата и нейните членове. Този вид обсъждане се случва и по света.

Църквата също така привлича внимание в Интернет, който, както знаете, драматично промени начина, по който хората споделят информация. По всяко време на деня по целия свят Църквата и нейните

Христос. Искаме другите да знаят, че Той е централната фигура в цялата човешка история. Неговият живот и учения заемат централно място в Библията и останалите книги, които считаме за свети писания. Стариият завет създава условията за земното служение на Христос. Новият завет описва Неговото земно служение. Книгата на Мормон ни дава второ свидетелство за Неговото земно служение. Той идва на земята, за да оповести Своето Евангелие като основа за цялото човечество, така че всички Божии чеда да научат Неговите учения и да ги следват. След това Той отдава Своя живот, за да стане наш Спасител и Изкупител. Единствено чрез Исус Христос нашето спасение става възможно. Затова ние вярваме, че Той е централната фигура в цялата земна история. Нашата вечна съдба винаги е била в Неговите ръце. Славно нещо е да вярваме в Него и да Го приемаме за наш Спасител, наш Господ и наш Учител.

Ние също така вярваме, че единствено чрез Христос е възможно да намерим трайна удовлетвореност, надежда и щастие – както в този живот, така и във вечността. Нашето учение, така както е дадено в Книгата на Мормон, ясно заявява: “Затова вие трябва да бързате напред с увереност в Христа, имайки свършена светла надежда и любов към Бога и към всички човещи. Затова, ако бързате напред, угощавайки със словото Христово и устоите до края, ето, така казва Отец: Вие ще имате вечен живот” (2 Нефи 31:20).

Ние оповестяваме своята вяра в Исус Христос и Го приемаме за наш Спасител. Той ще ни благославя и води във всички наши усилия. Когато полагаме усилия тук в земния

учения се обсъждат по Интернет, в блогове и социални мрежи от хора, които никога не са писали за вестник или списание. Те заснемат видеокадри и ги споделят онлайн. Това са обикновени хора – членове както на нашата вяра, така на други вероизповедания, които говорят за Църквата на Исус Христос на светите от последните дни.

Промените в начина, по който общуваме, отчасти обясняват защо “мормоните” са по-забележими от всякога. Но Църквата също така се разраства и придвижва напред. Все повече хора имат съседи и приятели членове на Църквата; присъствието на изгънати членове на Църквата се чувства в политиката, бизнеса, развлекателната индустрия, образованието и сякаш навсякъде другаде. Дори хора, които не са членове на Църквата, са забелязали това и се питат какво се случва. Прекрасно нещо е толкова много хора вече да знаят за съществуването на Църквата и на светиите от последните дни.

Макар Църквата да излиза на показ, все още има много хора, които не я разбират. Някои са били учени да се отнасят с подозрение към нея и действат, подтиквани от отрицателни стереотипи за Църквата, без да поставят под съмнение техния източник и валидност. Също така царят значителни заблуди и объркване относно Църквата и нейните ценности. Това е било така от времето на Пророка Джозеф Смит.

В своята история Джозеф Смит пише, че я съставя отчасти “за да коригир(а) общественото мнение и за да предостав(и) фактите на всички търсещи истината” (Джозеф Смит – История 1:1). Истина е, че винаги ще има хора, които изопачават истината и умишлено представят невярно ученията на Църквата. Но повечето хора, имащи въпроси за Църквата, просто желаят да разберат. Тези безпристрастни хора имат искрен интерес към нас.

Фактът, че все повече хора знаят за Църквата и нейната позиция представлява забележителна възможност за нас като нейни членове. Ние можем да помогнем в “коригирането на общественото мнение” и да поправим невярната информация, когато сме представяни за нещо, което не сме. И още по-важно, можем да споделим какви сме всъщност.

Съществуват редица неща, които можем да направим – които вие можете да направите – за да подобрим мнението за Църквата. Ако го правим със същия дух и действаме по начин, сравним с действията ни на открити врати на храм, нашите приятели и съседи ще започнат да ни разбират по-добре. Техните подозрения ще се изпарят, отрицателните стереотипи ще изчезнат и те ще започнат да гледат на Църквата такава, каквата е.

Нека предложи няколко идеи за това какво можем да правим.

Първо, ние трябва да показваме увереност в изявленията си за Исус

живот, Той ще ни укрепва и ще ни дарява с мир в моменти на изпитание. Членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни вървят напред с вяра в Този, на Когото е тази Църква.

Второ, бъдете пример за праведност. След като заявим нашите вярвания, ние трябва да следваме напътствието, дадено ни в 1 Тимотея 4:12: “Но бъди на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота”.

Спасителят учи колко е важно да бъдем пример за нашата вяра, като казва, “Нека свети вашата виделина пред хората, за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата” (Матей 5:16).

Нашият живот следва да бъде пример за добрина и добродетел, когато се опитваме да подражаваме на Неговия пример в света. Добрите дела на всеки от нас могат единствено да говорят добре както на Спасителя, така и за Неговата Църква. Когато сте заети в правене на добро, бидейки почитени и добросъвестни мъже и жени, светлината Христова ще се отразява в живота ви.

След това, говорете за Църквата. Във всекидневния си живот сме благославяни с множество възможности да споделяме нашите вярвания с околните. Когато нашите лични познати и колеги се интересуват за нашите религиозни вярвания, те ни канят да споделим какво представляваме и в какво вярваме. Те може да имат или да нямат интерес към Църквата, но имат желанието да ни опознаят по-добре.

Препоръчвам ви да приемете техните покани. Вашите познати не ви канят да преподавате, проповядвате, тълкувате и увещавате. Въведете ги в един двустранен

разговор – споделете нещо за вашите религиозни вярвания, но също така ги попитайте за техните. Преценете нивото на интереса им по задаваните от тях въпроси. Ако задават много въпроси, съсредоточете разговора върху отговаряне на техните въпроси. Винаги помнете, че е по-добре те да питат, отколкото вие да разказвате.

Някои членове, изглежда, се стремят да пазят в тайна членството си в Църквата. И за това има причини. Например, те може да вярват, че не им е работа да споделят вярванията си. Може да се страхуват, че може да направят грешка или да им бъде зададен въпрос, на който да не могат да отговорят. Ако през ума ви минават такива мисли, искам да ви посъветвам нещо. Просто си спомнете думите на Йоан: “В любовта няма страх, но съвършената любов изгъжда страха” (1 Йоаново 4:18). Ако ние просто обичаме Бог и Нашите ближни, на нас ни е обещано, че ще победим страховете си.

Ако неотдавна сте посещавали Mormon.org, което е страницата на Църквата за онези, които желаят да научат повече за нея, сте видели как членове са качили информация за себе си. Те са създали онлайн профили, които обясняват кои са те и

защо техните религиозни вярвания са важни за тях. Те говорят открито за своята вяра.

Следва да ценим и подхождаме към подобни разговори с любов, подобна на Христовата. Нашият тон, изразен било в писане, било в говорене, следва да бъде уважителен и учтив, независимо от реакцията на другите. Следва да бъдем честни и открити и да се стремим ясно да изложим казаното. Добре е да избягваме да заемаме защитна позиция или да спорим по какъвто и да било начин.

Апостол Петър обяснява, “но както е свят Тоя, Който ви е призовал, така бивайте свети и вие в цялото си държане” (1 Петрово 1:15).

В днешно време изглежда все повече хора използват Интернет. Насърчаваме всички, млади и стари, да използват Интернет и социалните мрежи, за да общуват с околните и да споделят своите религиозни вярвания.

Когато използвате Интернет, може да се натъкнете на обсъждания за Църквата. Когато сте насочвани от Духа, не се колебайте да се присъедините към тези обсъждания.

Посланието на Евангелието на Исус Христос е различно от всяко друго нещо, което някога ще споделите с другите. В разгара на

От старейшина Джефри Р. Холанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

информационната епоха това е най-ценната информация на света. Няма съмнение каква е нейната стойност. Тя е един скъпоценен бисер (вж. Матей 13:46).

Когато говорим за Църквата, ние не се опитваме да преувеличаваме. Не е нужно да украсяваме посланието си. Трябва да го споделяме честно и директно. Ако успеем да започнем диалог, посланието на възстановеното Евангелие на Исус Христос ще докаже себе си на хората, които са подготвени да го приемат.

Понякога се чувства огромна разлика – една пропаст в разбирането на хората – между нашата опитност в Църквата и начина, по който гледат на нея отвън. Това е основната причина, поради която провеждаме отворени врати преди освещаването на всеки нов храм. Членовете доброволци по време на тези отворени врати в храма се опитват да помогнат на другите да видят Църквата такава, каквато те я виждат “отвътре”. Те гледат на Църквата като на едно чудно дело, дори странно, и желаят другите също да я опознаят. Моля всеки от вас да прави същото.

Обещавам ви, че ако откликвате на поканите да споделяте своите вярвания и чувства за възстановеното Евангелие на Исус Христос, един дух на обич и смелост ще бъде ваш постоянен спътник, защото “свършената любов изпъжда страха” (1 Иоана 4:18).

Това е време на разширяващи се възможности да споделяте Евангелието на Исус Христос с другите. Нека се подготвим да се възползваме от възможностите, давани на всички ни да споделяме своите вярвания, смирено се моля в името на Исус Христос, амин. ■

Призовани сме от Бог

От всеки мъж, млад или стар, който е носител на свещеничеството, аз желая по-силен и отдаден глас, ... глас за добро, глас за Евангелието, глас за Бог.

В духа на този изключително въздействащ химн и красноречивата откриваща молитва на старейшина Ричард Г. Хинкли в сърцето ми, бих искал да говоря съвсем прямо, братя, като в тази своя прямота включавам младите мъже от Аароновото свещеничество.

Когато си спомняме за величието на Първото видение на Джозеф Смит, ние понякога прескачаме заплашителния сблъсък, случил се непосредствено преди него, сблъсък, който имал за цел по възможност да унищожи момчето и да предотврати предстоящото откровение. Ние не говорим за противника повече, отколкото е наложително, като аз изобщо не обичам да говоря за него, но преживяването на младия Джозеф ни напомня за нещо, което всеки мъж, включително всеки млад мъж в тази публика трябва да помни.

Първо, Сатана или Луцифер, или бащата на лъжите – няма значение как го наричаме – реално съществува, той е самото олицетворение на злото. Неговите мотиви са винаги злонамерени и той се гърчи в конвулсии при появата на изкупваща светлина и самата мисъл за

истината. Второ, той вечно ще се противопоставя на Божията любов, Единението на Исус Христос и делото на мир и спасение. Той ще воюва против тези неща при всяка предоставена му възможност. Той знае, че накрая ще бъде разгромен и низвергнат, но е решен да повлече със себе си възможно най-много хора.

И така, кои са някои от тактиките на дявола в тази надпревара, в която залог е вечният живот? Отново можем да извлечем поука от преживяното в свещената горичка. Джозеф записва, че в усилието си да се противопостави на всичко предстоящо Луцифер упражнява “такова учудващо влияние върху мен, че ми завърза езика тъй, че не можех да говоря”¹.

Както президент Бойд К. Пакър сподели тази сутрин, Сатана не може непосредствено да отнеме нечий живот. Това е едно от многото неща, които той не може да направи. Но явно неговото усилие да спре делото ще пожъне успех само ако той успее да завърже езика на верните. Братя, ако случаят е такъв, тази вечер търся мъже, млади и стари, които ги е достатъчно грижа за тази битка между доброто и злото, за да

се включат и отворят устата си. Ние сме на война и следващите няколко минути аз искам да бъда наборен пункт за войници.

Трябва ли да изтананикам няколко реда на “Призовани сме от Бог”? Помнете реда, който гласи, “Ето водачът храбър сега в битката всички призова”². Разбира се, великото нещо в това призование за битка е това, че от нас *не* се иска да стреляме с пушка или да хвърляме ръчна граната. Не, ние желаем батальоните да се въоръжат с “всяко слово, което излиза от Божиите уста”³. Затова тази вечер търся мисионери, които няма доброволно да си завържат езика, а с Духа Господен и силата на свещеничеството си ще отворят уста и ще говорят чудеса. Такива думи, според ранните братя, са средството, чрез което “най-великите дела на вярата са били и ще бъдат изпълнявани”⁴.

Обръщам се специално към младите мъже от Аароновото свещеничество да седнат и да слушат внимателно. Позволете за вас да добавя и една спортна аналогия. Млади мъже, това е една надпревара на живот и смърт, затова ще си поговорим очи в очи, лице в лице, с достатъчно плам в гласа, така че да усетите колко важно е това – така както правят треньорите, когато играта е трудна, а победата означава всичко. И понеже резултатът от играта зависи от вас, това, което този треньор ви казва, е че за да я играете, някои от вас трябва да бъдат по-чисти морално, отколкото сте в момента. В тази битка между доброто и злото вие не можете да играете за противника винаги, когато дойде изкушението, след което да очаквате, че може да се приведете във вид за Спасителя, когато дойде време за храма и за мисията, сякаш нищо не

се е случило. Това, мои млади приятели, вие не можете да правите. Бог няма да бъде подиграван.

И така, вие и аз сме изправени пред една дилема. Тя е следната: в списъците на Църквата има хиляди млади мъже на възраст за Аароновото свещеничество, които са потенциални кандидати за бъдеща мисионерска служба. Но предизвикателството е тези дякони, учители и свещеници да останат достатъчно активни и достатъчно достойни, за да бъдат ръкоположени за старейшини и да служат като мисионери. Така че има нужда младите мъже, вече включени в отбора, да *останат* в него, като престанете да дриблирате през фал линията точно когато трябва да влезете в играта и да играете с цялото си сърце! При почти всички спортни състезания, които познавам, има линии на пода или полето, които всеки участник не трябва да пресича, за да може да се състезава. Е, Господ е начертал граници на достойнство за призованите да служат с Него в това дело. Никой мисионер, който да не се е покаял за сексуално прегрешение или скверен език, или угаждане с порнография, не може да кани други хора да се покаяват за същите тези неща! Това не може да стане. Духът няма да бъде с вас и думите ще засядат в гърлото ви, докато ги изговаряте. Не можете да ходите по “забранени пътеки”⁵, както ги нарича Лехий, и да очаквате да водите другите в тази, която е “стеснената и тясна”⁶ –това просто не може да стане.

Но за тази трудност има решение както за вас, така и за проучвателя, при когото ще отидете. Който и да сте и каквото и да сте направили, на вас може да ви бъде простено. Всеки един от вас, млади мъже, можете да оставите зад гърба си всяко прегрешение, което може да ви създава трудности. Това е “чудото на опрощението”, чудото на Единението на Господ Исус Христос. Но не можете да направите това без дейна отдаденост на Евангелието, и не можете да го направите без покаяние, когато то е необходимо. Моля ви, млади мъже, бъдете дейни и чисти. Ако е необходимо, моля ви, *станете* дейни и *станете* чисти.

Братя, говорим ви без заобикалки, защото нещо по-завоалирано рядко дава резултат. Говорим без заобикалки, защото Сатана реално съществува, неговата цел е да ви унищожи и вие се сблъсквате с влиянието му на все по-ранна и по-ранна възраст. Така че ви хващаме за ревера и викаме възможно най-силно:

Призовани сме от Бог за битка с врага.

*С радост напред! С радост напред!*⁷

Мои млади приятели, необходими са ни десетки хиляди повече мисионери през идните месеци и години. Те трябва да дойдат от увеличен процент носители на Аароновото свещеничество, които ще бъдат ръкоположени, активни, чисти и достойни за служба.

На онези от вас, които са служили или в момента служат, благодарим ви за извършеното добро и за хората, чиито живот сте докоснали. Благословени да сте! Също така осъзнаваме, че има хора, които цял живот са се надявали да отслужат мисия, но поради здравословни или други пречки извън техен контрол не могат да направят това. Пред всички с гордост поздравяваме тази група. Знаем за вашите желания и аплодираме вашата отдаденост. Вие имате нашата обич и възхищение. Вие сте включени в отбора и това винаги ще е така, дори когато бъдете почетно извинени от пълновременна служба. А от всички останали имаме нужда!

Сега, братя от Мелхиседековото свещеничество, не се усмихвайте, докато потъвате в удобството на вашите седалки. Не съм приключил. Нуждаем се от още хиляди двойки, които да отслужат мисии за Църквата. Всеки президент на мисия моли за тях. Където и да служат, нашите двойки придават зрялост на делото, която не може да се постигне и с безброй 19-годишни, колкото и добри да са те.

За да насърчат повече двойки да служат, Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли направиха една от най-смелите и щедри стъпки в мисионерската работа през изминалите 50 години. През месец май тази година свещеническите ръководители по места получиха съобщение, че разходите за квартира (и говорим *само* за разходите за квартира) ще бъдат доплащани от мисионерските фондове на Църквата, ако този разход надхвърля определена сума на месец. Каква благословия! Това е изпратена от небесата помощ за покриване на най-големия разход

на нашите мисионерски двойки, служещи на мисия. Висшите ръководители също така решиха, че мисиите на двойките могат да продължават 6 или 12 месеца, освен традиционните 18 или 23. С още един прекрасен жест на двойките се дава разрешение за кратък период от време да се завръщат у дома за много важни семейни събития, като сами покрият пътните разходи. И престанете да се тревожите, че ще трябва да хлопате от врата на врата и да следвате програмата на 19-годишните! Не искаме това от вас, но има безброй други неща, които можете да свършите, и доста свобода в начина, по който можете да ги свършите.

Братя, поради недостатъчно добро здраве, семейни или финансови причини, осъзнаваме, че някои от *вас* няма да могат да заминат точно сега или дори никога. Но с малко планиране много от вас могат да го направят.

Епископи и президенти на кол, обсъдете тази нужда на вашите съвети и конференции. Докато стоите отпред на събранията и с молитва гледате присъстващите, потърсете хората, които следва да бъдат призовани. След това поговорете с тях и им помогнете да определят дата за служба. Братя, когато това се

случи, кажете на съпругите си, че за няколко кратки месеца ще можете да оставите креслото и дистанционното, а те внуците. Тези малки сладури ще се справят добре, а аз ви обещавам, че в служба на Господ, светове безкрай, ще можете да направите за тях неща, които никога няма да можете да направите, ако останете у дома, за да бъдете над тях. Какъв по-голям дар могат да дадат дядо и баба на своето потомство от това те чрез дело и слово да могат да кажат, “В нашето семейство ние служим на мисии!”

Мисионерската работа не е единственото нещо за правене в тази голяма, обширна, прекрасна Църква. Но почти всичко друго, което трябва да свършим, зависи първо от това хората да чуят Евангелието на Исус Христос и да дойдат във вярата. Със сигурност затова последната задача, дадена от Исус Христос на Дванадесетте е толкова проста – “идете, прочее, научете

Монреал, Квебек, Канада

всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух”⁸. Тогава и само тогава могат да дойдат останалите благословии на Евангелието – семейно единство, младежки програми, свещенически обещания и обреди, водещи директно към храма. Но както свидетелства Нефи, нищо от това не може да се случи, докато те не “влязат през ... порта(та)”⁹. С всичко, което трябва да бъде свършено по пътеката на вечния живот, са нужни много повече мисионери, които да отварят тази порта и да помагат на хората да влязат през нея.

От всеки мъж, млад или стар, който е носител на свещеничеството аз желая по-силен и отдаден глас, глас не само срещу злото и този, който е неговото олицетворение, а глас за добро, глас за Евангелието, глас за Бог. Братя от всяка възраст, развържете езиците си и вижте как вашите думи ще правят чудеса в живота на хората, “които са възпирани да стигнат до истината, само защото не знаят къде да я намерят”¹⁰.

*Смело във битката да летим,
с вяра и правда ще победим.
Знамето свято бодро държим.
О, радостно, радостно към дома
вървим*¹¹.

В името на Исус Христос, нашият Учител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джозеф Смит–История 1:15.
2. “Призовани сме от Бог”, *Химни*, no. 157.
3. Учение и Завети 84:44; вж. и Второзаконие 8:3; Матей 4:4.
4. *Lectures on Faith*, 1985 г., стр. 73.
5. 1 Нефи 8:28.
6. 2 Нефи 31:18.
7. *Химни*, no. 157.
8. Матей 28:19.
9. 2 Нефи 33:9.
10. Учение и Завети 123:12.
11. *Химни*, no. 157.

От епископ Кийт Б. Макмълън

Втори съветник в Председателстващото Епископство

Силата на Аароновото свещеничество

Вие и дадения ви сан в Аароновото свещеничество са основополагащи за делото на Небесния Отец с Неговите деца и за подготовката на тази земя за Второто пришествие.

На едно скорошно събрание за обучение на висши ръководители президент Томас С. Монсън отново обърна внимание на задълженията и възможностите на носителите на Аароновото свещеничество¹. Тъкмо в духа на тези напътствия аз се обръщам към вас.

Когато се изпълнява надлежно, задължението определя съдбата на хора и народи. Толкова основен е този принцип, че носителите на свещеничеството биват увещавани, “Затова, нека сега всеки човек да научи задължението си и да действа в службата, на която назначен, с цялото си усърдие”².

Президент Монсън обяснява, “Призивът на дъга може да дойде тихо, докато ние, носителите на свещеничеството, действаме по задачите, които ни се дават”³. Президент Монсън цитира Джордж Албърт Смит: “Ваше задължение е най-напред да научите какво иска Господ, и после, чрез властта и силата на святото свещеничество, така да увеличавате призованието си сред

вашите близни, че хората с удоволствие да ви следват”⁴.

Говорейки за Своето задължение, нашият Господ казва: “Не искам Моята воля, а волята на (Отца)”⁵. “Защото слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е пратил”⁶. Поради това, че Исус Христос изпълнил Своето задължение, “цялото човечество може да се спаси чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието”⁷. Братя, това е стандартът, който трябва да следваме.

От опит знам, че вие, които служите като дякони, учители и свещеници, сте толкова склонни и способни да изпълните задълженията си, колкото ние очакваме от вас. Възхищаваме ви се. Вашата жизненост е заразна, вашите способности удивителни, общуването с вас дава сили и бодрост. Вие и дадения ви сан на Аароновото свещеничество са съществени за делото на Небесния Отец с Неговите деца и за подготовката на тази земя за Второто пришествие на Неговия Свят

Син. Нашата визия за вас и вашите задължения отива отвъд вашата възраст. Павел говори за вас, като казва, “Никой да не презира твоята младост; но бъди на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота”⁸.

*На мъже от древността
свещеничеството на Аарон било
дадено.*

*Чрез левити, свещеници и пророци,
то благославяло децата Божии.*

*После дошъл Спасителят на света
и потърсил човек на име Йоан,
за да бъде кръстен с тази сила
и да даде начало на спасението.*

*В дните последни тази същата
сила
отново била възстановена на
земята,
така че всички истини
да могат да намерят място в
душите човешки.*

*Аароново свещеничество, истина
свише,
идва света да подготви
така че изкуплението да дойде
чрез Божия Възлюбен Син!*

*И оня, що служи с тази сила
не е просто момче,
а със свещеничеството свято
то Божии служител е!”⁹*

“Силата и властта на ... Ааро-
новото свещеничество е да държи

ключовете на служението на ангели-
те и да отслужва материалните
обреди, буквата на евангелието,
кръщението за покаяние за опро-
щение на греховете, в съгласие със
заветите и заповедите”¹⁰. Президент
Бойд К. Пакър отбелязва: “Добре
сме се справили при разпределяне-
то на *властта* на свещеничеството.
Посадили сме свещеническата власт
почти навсякъде. ... Но според
мен разпределянето на *властта*
е изпреварило разпределянето на
силата на свещеничеството”¹¹. За
вечното добруване на Божиите деца
това трябва да бъде поправено.

Нашият пророк ни е казал как
може да бъде направено това. Като
цитира Джордж К. Канън, прези-
дент Монсън казва: “Искам да видя
силата на свещеничеството укрепе-
на. Искам да видя тази сила и власт
да струи през цялата организация
на свещеничеството, от ръковод-
ството до най-малкия и смирен
дякон в Църквата. Всеки мъж
следва да търси и да се радва на
откровения от Бог, като небесната
светлина струи в душата му и дава
знания относно неговите задъл-
жения, относно частта на делото,
която се пада на него в редиците
на свещеничеството”¹².

Какво може да направи един
дякон, учител или свещеник, за да
получи духа на откровение и да
увеличава своето призвание? Той
може да живее така, че да се радва
на очистващата, освещаваща и дава-
щата светлина сила на Светия Дух.

В думите на Алма можем да ви-
дим колко е важно това: “И сега, аз
ви казвам, че това е редът, според
който съм призван ... да проповяд-
вам ... на подрастващото поколение
... че трябва да се покаят и да бъдат
родени отново”¹³. Когато човек се
роди отново, неговото сърце се про-
меня. Той няма влечение към злото
и нечистото. Той чувства дълбока и
трайна обич към Бог. Той желае да
бъде добър, да служи на другите и
да спазва заповедите”¹⁴.

Президент Джозеф Ф. Смит
описва своето преживяване с тази
могъща промяна: “Чувството, което
дойде върху мен, беше на пълен
покой, на любов и светлина. Поч-
чувствах в душата си, че ако бях
прегрешил ... ми е било простено;
че наистина бях очистен от гре-
ха; сърцето ми беше докоснато
и почувствах, че не ще нараня и
най-малкото насекомо в краката ми.
Чувствах желанието да върша доб-
ро навсякъде, на всекиго и на всич-
ко. Почувствах едно обновление на
моя живот, обновление на желани-
ето ми да върша правилното. В ду-
шата ми нямаше останала и частица
желание да върша зло. Вярно е, бях
малко момче, ... но точно такава бе
влиянието, дошло върху ми, и аз
знам, че то бе от Бог, като беше и
винаги е било едно живо свидетел-
ство, че бях приел Господ”¹⁵.

Затова призоваваме вас, прекрас-
ни млади братя, усърдно да се стре-
мите да бъдете “родено отново”¹⁶.
Молете се за тази могъща промяна
в живота си. Изучавайте Писанията.
Желайте повече от всичко друго да
познавате Бог и да ставате по-подоб-
ни на Неговия Свят Син. Радвайте
се на вашата младост, но “напуснете
детинското”¹⁷:

Отбягвайте скверни празнословия.
Отбягвайте всякакво нечестие.

Избягвайте спора.

Покайвайте се, когато е необходимо¹⁸.

Така ще можете да се издигнете до благородната висота на вашето мъжество. Добродетелите смелост, преданост, смирение, вяра и доброта ще бъдат ваши. Приятели ще ви се възхищават, родители ще ви възхваляват, братя в свещеничество то ще разчитат на вас, и млади жени ще ви обичат и ще стават дори по-добри заради вас. Бог ще ви почита и надари вашата свещеническа служба със *сила свише*.

Ние, останалите, ще изпълним своята част. Като родители, баби и дядовци ще ви подготвим за по-добра служба в царството Божие. Като ваши братя ще бъдем пример, на който да подражавате. Ще увеличим силата във вашите кворуми. Ще подкрепяме президентствата на вашите кворуми, когато те упражняват ключовете за председателстване. Ще ви даваме възможност напълно да поемете на плещите си задълженията на Аароновото свещеничество и да увеличавате призованията си в него.

Чрез вашето служение Църквата ще се радва на големи благословии. "Ангелите говорят чрез силата на Светия Дух"¹⁹. Вие можете да правите същото. Като говорите чрез силата на Светия Дух и раздавате светите символи на причастие, мъже и жени, момчета и момичета ще се стремят към покаяние, ще увеличават вярата си в Христос и винаги ще имат Светия Дух с тях.

Когато постите и събирате дарения от пост, членовете ще бъдат подтиквани в действията си да подражават на Спасителя. Господ се грижел за бедните и угнетените и призовал: "Дойди и ме следвай"²⁰. Вашата служба за нуждаещите

се ни вдъхновява да участваме в Неговото свято дело и ни помага да задържим опрощението за нашите собствени минали грехове²¹.

Когато "посещава(те) домовете на всички членове"²², не се страхувайте или срамувайте. Светия Дух ще ви дава на часа думите, които да кажете, свидетелството, което да дадете, службата, която да извършите.

Вашите усърдни усилия да "бди(те) винаги над църквата"²³ ще дават плод. Вашите непретенциозни маниери ще обезоръжат и най-невярващото сърце и ще разхлабят хватката на противника. Вашата покана към други хора да дойдат на църква с вас, да вземат от причастие с вас и да служат заедно с вас ще се превърне в приветствен балсам за изгубените в сенките хора, където Евангелието свети слабо като въглен или изобщо не грее.

О, мои възлюбени млади братя, "не пренебрегвай(те) дарбата, която има(те)"²⁴, която сте получили при ръкополагането ви в Аароновото свещеничество.

"Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение.

не се срамувай да свидетелстваш за нашия Господ. ... но участвай в ... благовестието по силата, дадена от Бога,

Който ... ни е призовал със свято призвание, ... даден(о) нам в Исус

Христа преди вечните времена"²⁵.

Нашият обичан пророк ви е призовал "знамето свято бодро (да) държи(те)"²⁶. Ние ви поздравяваме, молим се за вас, радваме се да служим с вас и благодарим на Бог за силата на вашето спасяващо служение.

Давам свидетелство, че Бог е нашият Вечен Отец и пребивава в далечните небеса. Исус Христос е Светият Божий Син, Изкупителят на света, а вие, верни носители на Аароновото свещеничество, сте Неговите пратеници на земята, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, обучение за висши ръководители, април 2010 г.
2. Учение и Завети 107:99.
3. Томас С. Монсън, "Свялото призование за служба", *Лиакхона*, май 2005 г., стр. 54.
4. Джордж Албърт Смит, в Conference Report, апр. 1942 г., стр. 14; вж. и Томас С. Монсън, *Лиакхона*, май 2005 г., стр. 54.
5. Иоана 5:30.
6. Иоана 6:38.
7. Символът на вярата 1:3.
8. 1 Тимотея 4:12.
9. Стихотворение от Кийт Б. Макмълън; вж. Кийт Б. Макмълън, "Behold the Man," *Ensign*, ноем. 1997, 42.
10. Учение и Завети 107:20.
11. Бойд К. Пагър, "Сила на свещеничеството," *Лиакхона*, май 2010 г., стр. 7.
12. Джордж К. Кангън, *Deseret Weekly*, 2 ноем. 1889 г., стр. 593; цитиран от Томас С. Монсън, обучение за висши ръководители, април 2010 г.
13. Алма 5:49; курсив добавен.
14. Вж. Марион Г. Ромни, "According to the Covenants," *Ensign*, ноем. 1975 г., стр. 71-73.
15. Джозеф Ф. Смит, в Conference Report, април 1898 г., стр. 66.
16. Вж. Иоана 3:3-7; Алма 5:14-21, 49.
17. 1 Коринтяните 13:11.
18. Вж. 2 Тимотея 2:16, 22-26.
19. 2 Нефи 32:3.
20. Лука 18:22; вж. и Иоана 14:12-14.
21. Вж. Мосия 4:26.
22. Учение и Завети 20:47.
23. Учение и Завети 20:53.
24. 1 Тимотея 4:14.
25. 2 Тимотея 1:7-9.
26. Томас С. Монсън, обучение за висши ръководители, април 2010 г.

От старейшина У. Кристофър Уодъл
От Седемдесетте

ВЪЗМОЖНОСТТА НА ЖИВОТА НИ

Чрез вашата отдадена служба и драговолна жертва мисията ви ще се превърне в свещено преживяване за вас.

Едно изключително важно събитие в живота на всеки мисионер е неговото или нейното последно заключително интервю с президента на мисията. Определящ момент в хода на интервюто е обсъждането на това, което изглежда ще бъдат цял живот помнени преживявания и ключови уроци, придобити само за 18 до 24 месеца.

Макар много от тези преживявания и уроци може да са общи за мисионерската служба, всяка мисия е уникална, с предизвикателства и възможности, които ни подлагат на трудности и изпитания според личността и конкретните ни нужни.

Много преди да напуснем земния си дом, за да служим пълноценна мисия, ние сме напуснали небесни родители, за да изпълним своята земна мисия. Ние имаме Отец в Небесата, Който ни познава – нашите силни и слаби страни, нашите способности и потенциал. Той знае точно от кой президент на мисия и колеги, кои членове и проучватели се нуждаем, за да станем такива мисионери, съпрузи, бащи и носители

на свещеничеството, каквито сме способни да бъдем.

Пророци, гледачи и откровители разпределят мисионерите под напътствието и влиянието на Светия Дух. Вдъхновени президенти на мисия всеки шест седмици разпореждат премествания и бързо научават, че Господ знае точно къде желае да служи всеки един мисионер.

Преди няколко години старейшина Хавиер Мизиго от Мадрид, Испания, служеше на пълноценна мисия в Аризона. По онова време призованието му да отслужи мисия в САЩ изглеждало малко необичайно, тъй като повечето млади мъже от Испания бивали призовавани да служат в собствената си страна.

След края на една среща край огнището на кол, на която той и колегата му били поканени да присъстват, към старейшина Мизиго се приближил един неактивен член на Църквата, доведен от приятел. Този мъж за пръв път от години бил в сградата за събрания. Той попитал старейшина Мизиго дали случайно познава човек на име Хосе Мизиго от Мадрид. Когато старейшината

отвърнал, че така се казва баща му, човекът развълнувано задал още няколко въпроса, за да се увери, че това е *същият* Хосе Мизиго. След като било установено, че говорят за същия човек, неактивният член започнал да плаче. “Баща ви беше единственият човек, когото кръстих по време на цялата си мисия”, обяснил той и описал как в представите му неговата мисия била един провал. Той отдавал годините на неактивност на чувства на неадекватност и депресия, вярвайки, че по някакъв начин е разочаровал Господ.

После старейшина Мизиго описал какво представлявало за семейството му този предполагаем провал на мисионера. Разказал му, че баща му, кръстен като несемеен пълнолетен младеж, сключил брак в храма, че старейшина Мизиго бил четвъртото от шест деца, че всичките три момчета и една сестра отслужили пълноценни мисии, че всички били активни членове в Църквата и всички, които били семейни, били запечатани в храма.

Неактивният завърнал се мисионер заридал. Чрез неговите усилия десетки животи били докоснати и благословени и Господ изпратил един старейшина от Мадрид, Испания, чак на среща край огнището в Аризона, за да му каже, че не се е провалил. Господ знае къде иска Той да служи всеки един мисионер.

По който и начин Господ да избере да ни благослови в хода на дадена мисия, благословията от мисионерската служба не е предназначена да свърши, когато бъдем освободени от нашия президент на кол. Вашата мисия е място за обучение за цял живот. Преживяванията, уроците и свидетелството, придобити чрез вярна служба, са замислени да осигурят една съсредоточена

върху Евангелието основа, която ще трае през земния живот и цялата вечност. Обаче за да продължат благословиите и след мисията, има условия, на които да отговорим. В Учение и Завети четем, “Защото всички, които имат благословия от ръцете Ми, трябва да спазват закона, който бе определен за тази благословия, както и условията му” (У. и З. 132:5). Този принцип е преподаден в един разказ от Изход.

След като получил поръката си от Господ, Моисей се върнал в Египет, за да изведе чедата на Израил от робството. Напасть след напасть върхлитаали, за да им осигурят свободата, докато се стигнало до 10-та и последна напасть: “Защото в оная нощ ще мина през Египетската земя, и ще поразя всяко първородно в Египетската земя” (Изход 12:12).

Като защита срещу “погубителя” (ст. 23) Господ заповядал Неговият народ да принесе жертва, агне “без недостатък” (ст. 5) и да съберат кръвта от жертвата. Те трябвало да “вземат от кръвта” и да сложат от нея на входа на всеки дом – “на двата стълба и на горния праг на вратата” (ст. 7), със следното обещание: “така че, като видя кръвта, ще ви отмина, и когато поразя Египетската земя, няма да нападне върху вас погубителна язва” (ст. 13).

“И израилтяните отидоха та сториха, според както Господ заповяда на Моисея и Аарона” (ст. 28). Принесли жертвата, събрали кръвта и белязали с нея домовете си. “И по среднощ Господ поразил всяко първородно в Египетската земя” (ст. 29). Моисей и народът му, съгласно обещанието на Господ, били запазени.

Кръвта, използвана от израилтяните, символ на бъдещото Единение на Спасителя, била продукт на принесената от тях жертва. Обаче

само жертвата и кръвта не били достатъчни за получаване на обещаната благословия. *Без полагането на кръвта върху вратите жертвата би била напразна.*

Президент Томас С. Монсън учи: “Мисионерската работа е трудна. Тя е сериозно изпитание за енергията на човека, пределно натоварване на възможностите му, изисква най-добрите му усилия. ... Никой друг труд не изисква по-дълги часове или повече отдаденост, или такава жертва и пламенна молитва” (“That All May Hear”, *Ensign*, май 1995 г., стр. 49).

В резултат на тази жертва ние се завръщаме от мисия със собствени дарове: Дарът на вяра. Дарът на свидетелство. Дарът за разбиране ролята на Светия Дух. Дарът на всекидневно изучаване на Евангелието. Дарът да сме служили на нашия Спасител. Дарове, грижливо опаковани в изтрети от ползване Писания, окъсани екземпляри на *Проповядвайте Моето Евангелие*, мисионерски дневници и благодарни сърца. Обаче, както е било с чедата на Израил, продължаващите благословии, свързани с мисионерската служба, изискват прилагане след жертвата.

Преди няколко години, докато сестра Уодъл и аз председателствахме над мисия Испания Барселона, възлагах на всеки мисионер една последна задача в хода на финалното

му интервю. Те бяха помолени, след като се върнат у дома, незабавно да отделят време и да обмислят уроците и даровете, дадени им от щедрия Отец в Небесата. Бяха помолени с молитва да изброят и обмислят как най-добре да прилагат тези уроци в живота след мисията – уроци, които биха повлияли на всеки аспект от живота им: образование и избор на кариера, брак и деца, бъдеща църковна служба и най-важното, какви биха продължили да стават и продължаващото им развитие като ученици на Исус Христос.

Няма завърнал се мисионер, за когото да е твърде късно да обмисли уроците, придобити чрез вярна служба, и да ги прилага по-усърдно. Като правим това, ще чувстваме по-пълно влиянието на Духа в живота ни, семействата ни ще бъдат укрепени и ние ще се приближим повече до нашия Спасител и до Отца в Небесата. На една предишна обща конференция старейшина Л. Том Пери отправя следната покана: “Призовавам ви, завърнали се мисионери, да се осветите отново, да се преизпълните отново с желанието и духа на мисионерската служба. Призовавам ви да изглеждате, да бъдете и да се държите като служители на нашия Отец в Небесата. ... Искам да ви обещаю, че има големи благословии, запазени за вас, ако

продължавате да вървите напред с онзи плам, който някога сте имали като пълновременни мисионери” (“The Returned Missionary”, *Liahona*, ян. 2002 г., стр. 88, 89).

Сега, с младите мъже, които първа ще отслужат пълновременна мисия, споделям съвета на президент Монсън от миналия октомври: “... повтарям това, което пророците отдавна проповядват – че всеки достоен, способен млад мъж следва да се подготви да отслужи мисия. Мисионерската служба е един дълг на свещеничеството – едно задължение, което Господ очаква от нас, на които е било дадено толкова много” (“Като се срещаме отново заедно”, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 5–6).

Точно както с мисионерите в миналото и днес, Господ ви познава и има за вас подготвено едно мисионерско преживяване. Той знае кой е президентът ви на мисия и неговата чудесна съпруга, които ще ви обичат като свои собствени деца и ще търсят вдъхновение и напътствие за ваша полза. Той познава всеки един от колегите ви и какво ще научите от тях. Той знае всяка област, в която ще работите, членовете, които ще срещнете, хората, които ще учите, и животите, на които ще въздействате за вечността.

Чрез вашата отдадена служба и драговолна жертва мисията ви ще се превърне в свещено преживяване за вас. Ще бъдете свидетели на чудото на обръщане във вярата, докато Духът работи чрез вас, за да докосне сърцата на онези, които учите.

Докато се подготвяте да служите, има много какво да свършите. Да станете ефективен Господен служител изисква много повече от това да бъдете отделен, да сложите табелка с името си или да влезете в центъра за обучение на мисионери. Това е

процес, който започва много преди към вас да започнат да се обръщат със “старейшина”.

Пристигнете на мисията си със собствено свидетелство за Книгата на Мормон, придобито чрез учение и молитва. “Книгата на Мормон е силно доказателство за божествеността на Христос. Тя също е доказателство за Възстановяването чрез Пророка Джозеф Смит. ... Като мисионер на първо място вие трябва да имате лично свидетелство, че Книгата на Мормон е истинна. ... Това свидетелство на Светия Дух трябва да бъде в центъра на вашето преподаване” (*Проповядвайте Моего Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., стр. 103).

Пристигнете на мисията си достойни за спътничеството на Светия Дух. По думите на президент Езра Тафт Бенсън: “Духът е най-важният и единствен елемент в тази работа. С Духа, увеличавайки призованието си, вие можете да извършвате чудеса за Господа на мисионерското поле. Без Духа никога не ще успеете, *независимо* от вашите таланти и способности” (в *Проповядвайте Моего Евангелие*, стр. 176).

Пристигнете на мисията си, готови за работа. “Вашият успех като мисионери ще бъде измерван основно с отдадеността ви да намирате, учите, кръщавате и потвърждавате. От вас ще се очаква да работите ефективно всеки ден, като давате най-доброто от себе си, за да довеждате души в Христа” (Вж. *Проповядвайте Моего Евангелие*, стр. 10, 11).

Повтарям поканата на старейшина М. Ръсел Балард, отправена към една предишна група млади мъже, готвещи се да служат: “Ние разчитаме на вас, мои млади братя от Аароновото свещеничество. Ние се нуждаем от вас. Подобно 2000-те

млади воители на Еламан вие също сте духовни деца на Бог и също може да бъдете надарени със сила да изградите и защитавате Неговото царство. Ние се нуждаем да сключите достойно свещени завети, точно както са направили те. Нуждаем се вие да бъдете напълно послушни и верни, точно както са били те” (“Най-великото поколение мисионери”, *Лиакхона*, ноем. 2002 г., стр. 47).

Като приемете тази покана, ще научите един велик урок, както старейшина Мизиго и всички, които с вяра са служили, завърнали са се и са го приложили. Ще научите, че думите на нашия пророк, президент Томас С. Монсън, са верни: “Ваша е мисионерската възможност на живота ви. Благословиите на вечността ви очакват. Ваша е привилегията да бъдете не зрители, а участници на сцената на свещеническата служба” (*Ensign*, май 1995 г., стр. 49). Свидетелствам, че това е вярно, в името на Исус Христос, амин. ■

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Да се грижим по Господния начин

Принципите на благосъстоянието в Църквата не са просто добри идеи; те са открити от Бог истини – те са Неговия начин за подпомагане на нуждаещите се.

Преди шестдесет и пет години, непосредствено след Втората световна война, имах благословията да бъда лично подпомогнат от Църковната програма по благосъстоянието. Макар да бях малко дете, все още помня сладкия вкус на консервирани праскови и печен хляб, както и специалната миризма на дарените облекла, изпратени на германските светии от грижливи членове на Църквата в САЩ. Никога няма да забравя и винаги ценя високо тези деяния на обич и доброта, направени за нас, хора изпаднали в голяма нужда.

Това лично преживяване и 75-ата годишнина на вдъхновения план по благосъстоянието ми дават причина отново да се замисля върху принципите на грижа за бедните и нуждаещите се, разчитането на собствени сили и служба на нашите ближни.

Коренът на нашата вяра

Понякога гледаме на благосъстоянието като на още една евангелска тема – един от многото клони на евангелското дърво. Но аз вярвам, че в Господния план нашата отдаденост на принципите на

благосъстоянието следва да представява самия корен на нашата вяра и отдаденост към Него.

От началото на времето нашият Небесен Отец е говорил съвсем ясно по тази тема: от внимателни молба, “Ако Ме обичате ... спомняйте си за бедните и посвещавайте от имуществото си за тяхна издръжка”¹; до директна заповед, “Във всичко си спомняйте за бедите и нуждаещите се, за болните и огорчените, защото този, който не върши тези неща, същият не е Мой ученик”²; и категорично предупреждение, “Ако някой човек вземе от изобилието, което аз съм създал, и не отдаде на бедните и нуждаещите се своя дял според закона на Евангелието Ми, той ще повдига очите си в пъкъл заедно с нечестивите, бидейки в мъки”³.

Материалното и духовното са обвързани в единство

Двете големи заповеди – да възлюбим Бога и своя ближн, са съчетание от материалното и духовното. Важно е да обърнем внимание, че тези две заповеди са наречени „големи“, защото всяка друга заповед

стои на тях⁴. Казано иначе, нашите лични, семейни и църковни приоритети започват тук. Всички други цели и действия следва да бликат от извора на тези две големи заповеди – от нашата обич към Бог и към нашия ближн.

Като двете страни на една монета материалното и духовното са неразделими.

Даващият живот на всички заявява, “всички неща за Мен са духовни и по никое време не съм ви давал закон, който е бил (материален)”⁵. Това за мен означава, че “духовният живот е преди всичко *живот*. Той не е просто нещо, което да бъде опознато и изучавани, той трябва да се изживее”⁶.

За съжаление има хора, които омаловажават материалното, защото го смятат за не толкова важно. Те ценят духовния живот и не обърщат внимание на материалния. Макар да е важно да насочваме мислите си към небесата, ние пропускаме същността на религията, ако ръцете ни не са също така заети в оказване на помощ на нашите ближни.

Например Енох изградил общността Сион чрез духовния процес на създаване на хора с едно сърце и един ум, *заедно* с материалното дело да се погрижи сред тях да няма бедни⁷.

Както винаги можем да се обърнем към нашия съвършен пример Исус Христос за модел на действие. Както учи президент Дж. Рубен Кларк-младши, “Когато Спасителят дошъл на земята, Той трябвало да изпълни две големи мисии; едната е да изпълни ролята си на Месия, Единението заради падението и изпълнението на закона; другата е делото за своите братя и сестри в плътта, когато облекчава техните страдания”⁸.

По подобен начин нашият духовен напредък е неразделимо свързан с материалната служба, която оказваме на другите.

Едното допълва другото. Едното без другото е фалшификация на Божия план на щастие.

Господният начин

Има множество добри хора и организации в света, които се опитват да облекчават належащите нужди на бедните и нуждаещите се навсякъде. Ние сме благодарни за това, но Господният начин на грижа за бедните е различен от начина на света. Господ казва, “нужно е да това да бъде вършено по Мой собствен начин”⁹. Той не се интересува единствено от нашите насъщни нужди, Той е също така загрижен за нашето вечно развитие. Поради тази причина Господният начин винаги е включвал разчитане на собствени сили и служба на нашия ближен, както и грижа за бедния.

През 1941 г. река Хила излиза от коритото си и наводнява долината Дънкан в Аризона. Един млад президент на кол на име Спенсър У. Кимбъл се среща със съветниците си, прави оценка на щетите и изпраща телеграма до Солт Лейк Сити с искане на голяма сума пари.

Вместо да изпрати пари, президент Хибър Дж. Грант изпраща трима мъже: Хенри Д. Мойл, Марион Г. Ромни и Харолд Б. Лий. Те се срещат с президент Кимбъл и го учат на важен урок: “Това не е програма “дай ми”, казват те. “Това е програма “помогни си”.

Много години по-късно президент Кимбъл казва: “Смятам, че щеше да бъде доста лесно за ръководителите да ни бяха изпратили (парите) и никак нямаше да ми е трудно да си седна в офиса и

да ги разпределям; но колко добро произлезе от това, че хиляди (наши хора) отидоха в Дънкан и изградиха огради, извозиха сеното, изравниха земята и свършиха всичко, което трябваше да бъде свършено. Това е значението на “помогни си”¹⁰.

Като действали според Господния начин, членовете на кола на президент Кимбъл не само се погрижили за своите насъщни нужди, а също развили разчитане на собствени сили, облекчили страданието и увеличили любовта и единството помежду си, като служили един на друг.

Всички ние можем да участваме

Има много членове на Църквата, които в този момент страдат. Те са гладни, не им достигат парите и се борят със всякакъв вид физически, емоционални и духовни трудности. С цялата сила на душата си те се молят за помощ, за избавление.

Братя, моля не мислете, че тази отговорност се пада на някой друг. Тя е моя, тя е ваша. Всички ние можем да участваме. “Всички” означава *всички* – всеки носител на Аароновото и Мелхиседековото свещеничество, беден и богат, във всяка страна. В Господния план всеки може да допринесе с нещо¹¹.

Урокът, който научаваме с всяко следващо поколение е, че както богатите, така и бедните, *всички* имат свято задължение да помагат на своите ближни. Нужно е всички ние да работим заедно, за да можем успешно да приложим принципите на благосъстоянието и разчитането на собствени сили.

Твърде често забелязваме нечия нужда близо до нас и се надяваме някой отдалеч да се появи по някакъв магически начин и да посрещне тези нужди. Може би очакваме експерти със специализирано знание,

които да решат точно определени проблеми. Когато правим това, ние лишаваме своя ближен от службата, която можем да дадем; лишаваме и себе си от възможността да служим. Макар да няма нищо нередно в експертите, истината е следната: никога няма да има достатъчно от тях, за да могат да решат всички проблеми. Вместо това Господ е поставил Своето свещеничество и неговата организация пред нашия праг навсякъде по света, където е установена Църквата. И редом до него е поставил Обществото за взаимопомощ. Както знаем ние, носителите на свещеничеството, едно усилие по благосъстоянието няма успех, ако не приложи забележителните дарби и таланти на нашите сестри.

Господният начин не е да седнем край реката и да чакаме водата да спре да тече, за да преминем. Той е да се съберем заедно, да запретнем ръкави, да се захванем за работа и да построим мост или лодка, за да можем да пресечем реката на нашите трудности. Вие, мъже на Сион, вие, носители на свещеничеството, вие сте хората, които можете да помагате на светиите, като прилагате вдъхновените принципи на програмата по благосъстоянието. Ваша е мисията да отворите очи, да използвате свещеничеството и да се захванете за работа по Господния начин.

Най-великата организация на земята

По време на Голямата депресия Харолд Б. Лий, служещ тогава като президент на кол, бил помолен от висшите ръководители да намери решение за потискащата бедност, мъка и глад, които се ширели по света по онова време. Той се труди да намери решение и отнася въпроса до Господ, като пита, “Каква

организация трябва да имаме, за да направим това?”

И “сякаш Господ (му) проговаря: “Виж, сине. Не ти трябва никаква друга организация. Дал съм ти най-великата организация, която съществува по лицето на земята. Няма нищо по-велико от организацията на свещеничеството. Всичко, което трябва да направиш, е да приведеш свещеничеството в действие. Това е всичко”¹².

Това е отправната точка и в наше време. Вече имаме Господната организация. Задачата е да решим как да я използваме.

Началният етап е да се запознаем с това, което Господ вече е открил. Не трябва да си мислим, че знаем. Трябва да се отнасяме към това със смирение на дете. Всяко поколение трябва наново да научи ученията, на които се основава Господния начин на грижа за нуждаещите се. Както са ни напътствали много пророци през годините, принципите на благосъстоянието в Църквата не са просто добри идеи; те са открити от Бог истини – те са Неговия начин за подпомагане на нуждаещите се.

Братя, на първо място изучавайте откритите принципи и учения. Прочетете църковните наръчници за благосъстоянието¹³; възползвайте се от Интернет страницата providentliving.org; прочетете статията в броя на *Liahona* от месец юни 2011 г. за Църковния план по благосъстоянието. Научете повече за Господния начин за грижа за Неговите светии. Научете как принципите на грижата за нуждаещите се, службата на ближните и разчитането на собствени сили се допълват един друг. Господният начин на разчитане на собствени сили се състои от балансиране на много аспекти на живота, включително образование, здраве,

Лейчестър, Англия

работа, семейни финанси и духовна сила. Запознайте се със съвременната програма по благосъстоянието на Църквата¹⁴.

След като изучите ученията и принципите на благосъстоянието в Църквата, стремете се да приложите наученото към нуждите на хората, за които отговаряте. Това означава, че в значителна степен ще се наложи сами да научите какво да направите. Всяко семейство, всяка конгрегация, всеки район на света са различни. В църковната програмата по благосъстоянието няма универсални отговори. Това е програма “помогни на себе си”, в която хората са отговорни да разчитат на собствените си сили. Нашите източници включват личната молитва, нашите собствени дадени от Бог таланти и способности, средствата, които имаме на разположение в собствените си семейства и чрез наши роднини, различни обществени източници и, разбира се, внимателната грижа на нашите свещенически кворуми и Обществото за взаимопомощ. Тези стъпки ще ни преведат през вдъхновения модел на разчитане на собствени сили.

Вие ще трябва да начертаете курс, който е в съзвучие с Господното учение и е съобразен с обстоятелствата във вашия географски район. За да приложите божествени принципи на благосъстоянието, вашият поглед не трябва да бъде

постоянно отправен към Солт Лейк Сити. Вместо това трябва да отправите поглед към наръчниците, в сърцето си и в небесата. Доверете се на Господното вдъхновение и приложете Неговия начин.

И накрая, във вашия район трябва да направите това, което Христовите ученици са правели във всяка диспансация: да се посъветвате заедно, да използвате всички налични ресурси, да търсите вдъхновението от Светия Дух, да помолите Господ за потвърждение, след което да запретнете ръкави и да се захванете за работа.

Давам ви следното обещание: ако следвате този модел, вие ще получите конкретно напътствие по въпросите *кой, как, кога* и *къде* при грижата по Господния начин.

Благословиите на грижата по Господния начин

Пророческите обещания и благословии на благосъстоянието в Църквата, на грижата по Господния начин са сред най-величествените и славни думи, казани от Господ за Неговите чеда. Той казва, “Ако даруваш на гладния желаното от душата ти, и насищаш наскърбената душа, тогава светлината ти ще изгрява в тъмнината, и мракът ти ще бъде като пладنة; Господ ще те води всякога”¹⁵.

Независимо дали сме богати или бедни, независимо къде на земята живеем, всички се нуждаем един от друг, защото точно при жертването на нашето време, таланти и средства нашите духове стават по-зрели и пречистени.

Това дело на грижа по Господния начин не е просто още една програма в каталога на Църквата. То не може да бъде пренебрегнато или оставено настрана. То е основна част от нашето учение; то

е същността на нашата религия. Братя, имаме великата и специална привилегия като носители на свещеничеството да приведем свещеничеството в действие. Не трябва да отвърщаме сърцата или главите си от това да разчитаме повече на собствените си сили, да се грижим по-добре за нуждаещите се и да отдаваме състрадателна служба.

Материалното е преплетено с духовното. Бог ни е дал този земен живот и свързаните с него материални предизвикателства като лаборатория, където можем да израснем такива, каквито Небесният Отец желае да станем. Нека осъзнаем великите задължения и благословии, които произлизат от следването и грижата по Господния начин, е моята молитва в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 42:29, 30.
2. Учение и Завети 52:40.
3. Учение и Завети 104:18.
4. Вж. Матей 22:36–40.
5. Учение и Завети 29:34.
6. Thomas Merton, *Thoughts in Solitude*, 1956 г., стр. 46.
7. Моисей 7:18.
8. Дж. Рубен Краук-младши., в Conference Report, апр. 1937 г., стр. 22.
9. Учение и Завети 104:16; вж. и ст. 15.
10. Спенсър У. Кимбъл, в Conference Report, апр. 1974 г., стр. 183, 184.
11. Вж. Моисей 4:26; 18:27.
12. Харолд Б. Лий, бележки от събрание по благосъстоянието, 3 окт. 1970 г., стр. 20.
13. Вж. *Handbook 1: Stake Presidents and Bishops*, 2010 г., глава 5, "Administering Church Welfare"; *Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., глава 6, "Welfare Principles and Leadership"; *Да се грижим по Господния начин: Резюме на наръчника по благосъстоянието за ръководители* (брошура, 2009 г.).
14. Прочитането на книгата на старейшина Глен А. Ръд *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930*, 1995 г., на разположение чрез Църковните служби за разпространение, е прекрасен начин да изучим ученията и историята на Господната програма по благосъстоянието.
15. Исая 58:10–11; вж. също стихове 7–9.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Подготовка в свещеничеството: "Нуждая се от помощта ви"

Не се тревожете колко неопитни сте, а мислете за това какво, с Господната помощ, можете да станете.

Мои скъпи братя, за мен е радост да съм с вас на това световно събрание на Божието свещеничество. Тази вечер ще говоря за свещеническата подготовка, нашата собствена и на хората, на които помагаме да се грижат за другите.

Мнозина от нас понякога се питат, "Готов ли съм за тази свещеническа задача?" Отговорът ми е, "Да, вие сте били подготвени". Целта ми днес е да ви помогна да разпознаете тази подготовка и да черпите кураж от нея.

Както знаете, Аароновото свещеничество е определено като подготвително свещеничество. Голямото мнозинство от неговите носители са млади дякони, учители и свещеници между 12 и 19 години.

Можем да почнем да мислим за свещеническата подготовка като нещо, което се случва в годините на

Аароновото свещеничество. Но нашият Небесен Отец ни е подготвял откакто сме били учени на коляното Му в Неговото царство още преди да бъдем родени. Той ни подготвя тази вечер. И ще продължи да ни подготвя дотогава, докато Му позволяваме.

Целта на цялата свещеническа подготовка в доземния и в този живот е да станем готови, ние и тези, на които служим в Негово има, за вечния живот. Някои от първите уроци в доземния живот със сигурност включват плана на спасението, с Исус Христос и Неговото Единение в центъра. Ние не само сме учени относно плана, но сме били в съветите, където сме го избирали.

Понеже след като сме се родили над ума ни е била спуснатата завеса на забравата, трябвало да намерим начин в този живот отново да научим онова, което някога сме знаели и защитавали. Част от подготовката

ни в този живот е била да открием тази скъпоценна истина, та тогава да можем отново да се ангажираме с нея чрез завет. Това изисква вяра, смирение и кураж от наша страна, както и помощта на хора, които са намерили истината и после са я споделили с нас.

Това може да са родители, мисионери или приятели. Но тази помощ била част от подготовката ни. Свещеническата ни подготовка винаги включва други хора, които вече са били подготвени да ни предложат възможността да приемем Евангелието и после да избора да действат, спазвайки заветите, и да ги вложим в сърцата си. За да отговорим на условията за вечен живот, службата ни в този живот трябва да включва да работим с цялото си сърце, мощ, разум и сила и да се стремим да подготвим други хора да се завърнат при Бог с нас.

Тъй че част от свещеническата подготовка, която ще имаме в този живот, ще се състои от възможности да служим и учим другите. Това може да включва да бъдем учители в Църквата, мъдри и любящи бащи, членове на кворум и мисионери за Господ Исус Христос. Господ ще предлага възможностите, но дали сме подготвени ще зависи от нас. Намерението ми тази вечер е да посоча някои от най-важните избори, необходими за успеха на свещеническата подготовка.

Добрите избори както на обучаващия, така и на човека, който бива обучаван, зависят от известно разбиране на това как Господ подготвя Своите служители в свещеничеството.

Първо, Той призовава хора, млади и стари, които в очите на света и дори в своите собствени може да изглеждат слаби и обикновени. После

Господ преобразява тези мними недостатъци в сила. Това ще промени начина, по който мъдрият ръководител избира как да обучава. Ще промени и начина, по който носителят на свещеничеството откликва на предлаганите възможности за развитие.

Нека обмислим някои примери. Аз бях неопитен свещеник в голям район. Една неделя следобед по телефона ми позвъни моят епископ. Като отговорих, той каза, "Имаш ли време да дойдеш с мене? Нуждая се от помощта ти". Обясни ми само, че му трябва като спътник, за да посети една жена, която не познавах, останала без храна и нуждаеща се да научи как по-добре да управлява финансите си.

Сега, знаех, че той имаше двама опитни съветници в епископството си. И двамата бяха зрели мъже с голям опит. Единият съветник бе собственик на голям бизнес, покъсно той стана президент на мисия и висш ръководител. Другият бе известен съдия в града.

Аз бях новопризован първи помощник на епископа в свещеническия кворум. Той знаеше, че малко разбирах от принципите на благосъстоянието. Още по-малко знаех за управлението на финансите. Още не бях погъвал чек, нямаш банкова сметка, дори не бях виждал личен бюджет. При все това, въпреки липсата на опит, почувствах, че той

е напълно сериозен, когато каза, "Нуждая се от помощта ти".

Щях да разбера какво има предвид този вдъхновен епископ. Той видя в мен една златна възможност да подготви носител на свещеничеството. Сигурен съм, че не бе преоценил в онова необучено момче бъдещ член на Председателстващото Епископство. Но в онзи ден и във всичките дни, през които го познавах, години наред, той се отнасяше към мен като към подготвителен проект, който бе многообещаващ.

Изглеждаше, че се забавлява, но за него това беше работа. При връщането в къщи, след като бяхме посетили нуждаещата се вдовица, той паркира колата. Отвори изтритите си от употреба и много подчертавани Свети писания. И ми отправи любезна забележка. Каза ми, че трябва да изучавам Писанията и да науча повече. Но трябва да беше видял, че бях достатъчно немощен и простодушен, за да подлежа на обучение. До днес помня какво ме научи той в онзи следобед. Но още повече помня колко уверен бе той, че бих могъл да уча и да стана по-добър – и че ще бъда по-добър.

Той видя отвъд, реалността на това какво и кой бях, възможностите, залегнали в човек, който се чувстваше достатъчно немощен и простодушен, за да иска Господната помощ и да вярва, че тя ще дойде.

Епископи, президенти на мисия и бащи могат да избират да въздействат върху тези възможности. Видях как това се случи неотдавна по време на събрание за пост, докато един президент на кворум на дякони даваше свидетелството си. Той щеше да става учител и да напусне членовете на своя кворум.

Свидетелства с много чувство в гласа за растежа на членовете на неговия кворум в доброта и сила. Никога не бях чувал човек да хвали една организация по такъв чудесен начин. Похвали службата им. И после каза, че знаел, че бил в състояние да помага на новите дякони, когато се чувствали неспособни и объркани, защото се бил чувствал по същия начин, когато дошъл в свещеничеството.

Чувството на немощ го бе направило по-търпелив, по-съчувстващ и затова по-способен да укрепва другите и да им служи. За онези две години в Аароновото свещеничество той бе станал зрял и мъдър. Бе научил, че е бил подпомаган като президент на кворум от ясната и жива памет за собствените му потребности, когато е бил две години по-млад. Неговото бъдещо предизвикателство като ръководител – и нашето – ще дойдат, когато такива спомени избледнеят и станат неясни поради времето и успеха.

Павел трябвало да е виждал тази опасност, като съветва младия си спътник в свещеничеството, Тимотея. Той го насърчава и напътства в собствената му свещеническа подготовка и в това да помага на Господ да подготвя другите.

Чуйте какво казва Павел на по-младия си спътник Тимотея:

“Никой да не презира твоята младост; но бъди на вярващите пример

в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота.

Докато дойда, внимавай на прочитането, на увещаването и на поучаването.

Не пренебрегвай дарбата, която имаш, която ти се даде, съгласно с пророчеството, чрез ръкополагането. ...

Внимавай на себе си и на поучението (си)¹, постоянно в това; защото, като правиш това, ще спасиш и себе си и слушателите си”².

Павел дал добър съвет за всички нас. Не се тревожете колко неопитни сте, а мислете за това какво, с Господната помощ, можете да станете.

Учението, с което Павел настоява да се угощаваме в свещеническата си подготовка, са словата на Христос и така да отговорим на условията да получим Светия Дух. После можем да узнаем какво Господ желае от нас да вършим в своята служба и да получим смелост да го вършим, с каквито и трудности да се сблъскаме в бъдеще.

Били сме подготвени за свещеническа служба, която с времето ще има все повече предизвикателства. Например телата, мишците и умът ни остаряват, докато я вършим. Способността ни да научаваме и запомняме прочетеното ще намалява. За да вършим свещеническата служба, която Господ очаква от нас, ще ни е нужна все повече и повече самодисциплина през всеки ден от живота ни. Можем да бъдем подготвени за това изпитание, като градим вяра чрез службата, която вършим.

Господ ни е дал възможността да се готвим чрез нещо, което Той нарича “клетвата и завета на свещеничеството”³.

Това е завет, който сключваме с Бог да спазваме всичките Му заповеди и да извършваме службата, която

би извършил Той, ако присъстваше лично. Като живеем според този стандарт възможно най-добре, ние изграждаме духовната сила, от която ще се нуждаем, за да устоим до края.

Големи свещенически учители са ми показвали как да изграждам тази сила: това е да се оформи навик да преодоляваме умора и страх, които ви карат да мислите за отказване. Великите Господни наставници са ми показали, че тази духовна сила за издръжливост иде от това да работя отвъд момента, в който другите биха отишли да си почиват.

Вашите велики свещенически ръководители, изградили тази духовна сила в младостта ви, все още я притежават, когато физическата сила отслабне.

По-младият ми брат бе по бизнес в един малък град на Юта. В хотела му позвънил президент Спенсър У. Кимбъл. Било късно през нощта след тежък работен ден за брат ми и със сигурност за президент Спенсър У. Кимбъл, който започнал следния разговор. Той казал, “Чух че си в града. Знаем, че е късно и може да си в леглото, но би ли могъл да ми помогнеш? Нуждая се от теб като спътник, за да видя състоянието на всичките ни сгради за събрания в този град”. Брат ми тръгнал с него в онази нощ, без да има познания по поддръжка на сградите за събрания или каквото и да е за тях, нито да знае защо президент Кимбъл ще върши тази работа след дългия си ден, или защо му трябва каквато и да е помощ.

Години по-късно получих подобно обаждане късно през нощта в един хотел в Япония. Тогава бях новият специален пълномощник по образованието на Църквата. Знаех, че президент Гордън Б. Хинкли е отседнал някъде в същия хотел по друга задача в Япония. Вдигнах

звънящият телефон тъкмо след като си бях легнал да спя, изтощен от всичко свършено, за което смятах че съм имал сили.

Президент Хинкли попита с приятния си глас, “Защо спиш, докато тук аз чета един ръкопис, който бяхме помолени да прегледаме?” Тъй че станах и отидох да работя, макар да знаех, че президент Хинкли би направил по-добра рецензия на ръкописа от мен. Но той някак си ме накара да почувствам, че има нужда от помощта ми.

Президент Томас С. Монсън в края почти на всяко събрание пита секретаря на Първото Президентство, “Навреме ли съм с моята работа?” И винаги се усмихва, когато чуе в отговор: “Да, президенте, навреме”. Доволната усмивка на президент Монсън ми изпраща послание. Кара ме да си мисля, “Има ли нещо повече, което бих могъл да направя по задачите си?” И после се връщам пак в офиса си да работя.

Големите учители са ми показали как да се готвя да спазвам клетвата и завета, когато времето и възрастта направят това по-трудно. Показали са ми и са ме научили как да се дисциплинирам, за да работя по-здравно, отколкото си мисля, че бих могъл, докато още имам здраве и сила.

Не мога да бъда перфектен служител всеки миг, но се опитвам да влагам повече усилие, отколкото си мисля, че бих могъл. С този рано сформирани навик ще бъда подготвен за изпитания по-късно. Вие и аз можем да бъдем подготвени със силата да спазваме своята клетва и завет чрез изпитанията, които със сигурност ще дойдат в края на живота.

Видях доказателство за това на едно събрание на управителния съвет по образование на Църквата. По онова време президент Спенсър У. Кимбъл бе отдал години на служба,

Давао, Филипините

понасяйки серия от здравни предизвикателства, които само Йов би могъл да разбере. Той председателстваше събранието онази сутрин.

Внезапно той спря да говори. Отпусна се на стола си. Очите му се затвориха. Главата му клюмна на гърдите. Аз бях седнал до него. Старейшина Холанд седеше до нас. Двамата станахме да му помогнем. Неопитни в непредвидени обстоятелства, решихме да го отнесем, все още седнал в креслото, до офиса му, който бе в съседство.

В този извънреден момент той стана наш учител. Всеки от нас вдигнал креслото от своята страна, ние излязохме от залата за събрания в коридора на административната сграда на Църквата. Той отвори наполовина очи, още замаян, и каза, “О, моля ви, внимавайте. Не си повреждайте гърба”. Като наближихме вратата на офиса му, той рече, “Чувствам се ужасно, че прекъснах събранието”. Минути след като го внесохме в кабинета му, без още да знае какви са проблемите му, той ни погледна и каза, “Не мислите ли, че трябва да се върнете на събранието?”

Излязохме и забързахме обратно, знаейки някак си, че присъствието ни трябва да е от значение за Господ. Президент Кимбъл от детството си се бе стремил да служи и обича Господ отвъд пределите на възможностите си. Това бе един така

вкоренен навик, че щом му дотрябваше, той си беше там. Той бе подготвен. И така, той бе в състояние да ни поучи и покаже как да бъдем готови да спазваме клетвата и завета: чрез постоянна подготовка през годините, използвайки всичката си сила в това, което може да изглежда дребни задачи с дребни последици.

Молитвата ми е да можем да спазваме своите свещенически завети, за да се окажем ние и всички, които сме призвани да обучаваме, достойни за вечен живот. Обещавам ви, че ако вършите всичко по възможностите си, Бог ще увеличи силата ви и мъдростта ви. Той ще ви подготви. Обещавам ви, че хората, които обучавате и на които давате пример, ще възхвалят името ви, както правя аз днес спрямо великите учители, които съм познавал.

Свидетелствам, че Бог Отец е жив и ви обича. Той ви познава. Той и възкресеният Му и прославен Син, Исус Христос, се явили на неопитното момче Джозеф Смит. Поверили му възстановяването на пълнотата на Евангелието и на истинната Църква. Насърчавали го, когато имал нужда. Карали го да чувства любящо съмръяне, когато това щяло да го накара да се изправи. Те го подготвили, Те подготвят и нас за силата да продължаваме да работим за селестиялната слава, която е целта и причината за цялата свещеническа служба.

Оставам ви благословията си да можете да разпознаете славните възможности, които Бог ви е дал, призовавайки ви и подготвяйки ви да служите Нему и на другите. В името на нашия любящ ръководител и учител Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 2 Нефи 32:3–6.
2. 1 Тимотея 4:12–14, 16.
3. Учение и Завети 84:39.

От президент Томас С. Монсън

Имайте смелостта сами да отстоявате истината

Нека винаги бъдем смели и подготвени да отстояваме това, в което вярваме.

Мои обични братя, за мен е огромна привилегия да бъда с вас тази вечер. Ние, носители на Божието свещеничество, формираме здрави връзки и едно голямо братство.

В Учение и Завети, раздел 121, стих 36 четем, че “правата на свещеничеството са неразделно свързани с небесните сили”. Какъв прекрасен дар ни е бил даден – да бъдем носители на свещеничеството, което е неразделно свързано с небесните сили. Този скъпоценен дар обаче носи със себе си не само специални благословии, но и тържествени отговорности. Ние трябва да живеем така, че винаги да сме достойни за свещеничеството, на което сме носители. Живеем във време, когато сме заобиколени от много неща, предназначени да ни съблазняват в пътеки, които могат да ни отведат до унищожение. Да избягваме такива пътеки изисква решителност и смелост.

Спомням си време – някои от вас тук тази вечер също ще си спомнят

– когато стандартите на повечето хора бяха твърде подобни на нашите стандарти. Това вече не е така. Наскоро четох една статия в *New York Times* за едно проучване, проведено през лятото на 2008 г. Виден социолог от Notre Dame провел изследване с екип, който задълбочено интервюирал 230 пълнолетни младежи из цяла Америка. Вярвам, че със сигурност можем да допуснем, че резултатите биха били подобни в повечето части на света.

Споделям с вас част от тази много показателна статия:

“Интервюиращите задавали въпроси с отворен край относно доброто и злото, морални дилеми и смисъла на живота. В разпилените отговори ... виждате как младите хора пипнешком се опитват да кажат нещо разумно по тези въпроси. Но им липсват категориите или речникът да го направят.

Помолени да опишат някоя морална дилема, с която са се сблъскали, две трети от младежите или не

могат да отговорят на въпроса, или описват проблеми, които въобще не са морални, например дали могат да си позволят да наемат даден апартамент или дали имат достатъчно монети за автомата на паркинга”.

Статията продължава:

“Основната позиция, към която повечето се връщаха отново и отново, е че моралните избори са просто въпрос на личен вкус. “Това е лично”, обикновено казваха респондентите. “Зависи от човека. Кой съм аз да кажа?”

Отхвърляйки сляпото уважение към властта, много от младите хора са отишли в другата крайност, (казвайки): “Бих правил това, което мисля, че ме прави щастлив, или това, което чувствам. Нямам друг начин как да знам какво да правя, освен според вътрешния си усет”.

Водещите интервюто подчертават, че мнозинството от младежите, с които разговаряли, не били “получили източници – от училище, институциите или семействата, които да култивират моралната им интуиция”¹.

Братя, никой, който чува гласа ми, не бива да изпитва никакво съмнение кое е морално и кое не, нито следва да се съмнява какво се очаква от нас като носители на Божието свещеничество. Учени сме и продължаваме да бъдем учени на Божиите закони. Въпреки онова, което можете да чуете или видите навсякъде, тези закони са неизменни.

Почти неизбежно е, че вярата ни ще бъде подложена на предизвикателства, докато живеем всеки ден от живота си. Можем понякога да се окажем сред други хора и при все това в малцинство или дори сами да отстояваме какво е приемливо и какво не. Имаме ли моралния кураж да отстояваме твърдо своите вярвания,

дори ако, правейки това, трябва да останем сами? Като носители на Божието свещеничество е съществено да можем да посрещнем лице в лице със смелост всяко предизвикателство, което се окаже на пътя ни. Помнете думите на Тенисън: “Силата ми е като на десетима, защото сърцето ми е чисто”².

Все по-често някои знаменитости и хора, които по една или друга причина са във фокуса на общественото внимание, имат склонността да осмиват религията като цяло и Църквата в частност. Ако свидетелствата ни не са достатъчно здраво вкоренени, такава критика може да ни накара да се съмняваме в убежденията си или да се колебаем в решенията си.

Във видението на Лехий за дървото на живота в 1 Нефи 8 Лехий вижда, редом с другите неща, хора, които се държат за пръта от желязо, докато излязат и вкусят от плода на

дървото на живота, който знаем, че е символ на Божията любов. И после, за жалост, след като вкусят от плода, някои се засрамват от хората във “величественото и обширно здание”, което представлява гордостта на чедата човешки, хора, които ги сочат с пръст и им се присмиват; и те отпадат в забранени пътеки и се изгубват³. Какво могъщо оръдие на противника е присмехът и подигравката! Отново, братя, имаме ли куража да застанем силни и твърди пред лицето на такова трудно противопоставяне?

Мисля, че първото ми преживяване да проявя кураж относно убежденията си се случи, докато служех във флота на САЩ към края на Втората световна война.

Флотският новобрански лагер не бе леко изпитание за мен, нито за всеки, който го издържа. През първите три седмици бях убеден, че животът ми е в опасност. Флотът не

се опитваше да ме обучи; опитваше се да ме убие.

Винаги ще си спомням как след първата седмица дойде неделата. Получихме добри новини от старши сержанта. Стоейки мирно на тренировъчния плац под свежия калифорнийски бриз, чухме неговата команда: “Днес всеки отива на църква – това значи всеки, освен мен. Аз ще почивам!” После той извика, “Всички католици, сбор в Кемп Декатър – и не се връщайте до три часа. Ходом марш!” Една доста голяма група тръгна. После той излая следващата си команда: “Всички, които сте юдеи, сбор в Кемп Хенри – и не се връщайте до три часа. Ходом марш!” Една по-малка група потегли. След това той каза, “Останалите, протестанти, събирате се в Кемп Фарагът – и не се връщайте до три часа. Ходом марш!”

Незабавно в ума ми проблясна мисълта, “Монсън, ти не си католик, не си юдей и не си протестант. Ти си мормон, тъй че просто стой тук!” Мога да ви уверя, че се чувствах напълно сам. Смел и пълен с решимост, да – но сам.

И после чух най-сладките думи, които бях чувал от този старши сержант. Той погледна към мен и попита, “А вие, мъже, как точно се наричате?” До този момент не си давах сметка, че на тренировъчния плац зад мен или около мен има още някой. Почти едновременно ние отговорихме, “Мормони!” Трудно е да опиша радостта, която изпълни сърцето ми, като се обърнах и видях шепа други моряци.

Старши сержантът се почеса по главата с озадачен вид, но накрая каза, “Е, отивайте някъде, където се събирате. И не се връщайте до три часа. Ходом марш!”

Докато марширувахме, си мислех за думите на едно стихче, което бях научил в Неделното училище за деца преди много години:

*Имай смелостта да бъдеш мормон;
Имай смелостта да се изправиш сам.
Имай смелостта да имаш силна отдаденост;
Имай смелостта да я покажеш на другите.*

Макар нещата да се развиха различно от това, което очаквах, бях готов да се изправя сам, ако това се беше оказало нужно.

От онзи ден е имало моменти, когато зад мен нямаше никой, тъй че аз *наистина* се изправях сам. Колко съм благодарен, че толкова отдавна взех решение да остана силен и предан, винаги готов да защитавам своята религия, ако това се наложи.

В случай че понякога се чувстваме неподходящи и неспособни да изгълним задачите пред нас, братя, позволете ми да споделя с вас едно изявление, направено през 1987 г. от тогавашния президент на Църквата Езра Тафт Бенсън, докато се обръщал към голяма група членове в Калифорния. Президент Бенсън казва:

“Във всички епохи пророците са гледали през коридорите на времето към нашия ден. Милиарди починали и онези, които още не са родени, са приковали очи върху нас. Можете да бъдете напълно сигурни в това – вие сте едно избрано поколение. ...

Почти шест хиляди години Бог ви е държал в запас, за да се появите в последните дни преди Второто пришествие на Господ. Някои ще отпаднат; но царството Божие ще остане непокътнато, за да посрещне

завръщането на своя Глава – тъкмо Исус Христос.

Макар това поколение да е сравнявано по нечестие с дните на Ной, когато Господ очисти земята чрез потопа, този път има голяма разлика: (именно) Бог е запазил за последната част на играта някои от Своите най-силни ... чеда, които ще помогнат царството триумфално да продължи напред”⁴.

Да, братя, ние представляваме някои от най-силните Негови чеда. Наша е отговорността да сме достойни за всичките славни благословии, които нашият Отец в Небесата е запазил за нас. Където и да отиваме, нашето свещеничество върви с нас. Стоим ли на свети места? Моля ви, преди да изложите на опасност себе си и вашето свещеничество, като отивате на места или участвате в дейности, недостойни за вас или за това свещеничество, спрете да помислите за последиците. Всеки от нас е получил Аароновото свещеничество. В хода на това всеки е получил власт, която държи ключовете на служението на ангелите. Президент Гордън Б. Хинкли казва:

“Вие не можете да си позволите да вършите каквото и да е, което би спуснало преграда между вас и служението на ангелите във ваша полза.

Вие не можете да бъдете неморални в какъвто и да е смисъл. Не можете да бъдете нечестни. Не можете да мамите или лъжете. Не можете да споменавате името на Бог напразно, или да използвате непристоен език, и след това да продължите да имате правото на служението на ангелите”⁵.

Ако някой от вас се препъне по пътя, искам да разберете без каквото и да е съмнение, че има път назад. Процесът се нарича покаяние.

Нашият спасител е дал живота Си, за да осигури този благословен дар за вас и мен. Макар пътеката на покаянието да не е лека, обещанията са реални. Казано ни е: “Ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг”⁶. “И греха им няма да помня вече”⁷. Какво заявление! Каква благословия! Какво обещание!

Сред вас може да има хора, които си мислят, “Е, не спазвам всички заповеди и не върша всичко, което трябва, и въпреки това животът ми си върви просто отлично. Мисля, че мога да се радвам на живота и едновременно да не трябва да спазвам заповедите”. Братя, обещавам ви, че в дългосрочен план това няма да се получи.

Преди няколко месеца получих писмо от човек, който някога мислел, че може да не спазва заповедите и все пак да бъде благословен. Сега той се е покаял и е привел живота си в съответствие с евангелските принципи и заповеди. Искам да споделя с вас един абзац от неговото писмо, защото той представя същината на неправилното мислене: “Трябваше да науча на свой гръб (по трудния начин), че Спасителят е бил съвършено прав, когато казва, “Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на мамона”⁸. Аз се опитах, може би по-упорито от всеки друг, да правя и двете неща. Накрая”, казва той, “получих всичката празнота, мрак и самота, които Сатана осигурява на хората, които вярват в неговите измами, илюзии и лъжи”.

За да бъдем силни и да устоим на всичките сили, които ни теглят в грешна посока, или на всички гласове,

Висши ръководители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Хенри Б. Айринг
Първи съветник

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник

октомври 2011 г.

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТЕ АПОСТОЛИ

Бойд К. Пакър

Л. Том Пери

Ръсел М. Нелсън

Далин Х. Оукс

М. Ръсел Болард

Ричард Г. Скот

Робърт Д. Хейлз

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Куентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТЕ

Роналд А. Расбанд

Стивън Е. Сноу

Улфър Ф. Гонзалез

Л. Уигни Клейтън

Джей Е. Дженсън

Доналд Л. Хагстром

Тод Р. Калистър

ПЪРВИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТЕ

(по азбучен ред)

Маркос А. Андужар

Жозе Л. Алонсо

Карлос Х. Амидо

Иван С. Ардери

Мервин Б. Арнолд

Дейвид С. Бакстър

Шейн М. Буън

Жералд Косе

Юн Хван Чой

Крейг К. Кристенсен

Дон Р. Кларк

Карл Б. Кук

Лоурънс Е. Корбридж

Клаудио Р. М. Коста

Лейган Р. Карлисла

Бенжамин Де Хаас

Джон Б. Диксън

Кевин Р. Дънкон

Дейвид Ф. Еванс

Енрике Р. Фоглиабене

Едуардо Гаварет

Карлос А. Годой

Кристوفر Голдън-мл.

Герит У. Гонг

Ч. Скот Гру

Джеймс Дж. Хамула

Клинт К. Хобби

Марлин К. Дженсън

Дениъл Л. Джонсън

Пол Б. Джонсън

Патрик Кирби

Пол А. Коеликер

Ерик У. Колишке

Ричард Дж. Мейна

Маркус Б. Наш

Брент Х. Нилсън

Алън Ф. Пакар

Кевин У. Лискър

Антони Д. Перкинз

Пол Б. Поири

Рафаел Е. Пино

Брус Д. Портър

Дейв Г. Ренънд

Майкъл Т. Ринголд

Лин Г. Робинз

Джозеф У. Слати

Юлиус Соарес

Гари Е. Стивънсън

Майкъл Джон У. Те

Жозе А. Тейксейра

Осквалдо Тенорио

Хуан А. Усадо

Франсиско Дж. Винас

Ричард У. Уфер

Улфар П. Улфар

Ф. Майкъл Утсън

Казухико Ямашиита

Хорхе Ф. Забалос

Клаудио Д. Снак

У. Крейт Звук

ВТОРИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТЕ

(по азбучен ред)

Уинифред У. Андерсън

Кенчи Доуни

Рандъл К. Бенет

Крейг А. Кардън

Брус А. Карлсън

Дж. Девън Корниш

Кийт Р. Едуардз

Стивън Г. Елис

Брадли Д. Фостър

Лари У. Гибънз

О. Винсънт Хакек

Лари Р. Лоурънс

Пер Г. Молм

Дуеъмъ Б. Мерино

Жайро Мизогучи

Кент Ф. Рикард

Грегъри А. Шуйтсер

Кент Д. Утсън

Лари М. Утсън

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА ЕПИСКОПСТВОТО

Ричард С. Еджил
Първи светлик

Х. Дейвид Бъртън
Председателствощ
епископ

Кийт Б. Макмайлън
Втори светлик

Светии от последните дни по света се събират, за да се насладят на общата конференция "на собствения си език" (У. и З. 90:11). По посока на часовниковата стрелка от горе вляво са светии от последните дни в Йоханесбург, ЮАР; Салвадор, Бразилия; Сан Салвадор, Ел Салвадор; Монреал, Квебек, Канада; Монблан, Филипините; Гомез Паласио, Мексико; и Токио, Япония.

които ни насърчават да поемем по грешен път, ние трябва да имаме свое собствено свидетелство. Дали сте на 12 или на 112 години – или някъде по средата, вие трябва да знаете за себе си, че Евангелието на Исус Христос е истинно. Четете Книгата на Мормон. Размишлявайте над ученията ѝ. Питайте Небесния Отец дали тя е истинна. Ние имаме обещанието, “ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух”⁹.

Когато ние знаем, че Книгата на Мормон е истинна, следва, че Джозеф Смит наистина е бил пророк и е видял Бог, Вечният Отец и Неговият Син Исус Христос. Следва също, че Евангелието е било възстановено в тези последни дни чрез Джозеф Смит – включително възстановяването на Аароновото и на Мелхиседековото свещеничество.

След като веднъж имаме свидетелство, от нас се изисква да споделяме това свидетелство с другите. Много от вас, братя, са служили като мисионери по цял свят. Много от вас, млади мъже, тепърва ще служат. Подгответе се сега за тази възможност. Уверете се, че сте достойни да служите.

Ако сме подготвени да споделяме Евангелието, ние сме готови да отговорим на съвета на апостол Петър, който настоява, “бъдете винаги готови да отговаряте на всекиго, който ви пита за вашата надежда”¹⁰.

През живота си ние ще имаме възможности да споделяме своите вярвания, макар че не винаги знаем кога ще бъдем призовани да сторим това. Такава една възможност ми се даде през 1957 г., когато работех в издателския бизнес и бях помолен да отида до Далас, Тексас, наричан понякога “градът на църквите”, за да

се обърна към един бизнес конгрес. След края на конгреса се качих на един туристически автобус за обиколка из предградията. Като минавахме покрай различните църкви, шофьорът коментираше, “Отляво виждате църквата на методистите” или “Това отясно е католическата катедрала”.

Като минавахме покрай една красива сграда от червени тухли на върха на един хълм, шофьорът ни информира, “Това е сградата, където се събират мормоните”. Една жена от дъното на автобуса попита, “Можете ли да ни кажете нещо за мормоните?”

Шофьорът отби край пътя, обърна се на седалката си и отвърна, “Госпожо, всичко, което знам за мормоните, е че те се събират в онази сграда от червени тухли. Има ли в този автобус някой, който знае нещо повече за мормоните?”

Почаках някой да отговори. Вторачвах се в израза на лицето на всеки човек за някакъв знак за разпознаване, за желание да коментират. Нищо. Осъзнах, че от мен зависи да постъпя, както предлага апостол Павел, да “бъдете винаги готови да отговаряте на всекиго, който ви пита за вашата надежда”. Осъзнах също верността на поговорката, “Когато дойде времето за решения, времето за подготовка е изтекло”.

През следващите 15 минути или нещо приблизително имах привилегията да споделя с хората в онзи автобус моето свидетелство относно Църквата и нашите вярвания. Бях благодарен за моето свидетелство и за това, че бях подготвен да го споделя.

С цялото си сърце и душа се моля всеки млад мъж, който носи свещеничеството, да го почита и да бъде верен на отговорността,

която му се дава при ръкополагане. Нека всеки от нас, който е носител на Божието свещеничество, да знае в какво вярва. Нека винаги бъдем смели и подготвени да отстояваме това, в което вярваме, и ако в хода на това трябва да останем сами, нека го направи смело, укрепени от знанието, че в действителност ние никога не сме сами, когато стоим заедно с нашия Отец в Небесата.

Като размишляваме над големия дар, който ни е бил даден – “правата на свещеничеството, неразделно свързани с небесните сили”, нека винаги бъдем решени го да пазим и защитаваме и да сме достойни за неговите големи обещания. Братя, нека следваме напътствието на Спасителя към нас, намиращо се в книгата 3 Нефи: “вдигнете светлината си, за да свети на света. Ето, аз съм светлината, която вие трябва да издигнете – това, което Ме видяхте да правя”¹¹.

Да можем винаги да следваме тази светлина и да я издигнем така, че целият свят да я види, е молитвата ми и моята благословия към всички, които чуват гласа ми, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Дейвид Брукс, “If It Feels Right ...”, *New York Times*, 12 септ. 2011 г., nytimes.com.
2. Алфред лорд Тенисън, “Sir Galahad”, в *Poems of the English Race*, sel. Raymond Macdonald Alden (1921 г.), стр. 296.
3. Вж. 1 Нефи 8:26–28.
4. Езра Тафт Бенсън, “In His Steps” (Church Educational System fireside, Feb. 8, 1987); вж. и “In His Steps”, в *1979 Devotional Speeches of the Year: BYU Devotional and Fireside Addresses* (1980 г.), стр. 59.
5. Гордън Б.Хинкли, “Личното достойнство за упражняване на свещеничеството”, *Лиахона*, юли 2002 г., стр. 60.
6. Исаия 1:18
7. Еремия 31:34.
8. Матей 6:24).
9. Мороний 10:4.
10. 1 Петрово 3:15.
11. 3 Нефи 18:24.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Свидетелство

Книгата на Мормон е най-доброто ръководство да разберем доколко се справяме и как да се справяме по-добре.

Благодарен съм за тази възможност да ви говоря този Господен ден на сесия на обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Всеки член на Църквата има една и съща свята отговорност. Ние сме я приели и сме обещали да я изпълним, когато сме били кръстени. От словата на Алма, този велик пророк от Книгата на Мормон, научаваме какви сме обещали на Бог да станем: “Готови да скърбите с онези, които скърбят; да, и да утешавате онези, които се нуждаят от утешение, и да бъдете свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място, където може да се намирате, даже и до смърт, за да може да бъдете изкупени от Бога и бъдете причислени към онези от първото възкресение, та да може да имате вечен живот”¹.

Това е една възвишена отговорност и славно Божие обещание. Моето послание днес е насърчително. Точно както Книгата на Мормон ясно излага тази отговорност, тя също ни насочва нагоре по пътеката на вечния живот.

Първо, ние сме обещали да станем милосърдни. Второ, ние

сме обещали да станем свидетели Божии. И трето, обещали сме да устоим. Книгата на Мормон е най-доброто ръководство да разберем доколко се справяме и как да се справяме по-добре.

Нека започнем с това да станем милосърдни. Ще ви напомня за наскоро случили се преживявания. Много от вас участваха в ден на служба. По света бяха организирани хиляди такива дни.

Съвет, състоящ се от наши приятели светии, се молили каква служба да планират. Те попитали Бог, за да узнаят кому следва да служат, каква служба да предоставят и кого да поканят да участва. Може би дори са се помолили да не забравят лопати и вода за пиене. Повече от всичко те се молили всички, които служили, и всички, които получавали помощ, да чувстват любовта Божия.

Знам, че тези молитви са получили отговор поне в един район. Повече от 120 члена поискали да участват. За три месеца те преобразили двора на една църква в нашата общност. Това била трудна и щастлива работа. Служителите в тази църква изразили благодарност. Всички,

които работили заедно, почувствали единство и по-голяма любов. Някои дори казаха, че изпитвали радост да плевят и да подрязват храсти.

Думи от Книгата на Мормон им помогнали да разберат защо станало така. Цар Вениамин казва на своя народ, “Науч(ете), че когато сте в служба на ближните си, вие сте ... в служба на вашия Бог”². И Мормон със свои думи учи в Книгата на Мормон, “Милосърдието е чистата любов Христова и устоява навеки; и този, който бъде намерен да го притежава в последния ден, на него ще му бъде добре”³.

Господ спазва Своите обещания към вас, когато вие спазвате вашите. Когато служите на другите от Негово име, Той ви дава да чувствате Неговата обич. И с течение на времето чувствата на милосърдие стават част от самата ви природа. И вие ще почувствате как обещанието на Мормон се реализира, когато постоянствате в служба към другите, на вас всичко ще ви бъде добре.

Точно както сте обещали на Бог да бъдете милосърдни, вие сте обещали да бъдете Негови свидетели навсякъде, където можете да бъдете през живота си. Отново Книгата на Мормон е най-доброто познато ми ръководство, което да ни помогне да изпълним това обещание.

Веднъж бях поканен да говоря на годишното дипломиране на студентите в голям университет. Ректорът беше пожелал да поканят президент Гордън Б. Хинкли, но се установи, че той нямаше възможност да отиде. И така поканата се падна на мен. Тогава аз бях младши член на Кворума на дванадесетте апостоли.

Служителката, която ме покани да говоря, се разтревожи, когато научи повече за моите задължения като апостол. Тя ми се обади по

телефона и каза как научила, че моето задължение е да бъда свидетел за Исус Христос.

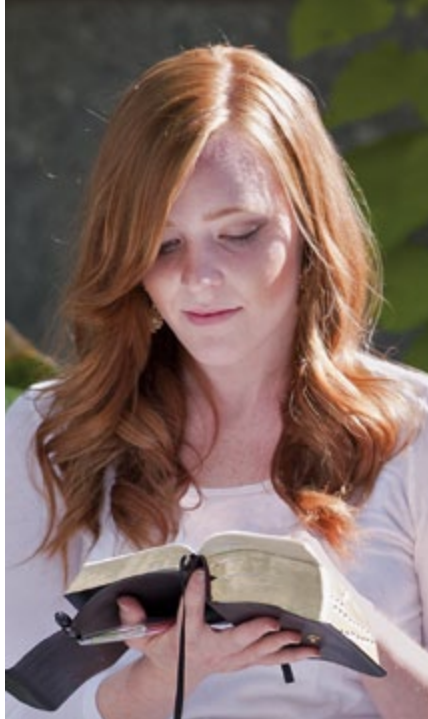
С много твърд глас тя ми каза, че не можех да направя това, когато говорех. Тя обясни, че университетът уважавал хора с всякакви религиозни вярвания, включително онези, които отричали съществуването на Бог. Тя повтори, "Тук не можете да изпълнявате своето задължение".

Когато затворих телефона, умът ми бе изпълнен със сериозни въпроси. Трябваше ли да им кажа, че няма да мога да приема поканата да говоря? Това бе само две седмици преди събитието. Появата ми там вече беше обявена. Какъв ефект щеше да има неспазването на моето обещание върху доброто име на Църквата?

Молих се, за да разбера какво Бог искаше да направя. Отговорът дойде по един изненадващ за мен начин. Осъзнах, че примерът на Нефи, Авинадий, Алма, Амулик и синовете на Мосия се отнасяше към моето положение. Те били смели свидетели за Исус Христос, когато ги грозяла смъртна опасност.

Така че единственият оставащ ми избор бе как да се подготвя. Зарових се в цялата информация, която можах да открия за този университет. С приближаването на деня на моята реч, нервността ми се увеличаваше, молитвите ми ставаха по-настойтелни.

По чудотворен като разделянето на Червено море начин попаднах на един репортаж. Университетът бил отличен за вършене на това, което Църквата се бе научила да върши при изпълнение на нашите хуманитарни усилия по света. Така че в моята реч описах какво сме направили ние и те, за да помагаме на хора в голяма нужда. Заявих, че

знам, че Исус Христос е източника на благословиите, дошли в живота на хората, на които бяхме служили ние и те.

След събранието публиката се изправи с аплодисменти, което ми се стори малко необичайно. Бях удивен, но все още малко неспокоен. Спомних си какво се случило с Авинадий. Единствено Алма приел неговото свидетелство. Но през онази вечер, на гала вечерята, чух ректора на университета да казва, че в моята реч чул Божиите думи.

Сега, такива чудотворни избавления са рядкост в опита ми като свидетел на Христос. Но влиянието на Книгата на Мормон върху вашия характер, сила и смелост в даването на свидетелство за Бог е нещо сигурно. Учението и примерите за смелост в тази книга ще ви въздигат, напътстват и дават смелост.

Всеки мисионер, който оповестява името и Евангелието на Исус Христос, ще бъде благословен от всекидневното угощаване с Книгата на Мормон. Родители, които се борят и полагат усилия да внедрят свидетелство за Спасителя в сърцето на някое дете, ще бъдат подпомогнати, когато търсят начин да изявят словата и духа на Книгата на Мормон в дома и живота на всички членове на семейството. Това се оказва вярно за нас.

Мога да видя как това чудо се случва на всяко събрание за причастието и всеки клас в Църквата, които посетя. Говорителите и учителите показват любов и зряло разбиране на Писанията, особено Книгата на Мормон. И личните свидетелства отчетливо идат от дълбините на техните сърца. Те преподават с растяща убеденост и дават свидетелство със сила.

Виждам и доказателства, че ние се справяме по-добре с третата част от обещанието, което всички сме поели при кръщение. Ние сме сключили завет да устоим, да спазваме заповедите Божии до края на живота си.

Посетих болничната стая на моя стара позната, на която бе поставена диагнозата рак в неизличим стадий. Доведох двете си малки дъщери. Не очаквах, че тя да дори ще успее да ги познае. Членовете на нейното семейство се бяха събрали около леглото, когато влязохме.

Тя ме погледна и се усмихна. Винаги ще помня израза на лицето ѝ, когато видя, че бяхме довели нашите дъщери. Тя им махна да се приближат до леглото. Седна в леглото, хвана ги и ги представи на семейството си. Тя говори за величието на тези две момиченца. Сякаш представяше принцеса на царския двор.

Очаквах посещението ни да приключи бързо. Със сигурност, мислех аз, тя е уморена. Но докато я гледах, годините ѝ сякаш се стопяваха. Тя сияеше от радост и явно бе изпълнена с обич към всички ни.

Изглежда се наслаждаваше на всеки момент, сякаш времето бе спряло. Бе прекарала по-голямата част от живота си в оказване на помощ на деца в Господното име. Знаеше от Книгата на Мормон, че Възкресеният Спасител вземал малките деца едно по едно, благославял

ги, след което плачел от радост⁴. И тя беше изпитвала тази радост достатъчно дълго, за да може да устои докрай в Неговата любяща служба.

Видях същото това чудо в спалнята на мъж, който бе отдал достатъчно предана служба, за да смята, че е направил достатъчно и е време да си почине.

Знаех, че е бил подложен на продължителна и болезнена процедура за заболяване, което лекарите обявили за неизлечимо. Те не могли да предложат нито лечение, нито надежда.

Съпругата му ме отведе в спалнята у дома им. Той бе там, легнал по гръб на внимателно оправено легло. Беше облечен в току що изгладена бяла риза, с вратовръзка и нови обувки.

Забеляза изненаданият израз в очите ми, засмя се тихо и обясни, “След като ми дадете благословия, искам да бъда готов, ако ми кажете да взема леглото си да се захвана за работа”. Както стана ясно, той беше готов за срещата, която скоро щеше да има с Учителя, за Когото бе работил така предано.

Той беше един от примерите за изцяло обърнат светия от последните дни, каквито срещам често, след като са изживели живот на отдадена служба. Те продължават напред.

Президент Марион Г. Ромни описва това по следния начин: “В човек, който е напълно обърнат във вярата, желанието за неща, (противоположни) на Евангелието на Исус Христос всъщност е умряло и заместено от обич към Бог и неотменна и ръководеща действията решителност да спазва Неговите заповеди”⁵.

Точно тази неотменна решителност се среща все по-често в улегналите ученици на Исус Христос. Подобно на сестрата, която

посрещна моите дъщери, и мъжа с новите обувки, който беше готов да стане и да проходи, те следват Господната повеля до края. Всички вие сте виждали това да става.

И можете отново да го видите, ако се върнете към Книгата на Мормон. Все още чувствам възхищение в сърцето си, когато чета следните думи на един остаряващ и непоколебим Божий служител: “Защото дори и сега, докато се опитвам да ви говоря, цялата ми снага трепери извънредно; но Господ ме поддържа и ми е позволил да ви говоря”⁶.

Можете като мен да почерпите смелост от примера за постоянство, даден ни от Мороний. Той остава сам в служението си. Знае, че краят на живота му приближава. И въпреки това, чуйте какво пише той за благослов на хора, които все още не са родени, бидейки потомци на неговите смъртни врагове: “Да, елате в Христа и станете свършени в Него, и отречете се от всякакви безбожие; и ако се отречете от всякакви безбожие и заобичате Бога с цялата си мощ, разум и сила, тогава

Неговата благодат е достатъчна за вас и вие ще може да бъдете свършени в Христа”⁷.

Мороний дава това свидетелство като прощално слово на своя живот и служение. Той увещава към милосърдие, подобно на пророците из цялата Книга на Мормон. Той добавя своето свидетелство за Спасителя, докато гледа смъртта в очите. Той е едно наистина обърнато във вярата Божие чедо, каквито можем да бъдем и ние: изпълнени с милосърдие, постоянни и безстрашни в свидетелството си за Спасителя и Неговото Евангелие и решени да устоим до края.

Мороний ни учи какво ще изисква това от нас. Той казва, че първата стъпка към пълното обръщане е вярата. Изучаването с молитва на Книгата на Мормон ще изгражда вяра в Бог Отец, в Неговия Възлюбен Син и в Неговото Евангелие. Ще изгражда вашата вяра в Божиите пророци, древни и съвременни.

Тя може да ви доближи до Бог повече от всяка друга книга. Тя може да промени живота ви към

по-добро. Увещавам ви да направите това, което направил един мой колега от мисията. Когато като тийнейджър избягал от дома, някой поставил една Книга на Мормон в кутия, която той носел със себе си в търсене на повече щастие.

Минали години. Той се местил от едно място на друго. Един ден бил сам и нещастен, когато видял кутията. Тя била пълна с неща, които той носел със себе си. На дъното на кутията открил Книгата на Мормон. Той прочел обещанието в нея и го проверил. Разбрал, че тя е истинна. Това свидетелство променило живота му. Открил щастие, което липсвало и в най-смелите му мечти.

Вашият екземпляр на Книгата на Мормон може да бъде скрит от погледа ви от грижи и внимание към всички неща, които сте събрали при вашето пътуване. Умолявам ви да черпите изобилно и често от нейните страници. В нея се съдържа пълнотата на Евангелието на Исус Христос, като единствено чрез него можем да се приберем у дома при Бог.

Оставям ви сигурното свидетелство, че Бог е жив и че ще даде отговор на вашите молитви. Исус Христос е Спасителя на света. Книгата на Мормон е истинно и сигурно свидетелство, че Той е жив и че Той е нашият възкресен и даващ живот Спасител.

Книгата на Мормон е едно скъпоценно свидетелство. Оставям ви моето свидетелство в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Мосия 18:9.
2. Мосия 2:17.
3. Мороний 7:47.
4. Вж. 3 Нефи 17:21–22.
5. Марион Г. Ромни, в Conference Report, окт. 1963 г., стр. 23.
6. Мосия 2:30.
7. Мороний 10:32.

От старейшина Робърт Д. Хейлз
От Кворума на дванадесетте апостоли

Чакайки Господ: Нека бъде Твоята воля

Целта на нашия живот на земята е да израстваме, да се развиваме и да бъдем укрепени чрез своите лични преживявания.

В тази неделна утрин ние изказваме благодарност и свидетелстваме за действителното съществуване на нашия Спасител. Неговото Евангелие е било възстановено чрез Пророка Джозеф Смит. Книгата на Мормон е истинна. Днес ние сме водени от жив пророк, президент Томас С. Монсън. Преди всичко ние тържествено свидетелстваме за Единението на Исус Христос и за вечните благословии, които произлизат от него.

През изминалите няколко месеца имах възможността да изучавам и науча повече за единителната жертва на нашия Спасител и за това как Той се е подготвил да направи това вечно приношение за всеки един от нас.

Неговата подготовка започнала в доземния живот, докато Той чакал Своя Отец, казвайки, “Да бъде волята Ти и да бъде Твоя славата, завинаги”¹. Започвайки в този момент и продължавайки днес, Той упражнява Своята свобода на избор, като приема и изпълнява плана на нашия Небесен Отец. Писанията ни учат, че по време на младостта Му Той отишъл “да се намер(и) около дома

на Отца М(у)”² и “очакваше от Господ да дойде времето на Неговото служение”³. На 30-годишна възраст Той бил силно изкушаван, но избрал да устои, казвайки, “махни се от Мене, Сатана”⁴. В Гетсиманската градина Той се доверил на Своя Отец, заявявайки, “обаचे, не Моята воля, но Твоята да бъде”⁵, след което упражнил Своя свободен избор да страда за нашите грехове. Въпреки унижението от публичния процес и агонията от разпъването на кръста, Той чакал Своя Отец и бил готов да бъде “наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония”⁶. Дори като извикал “Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?”⁷, Той чакал Своя Отец – като упражнил Своя свободен избор, за да прости на Своите врагове⁸, погрижил се за Своята майка⁹, и устоял до края, докато Неговият живот и земна мисия приключили¹⁰.

Често съм размишлявал – защо Божият Син, Неговите свети пророци и всички верни светии имат изпитания и преमेждия, дори когато те са се опитвали да вършат

Божията воля? Защо е толкова трудно, особено за тях?

Сещам се за Джозеф Смит, който боледувал като момче и бил преследван през целия си живот. Подобно на Спасителя, той извикал, “О, Боже, къде си Ти?”¹¹. При все това, когато бил привидно сам, той упражнил правото си на избор да чака Господ и да изпълни волята на Небесния Отец.

Сещам се за първите пионери, които били изгонени от Наву и прекосили равнините – упражнявайки своето право на избор да следват пророка, дори когато понасяли болести, лишения, а някои дори и смърт. Защо преживели такива ужасни изпитания? С каква цел? Каква била причината?

Като задаваме тези въпроси, ние осъзнаваме, че целта на нашия живот на земята е да израстваме, да се развиваме и да бъдем укрепени чрез своите лични преживявания. Как правим това? Писанията ни дават отговор с едно просто изречение: Ние “чака(ме) Господа”¹². Изпитания и премеждия се дават на всички нас. Тези земни предизвикателства позволяват на нас и нашия Небесен Отец да видим дали ние ще упражним нашата свобода на избор да следваме Неговия Син. Той вече знае, а ние имаме възможността да научим, че без значение колко са трудни нашите обстоятелства, “всички тези неща ще (н)и дадат опит и ще бъдат за (наше) добро”¹³.

Това означава ли, че ние винаги ще разбираме своите предизвикателства? Няма ли всички ние понякога да имаме причина да питаем, “О, Боже, къде си Ти?”¹⁴ Да! Когато брачният партньор почине, спътникът ще се пита това. Когато финансовите трудности сполетят едно семейство, бащата ще си

задава въпроси. Когато деца се отклонят от пътя, майката и бащата ще плачат от мъка. Да, “вечер може да влезе плач да пренощува, а на сутринта иде радост”¹⁵. Тогава, в зората на нашата нараснала вяра и разбиране, ние ставаме и избираме да чакаме Господ, казвайки, “да бъде Твоята воля”¹⁶.

Тогава какво означава да чакаме Господ? В Писанията думата *чакам* означава да се надяваме, очакваме и доверяваме. За да се надяваме и доверяваме на Господ са нужни вяра, търпение, смирение, кротост, дълготърпение, спазване на заповедите и устояване до края.

Да чакаме Господ означава да посеем семето на вярата и да го подхранваме “с голямо усърдие и ... търпение”¹⁷.

Означава да се молим, както Го е правил Спасителят – на Бог, нашия Небесен Отец – казвайки: “Да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля”¹⁸. Това е молитва, която казваме с цялата си душа в името на нашия Спасител, Исус Христос.

Да чакаме Господ означава да

размишляваме в сърцата си и да “приемем Светият Дух”, така че да можем да узнаем “всичко, което трябва да прави(м)”¹⁹.

Като следваме нашепванията на Духа, ние откриваме, че “скръбта произвежда твърдост”²⁰ и се научаваме да “постоянства(ме) в търпение, докато не се усъвършенства(ме)”²¹.

Да чакаме Господ означава “да сто(им) здраво”²² и да “бърза(ме) напред” с вяра, “имайки съвършена светла надежда”²³.

Означава да се “уповава(ме) само на заслугите на Христа”²⁴ и “подпомогнати от (Неговата) благодат (да казваме): Да бъде твоята воля, о, Господи, а не нашата”²⁵.

Докато чакаме Господ, ние сме “непоклатими в спазването на заповедите”²⁶, знаейки, че ще “си отпочине(м) от всички (н)аши страдания”²⁷.

И ние не “напу(скаме) дръзновението си”²⁸, така “че всички неща, с които с(м)е били огорчавани, ще действат заедно за (н)аше добро”²⁹.

Тези страдания ще идват във всякакви форми и размери. Преживяванията на Иов ни напомнят на какво можем да бъдем призовани да устоим. Иов изгубил всички свои притежания, включително земята си, къщата, животните, своето семейство, репутацията си, физическото си здраве и дори здравия разум. При все това, той чакал Господа и дал въздействащо лично свидетелство. Той казал:

“Защото зная, че е жив Изкупителят ми, и че в последно време ще застане на земята;

И, като изтлее след кожата ми това тяло, пак (в) плътта си ще видя Бога”³⁰.

“Ако и да ме убие Той, аз ще Го чакам”³¹.

Даже с чудесните примери на Иов, пророците и Спасителя, за нас все още ще е трудно да чакаме Господ, особено когато не можем напълно да разберем Неговият план и цели за нас. Това разбиране най-често се дава “ред по ред (и) правило след правило”³².

През моя живот съм научил, че понякога не получавам отговор на молитва, защото Господ знае, че не съм готов. Но когато Той отговаря, често е “тук малко и там малко”³³, понеже това е всичко, което мога да понеса, или всичко, което съм склонен да направя.

Твърде често ние се молим да имаме търпение, но го искаме веднага! Като млад мъж президент Дейвид О. Макей се молил за свидетелство за истинността на Евангелието. Много години след това, докато служил своята мисия в Шотландия, той най-накрая получил това свидетелство. По-късно написал, “Това ми даде увереността, че искрената молитва получава отговор “по някое време, някъде”³⁴.

Ние може да не знаем кога или как ще получим отговорите от Господ, но свидетелствам, че в Неговото време и по Неговия начин отговорите ще бъдат получени. Може да се наложи да получим някои отговори в отвъдния свят. Това може да е така за някои обещания в нашите патриархални благословии и за някои благословии за членове на семейството. Нека не се отказваме от Господ. Неговите благословии са вечни, а не временни.

Чакането на Господ ни дава безценна възможност да открием, че има много хора, които чакат нас. Нашите деца чакат ние да покажем търпение, любов и разбиране към тях. Нашите родители ни чакат да им покажем благодарност и състрадание.

Нашите братя и сестри ни чакат да бъдем толерантни, милостиви и прощаващи. Нашите брачни партньори чакат да ги обичаме, както Спасителят обича всеки един от нас.

Като устояваме на физически страдания, ние по-силно осъзнаваме колко много хора чакат всеки от нас. На всички Марии и Марти, на всички добри самаряни, които служат на болните, помагат на слабите и се грижат за тези, които са умствено и физически немощни аз искам да предам благодарността на любящия Небесен Отец и Неговия Възлюбен Син. Във вашето всекидневно християнско служение вие чакате Господ и вършите волята на Небесния Отец. За вас Неговото уверение е ясно: “Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили”³⁵. Той знае вашите жертви и печали. Той чува вашите молитви. Неговият мир и покой ще бъде ваш, като продължавате да Го чакате с вяра.

Всеки един от нас е по-обичан от Господ, отколкото ни е възможно

да разберем или да си представим. Затова нека бъдем по-мили един към друг и по-мили към себе си. Нека помним, че като чакаме Господ, ние ставаме “свети(и) чрез (Неговото) единени(е), ... покор(ни), крот(ки), смирен(и), търпелив(и), изпънен(и) с любов, готов(и) да се покори(м) на всички неща, които Господ сметне за нужно да (ни) причини, тъкмо както детето се покорява на баща си”³⁶.

Такова било покорството на нашия Спасител към Неговия Отец в Гетсиманската градина. Той умолявал Своите ученици, “бдете ... с Мене”, при все това Той се връщал три пъти и ги намирал заспали³⁷. Без спътничеството на тези трима ученици и в крайна сметка без присъствието на Неговия Отец, Спасителят избрал да изстрада нашите “болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид”³⁸. Когато един ангел бил изпратен да Го подкрепи,³⁹ “горчива чаша Той прие”⁴⁰. Той чакал Своя Отец казвайки, “нека бъде Твоята воля”⁴¹ и Той скромно сам стъпнал лина⁴². Сега, като един от Неговите дванадесет апостоли в тези последни дни, аз се моля да бъдем укрепени да бдим с Него и да Го чакаме през всичките си дни.

През тази неделна сутрин изразявам благодарността си, че в моята⁴³ и вашата Гетсиманска градина ние не сме сами. Този, Който бди над нас, “няма да задреме нито ще заспи”⁴⁴. Неговите ангели тук и отвъд завесата са “около (н)ас, за да (н)и подкрепят”⁴⁵. Аз давам моето специално свидетелство, че Неговото обещание е истинно, защото е казал, “Но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигат с крила като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да

отслабнат”⁴⁶. Нека Го чакаме, като вървим напред с вяра, така че да можем да кажем в своите молитви да “бъде Твоята воля”⁴⁷ и да се върнем при Него с чест. В свято име на нашия Спасител и Изкупител, тъкмо Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Моисей 4:2.
2. Лука 2:49.
3. Joseph Smith Translation, Matthew 3:24, в Bible appendix.
4. Лука 4:8.
5. Лука 22:42.
6. Исаия 53:5; Мосия 14:5.
7. Матей 27:46; Марка 15:34.
8. Вж. Лука 23:34.
9. Вж. Иоана 19:27.
10. Вж. Иоана 19:30.
11. Учение и Завети 121:1.
12. Псалми 37:9; 123:2; Исаия 8:17; 40:31; 2 Нефи 18:17.
13. Учение и Завети 122:7.
14. Учение и Завети 121:1.
15. Псалми 30:5.
16. Матей 6:10; 3 Нефи 13:10; вж. и Матей 26:39.
17. Алма 32:41.
18. Матей 6:10; Лука 11:2.
19. 2 Нефи 32:5.
20. Римляните 5:3.
21. Учение и Завети 67:13.
22. Алма 45:17.
23. 2 Нефи 31:20.
24. Мороний 6:4.
25. Учение и Завети 109:44.
26. Алма 1:25.
27. Алма 34:41.
28. Евреите 10:35.
29. Учение и Завети 98:3.
30. Иов 19:25–26.
31. Иов 13:15.
32. 2 Нефи 28:30.
33. 2 Нефи 28:30.
34. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay*, 2003 г., стр. xviii.
35. Матей 25:40.
36. Мосия 3:19.
37. Матей 26:38; вж. и стихове 39–45.
38. Алма 7:11.
39. Вж. Лука 22:43.
40. “В памет на Разпнатия”, *Химни*, по. 115; вж. и 3 Нефи 11:11; Учение и Завети 19:18–19.
41. Матей 26:42.
42. Вж. Учение и Завети 76:107; 88:106; 133:50.
43. “Кой ми дарява мир?” (*Химни*, по. 81).
44. Псалми 121:4.
45. Учение и Завети 84:88.
46. Исаия 40:31.
47. Матей 26:42.

От старейшина Тад Р. Калистър
От Президентството на Седемдесетте

Книгата на Мормон – книга, дадена от Бог

Заедно с Библията, Книгата на Мормон е едно незаменимо свидетелство за ученията на Христос и Неговата божественост.

Преди години моят прапрадядо взел в ръка Книгата на Мормон за първи път. Той я отворил на средата и прочел няколко страници. След което казал, “Тази книга е написана или от Бог, или от дявола, и аз ще открия кой я е написал”. През следващите 10 дни той я прочел изцяло два пъти, след което заявил, “Дяволът не може да я е написал – трябва да е от Бог”¹.

В това се състои гениалността на Книгата на Мормон – няма средно положение. Тя или е словото Божие, което твърди, че е, или е гълна измама. Тази книга не твърди, че е просто морален трактат или теологичен коментар, или сборник с проникновения. Тя твърди, че е словото Божие – всяко изречение, всеки стих, всяка страница. Джозеф Смит твърди, че един ангел Божий го насочил към златните плочи, съдържащи летописите на пророци от древна Америка и че е превел тези плочи с божествена сила. Ако този разказ е истина, тогава Книгата на Мормон е Свято писание, точно както твърди, че е; ако не, тя е една сложна, но все пак дяволска измама.

К. С. Люис говори за подобна дилема пред човек, който трябва да избере между това дали да приеме или отхвърли божествеността на Спасителя – където по същия начин няма средно положение: “В момента се опитвам да предпазя хората от едно наистина глупаво нещо, което често се казва за Него: “Готов съм да приема Исус като велик морален учител, но не приемам твърдението, че Той е Бог”. Това е нещо, което не трябва да казваме. Човек, който е бил само човек и е казал нещата, които Исус е казал, не е велик морален учител. ... Трябва да направите своя избор. Или този човек е бил, и е, Синът Божий, или е бил лунатик или нещо по-лошо. ... Но нека не прибягваме до такива снизходителни безмислици, че бил велик учител на човечеството. Той не ни е оставил този вариант. И е нямал за цел да го направи”².

По същия начин трябва да направим един прост избор с Книгата на Мормон: тя е или от Бог, или от дявола. Няма друг вариант. За момент ви каня да направите следното, за да определите естеството на тази

книга. Запитайте се дали следните стихове от Книгата на Мормон ви доближават до Бог или до дявола:

“Угощавайте се със словата на Христа; защото ето, словата на Христа ще ви кажат всичко това, която трябва да правите” (2 Нефи 32:3).

Или следните думи на един любящ баща към синовете му: “И сега, синове мои, помнете, помнете, че върху канарата на нашия Изкупител, Който е Христос, Синът Божий, вие трябва да градите основите си” (Еламан 5:12).

Или следните думи на един пророк: “Елате в Христа и станете свършени в Него” (Мороний 10:32).

Възможно ли е тези думи от Книгата на Мормон да бъдат сътворени от Сатана? След като Спасителят изгонил няколко бяса, фарисеите казали, че Той направил това “чрез началника на бесовете, Веелзевула”. Спасителят отговорил, че такова заключение е безсмислено: “Всяко царство”, казал Той, “разделено против себе си, запустява; и никой град или дом, разделен против себе си няма да устои”. Следва убедителното Му заключение: “Ако Сатана изгонва Сатана, той се е разделил против себе си; тогава как ще устои неговото царство?” (Матей 12:24–26; курсив добавен).

Ако споменатите стихове от Книгата на Мормон ни учат да почитаме, обичаме и служим на Спасителя (което е така), как е възможно те да бъдат от дявола? Ако това е така, той се е разделил против себе си и така разрушава собственото си царство, състояние, което според Спасителя не може да съществува. Един открит, безпристрастен прочит на Книгата на Мормон ще доведе човек до заключението на моя прапрадядо, а именно: “Дяволът не може да я е написал – трябва да е от Бог”.

Но защо Книгата на Мормон е така важна, когато вече имаме Библия, която да ни учи за Исус Христос? Чудили ли сте се някога защо на света днес има толкова много християнски църкви, когато те извличат своите учения основно от Библията? Причината е, че те тълкуват Библията по различен начин. Ако я тълкуваха еднакво, те биха били една църква. Това не е състояние, което Господ желае, тъй като апостол Павел заявява, че съществуват “един Господ, една вяра, едно кръщение” (Ефесяните 4:5). За да помогне при постигането на това единство, Господ установява божествения закон на свидетелите. Павел учи, “От уста на двама или трима свидетели ще се потвърди всяка работа” (2 Коринтяните 13:1).

Библията е едно свидетелство за Исус Христос, а Книгата на Мормон още едно. Защо тогава това второ свидетелство е толкова важно? Следната аналогия пояснява това: колко прави линии можете да начертаете, които да минат през една точка върху лист хартия? Отговорът е: безброй. Нека за момент приемем, че тази една точка представлява Библията и стотиците прави линии, начертани през нея, са различните тълкувания на Библията, и че всяко едно от тези тълкувания представлява различна църква.

Но какво ще стане, ако на този лист хартия има втора точка, която да представлява Книгата на Мормон? Колко прави линии можете да начертаете между тези две отправни точки: Библията и Книгата на Мормон? Само една. Само едно тълкуване на Христовите учения остава след свидетелството на тези две книги.

Отново и отново Книгата на Мормон действа като потвърждаващо, изясняващо и обединяващо свидетелство на ученията в Библията, така че да има “един Господ, една вяра, едно кръщение”. Например, има хора, които са объркани по въпроса дали кръщението е нужно, за да бъде човек спасен, въпреки думите на Спасителя, казани на Никодим, “Ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство” (Иоана 3:5). Книгата на Мормон обаче елиминира всякакво съмнение по този въпрос: “И Той заповядва на всички човеци да се покаят и да бъдат кръстени в Негово име, ... или те не могат да бъдат спасени в царството Божие” (2 Нефи 9:23).

Днес по света се практикуват различни видове кръщение, въпреки че Библията посочва начина, по който Спасителят, нашият велик Пример, е кръстен: “(Той) веднага излезе от водата” (Матей 3:16). Може ли някой да излезе от водата, освен ако първо не е влязъл в нея?

Жундиан, Бразилия

И за да няма никакво несъгласие по въпроса, Книгата на Мормон съвсем ясно описва правилното учение за начина на кръщение: “И тогава ще ги потопите във водата” (3 Нефи 11:26).

Мнозина вярват, че откровението приключило с Библията, макар самата Библия да е свидетелство как Бог е давал откровения през над 4 000 години човешка история. Но едно неправилно учение като това е подобно на подредени плочки от домино, при което падането на първата плочка събаря останалите, или в нашия случай – правилните учения. Вярването, че откровението е прекратено, събаря учението, че Бог е “същият вчера, днес и навеки” (Мормон 9:9); събаря и учението, дадено от Амос, “Наистина Господ Иеова няма да направи нищо без да открие Своето намерение на слугите Си пророците” (Амос 3:7); също така събаря учението, че “Бог не гледа на лице” (Деянията 10:34), като говори на всички хора във всички епохи. Но за щастие Книгата на Мормон отново потвърждава библейската истина за продължаващото откровение:

“И още, говоря на вас – вие, които отричате откровенията Божии,

и казвате, че те са премахнати и че няма откровения. ...

не четем ли, че Бог е същият вчера, днес и навеки ... ?” (Мормон 9:7, 9).

Казано иначе, ако Бог, Който не се променя, е говорил в минали времена, Той по същия начин ще говори и днес.

Списъкът на потвържденията и поясненията за учението е доста дълъг, като няма нещо повъздействащо и по-убедително от казаното в Книгата на Мормон за Единението на Исус Христос. Желаете ли да вплетете в душата си неоспоримо свидетелство, че Спасителят е слязъл по-ниско от всички ваши грехове и че не съществува нито грях, нито земна беда, недостижима на милосърдното Негово Единение – че за всеки от вашите проблеми Той има превъзходна изцелителна сила? Ако е така, четете Книгата на Мормон. Тя ще ви научи и ще ви свидетелства, че Христовото Единение е безпределно, защото то опасва, обхваща и превъзхожда всяка ограничена слабост, позната на човека. Затова пророк Мормон заявява, “Ще имате надежда чрез Единението на Христа” (Мороний 7:41).

Не е чудно, че Книгата на Мормон смело заявява, “И ако вие

повярвате в Христа, вие ще повярвате в тези слова, защото те са словата на Христа” (2 Нефи 33:10). Заедно с Библията, Книгата на Мормон е едно незаменимо свидетелство за ученията на Христос и Неговата божественост. Заедно с Библията, тя “уч(и) всички човечи, че трябва да вършат добро” (2 Нефи 33:10). И заедно с Библията, тя ни отвежда до “един Господ, една вяра, едно кръщение”. Затова Книгата на Мормон е толкова важна в живота ни.

Преди няколко години посетих едно наше богослужение в Торонто, Канада. Говорител бе едно 14-годишно момиче. Тя сподели разговор по религиозна тема с приятелка в училище. Приятелката ѝ каза, “Ти към коя религия принадлежиш?”

Тя отговорила, “Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, познати също като мормони”.

Приятелката ѝ отговорила, “Знам за тази Църква и знам, че не е истинна”.

“И как знаеш?” попитала тя.

“Защото”, рекла приятелката, “съм я проучила”.

“Чела ли си Книгата на Мормон?”

“Не”, бил отговорът. “Не съм”.

След това тази прекрасна девойка отвърнала, “Значи не си проучила моята Църква, защото съм изчала всяка страница на Книгата на Мормон и знам, че тя е истинна”.

Аз също съм изчал всяка страница на Книгата на Мормон, отново и отново, и давам моето тържествено свидетелство, подобно на моя прапрадядо, че тя е от Бог. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Willard Richards, в LeGrand Richards, *A Marvelous Work and a Wonder*, рев. изд., 1972 г., стр. 81, 82.
2. C. S. Lewis, *Mere Christianity*, 1952 г., стр. 40–41.

От Илейн Ш. Долгън
Обща президентка на Младите жени

Обичайте майка й

Как един баща може да отгледа щастлива, благоразумна дъщеря в днешния все по-отровен свят? Отговорът е бил даван от Господните пророци.

Думите трудно могат да опишат святото събитие, когато млад баща за пръв път държи в ръцете си своята дъщеричка бебе. Тази година трима от синовете ни станаха млади бащи на дъщери. Докато наблюдавах сина ни Шон, як, силен, играещ ръгби, да държи първото си бебе дъщеря в ръце, той я погледна с благоговейна нежност, а после погледна към мен с израз, който сякаш казваше, “Как да отгледам момиче?”

Тази сутрин бих желала да говоря на нашите синове и на всички бащи. Как един баща може да отгледа щастлива, благоразумна дъщеря в днешния все по-отровен свят? Отговорът е бил даван от Господните пророци. Това е един прост и верен отговор – “Най-важното нещо, което един баща може да направи за своята (дъщеря) е да обича майка (й)”¹. Чрез маниера, по който обичате майка й, вие ще научите дъщеря си на нежност, лоялност, уважение, състрадание и отдаденост. От вашия пример тя ще научи какво да очаква от младите мъже и какви качества да търси в бъдещия си брачен спътник. Можете да покажете на дъщеря си чрез маниера, по който обичате и почитате съпругата си, че

някога не бива да се съгласява на нещо по-малко от това да бъде обичана и почитана по същия начин. Примерът ви ще научи дъщеря ви да цени женствеността. Вие й показвате, че е дъщеря на нашия Небесен Отец, Който я обича.

Обичайте майка толкова, че бракът ви да е селестиален. Брак в храма за време и за вечността си струва най-големите усилия и следва да е висш приоритет. Едва след като завършва изграждането на храма в пустошта, Нефи заявява, “И ... ние заживяхме щастливо”². Заживяването щастливо се намира в храма. То е спазване на завета. Не позволявайте в живота ви или в дома ви да влезе влияние, което да

ви кара да правите компромиси с вашите завети или отдадеността ви към съпругата и семейството.

В организацията на Младите жени ние помагаме на дъщеря ви да разбере идентичността си като Божия дъщеря и важноста да остане добродетелна и достойна за храмовите благословии и брака в храма. Учим дъщеря ви колко е важно да сключва и спазва свещените завети. Учим я да поема ангажимент да живее така, че винаги да е достойна да влезе в храма и да не позволява нищо да я забави, разсея или лиши от тази цел. Вашият пример като баща е по-ярък и въздействащ от нашите важни слова. Младите жени се тревожат за бащите си. Мнозина сочат, че най-голямото им желание е да бъдат свързани като семейство във вечността. Те искат да бъдат там, когато отиват да посетят храма или да сключат брак в него. Стойте близо до дъщерите си и им помагайте да се подготвят и да останат достойни за храма. Когато дъщеря ви навърши 12 години, вземайте я често в храма да извършва кръщения за вашите предци и за други хора. Тя винаги ще пази с любов тези спомени.

Днешната популярна култура се опитва да подкопае и принизи вечната ви роля на патриарх и баща и да омаловажи най-важните ви отговорности. Те са ви били дадени “по божествен промисъл” и като бащи вие трябва да водите своите семейства с любов и праведност и сте отговорни да осигурявате необходимото за живота и защитата на семействата си³.

Бащи, вие сте пазителите на вашите домове, съпруги и деца. Днес “не е лесно човек да защитава семейството си от натрапването на нечестие в (техните) умове

и сърца. ... Тези влияния могат и наистина проникват свободно в къщи. Сатана (е много умен). Не му е нужно да разбива вратата”⁴.

Вие трябва да бъдете пазители на добродетелта. “Носителят на свещеничеството е *добродетелен*. Добродетелното поведение предполага, че (вие) имате чисти мисли и непорочни действия. ... Добродетелта е ... характеристика на божествеността”. Тя “е сродна със светостта”⁵. Ценностите на Младите жени са Христови качества, които включват добродетелта. Сега ви призоваваме да се присъедините към нас и да поведем света към едно връщане към добродетелта. За да сторите това, вие “трябва да упражнявате ... добродетел и святост”⁶, като отстраните от живота си всичко, що е нечестиво и несъвместимо с човек, който носи свещеничеството на Бог. “Нека добродетелта непрестанно да украсява мислите ви; тогава ще нараства увереността ви, когато сте в присъствието Божие, и ... Светият Дух ще стане ваш постоянен сподвижник”⁷. Тъй че внимавайте какво гледате в развлекателните средства за информация или печат. Личната ви добродетел ще бъде модел за дъщерите ви, също и за синовете ви, какво са истинската сила и морална смелост. Като бъдете пазители на добродетелта в собствения си живот, у дома и в живота на децата си, вие показвате на съпругата и дъщерите си какво е истинска любов. Личната ви чистота ще ви дава сила.

Вие сте пазител, не само на стойник на своята дъщеря в правния смисъл на думата. Присъствайте в живота на дъщеря си. Нека тя познава вашите стандарти, очаквания, надежди и мечти за нейния успех и щастие.

Интервюирайте я, опознайте приятелките ѝ, а когато дойде времето – и приятелите ѝ. Помагайте ѝ да разбере важността на образованието. Помагайте ѝ да разбере, че принципът на скромност е една защита. Помагайте ѝ да избира музика и информационни средства, които канят Духа и съответстват на божествената ѝ идентичност. Бъдете активна част от живота ѝ. Ако тя на тийнейджърска възраст не се върне в къщи навреме, излезте и я приберете. Тя ще се съпротивлява и ще казва, че съсипвате социалния ѝ живот, но вътрешно ще знае, че я обичате и ви е грижа за нея в достатъчна степен, за да бъдете неин пазител.

Вие не сте обикновени хора. Поради доблестта ви в доземните сфери сте станали достойни да бъдете ръководители и да притежавате силата на свещеничеството. Там сте проявили “извънредна вяра и добри дела” и сега сте тук, за да вършите същото⁸. Вашето свещеничество ви отделя.

След няколко седмици нашите трима сина ще дадат на дъщеричките си име и благословия. Надявам се това да бъде първата от множеството благословии, които те ще получат от бащите си, защото в света, в който ще растат, ще се нуждаят от тези благословии. Дъщеря ви ще цени свещеничеството и в сърцето си ще реши, че това е нещото, което желае в бъдещия си дом и семейство. Винаги помнете, че “правата на свещеничеството са неразделно свързани с небесните сили” и не мога да бъдат “управлявани, освен чрез принципите на праведността”⁹.

Бащи, вие сте героят на вашата дъщеря. Баща ми бе моят герой. Бях свикнала всяка вечер да го

чакам да се върне на стъпалата пред къщи. Той ме вземаше и ме завърташе около себе си, после слагаше стъпалата ми върху големите си обувки и танцуваше с мен из къщи. Обичах предизвикателството да го следвам във всяка стъпка. И още го обичам.

Знаете ли, че вашето свидетелство има огромно влияние върху дъщерите ви? Знам, че баща ми имаше свидетелство. Знам, че обичаше Господ. И понеже баща ми обичаше Господ, аз също Го обичах. Знаех, че го е грижа за вдовиците, защото си взе отпуск да боядиса дома на вдовицата, която живееше отсреща на улицата. Мисля, че това бе най-страхотната ваканция на семейството ни, защото той ме научи да боядисвам! Ще благословите живота на дъщеря си за бъдните години, ако потърсите начини да прекарвате време с нея и да споделяте свидетелството си.

В Книгата на Мормон Авис била обърната във вярата от това, че баща ѝ споделил с нея забележителното си видение. Дълги години след това тя пазела свидетелството си в сърцето си и живяла праведно в едно много нечестиво общество. После дошло времето, когато не можела повече да пази свидетелството си само за себе си и тръгнала от къща на къща да споделя него и чудесата, на които била свидетелка в царски двор. Силата на обръщането на Авис и на свидетелството ѝ способствали за промяната на цялото общество. Хората, които я чули да свидетелства, били “обърнати към Господа и никога не отпаднаха”, а техните синове станали младите воини!¹⁰

Както казва химнът, “Станете, о мъже Божи!”¹¹ Това е призив към вас, мъжете, които носите свящото

свещеничество на Бог. Нека и за вас бъде казано, както е било казано за капитан Мороний:

“(той) беше силен и могъщ човек ... със свършено разбиране; ... човек, непоколебим във вратата на Христа ...

... ако всички човеци бяха, са и бъдат като Мороний, ето, самите сили на пъкълта биха се разклатили навеки; ... дяволът никога нямаше да има власт над сърцата човешки”¹².

Братя, бащи, млади мъже, “Бъдете верни на царското във вас”¹³.

И така, как отглеждате момиче? Обичайте майка ѝ. Водете семейството си в храма, бъдете пазители на добродетелта и увеличавайте свещеничеството си. Бащи, Небесният Отец ви е поверил Своите царски дъщери. Те са добродетелни и избрани. Молитвата ми днес е вие да бдите над тях, да ги укрепвате, да моделирате добродетелно поведение и да ги учите да следват Спасителя във всяка стъпка – защото Той е жив! В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Президент Дейвид О. Макей често цитирал тоза заявление на Тиодър Хъсбърг, в “Quotable Quotes,” *Reader's Digest*, ян. 1963 г., 25; вж. и *Richard Evans' Quote Book* 1971 г., стр. 11.
2. 2 Нефи 5:27.
3. Вж. “Семейството: прокламация към света”, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
4. А. Тиодър Тъгъл, “The Role of Fathers”, *Ensign*, ян. 1974 г., стр. 67.
5. Езра Тафт Бенсън, “Godly Characteristics of the Master”, *Ensign*, ноем. 1986 г., стр. 46.
6. Учение и Завети 46:33.
7. Учение и Завети 121:45, 46.
8. Алма 13:3; вж. и ст. 2.
9. Учение и Завети 121:36.
10. Алма 23:6; вж. и Алма 19:16–17; 53:10–22.
11. “Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, no. 323.
12. Алма 48:11, 13, 17.
13. В Харолд Б. Лий, “Be Loyal to the Royal within You”, в *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973*, 1974 г., стр. 100.

От старейшина М. Ръсел Балард

От Кворума на дванадесетте апостоли

Важността на името

Нека развием навик ... да изясняваме, че Църквата на Исус Христос на светите от последните дни е името, с което Самият Господ е наредил да бъдем известни.

Старейшина Хейлз, от името на всички нас, ние отправяме нашата най-дълбока любов и сме толкова благодарни, че сте тук тази сутрин.

От миналата обща конференция през април умът ми често се съсредоточаваше върху темата за важността на името. През изминалите няколко месеца в нашето семейство се родиха няколко правнуци. Въпреки че на пръв поглед те се появяват по-бързо, отколкото мога да следя техния брой, всяко дете е радушно прието попълнение в нашето семейство. Всички са получили специално име, избрано от родителите им, име с което да са известни през целият им живот, което ги различава от всички останали. Това е вярно за всяко семейство и също така е вярно измежду религиите по света.

Господ Исус Христос знаел колко е важно да даде ясно име на Неговата Църква в тези последни дни. В 115-и раздел на Учение и Завети, Той Самият дава името на Църквата: “Защото тъй ще се нарича Моята църква през последните дни, тъкмо Църквата на Исус Христос на светите от последните дни” (ст. 4).

И цар Вениамин учи своя народ във времето на Книгата на Мормон:

“Аз бих желал да вземете върху си името на Христа, всички вие, които сте встъпили в завет с Бога да бъдете послушни до края на живота си. ...

И аз бих желал също да помните, че това е името, което казах, че ще ви дам, което никога няма да бъде заличено, освен ако не е чрез прегрешение; ето защо, внимавайте да не прегрешите, та името да не бъде заличено в сърцата ви” (Мосия 5:8, 11).

Ние вземаме името на Исус Христос върху себе си във водите на кръщението. Подновяваме ефекта от това кръщение всяка седмица, като вземаме от причастието, като показваме нашата готовност да вземем Неговото име върху си и обещаваме винаги да Го помним (вж. У. и З. 20:77, 79).

Осъзнаваме ли колко сме благословени да вземем върху си името на Божия Възлюбен и Единороден Син? Разбираме ли, колко е важно това? Името на Спасителя е единственото име под небето, чрез което човек може да бъде спасен (вж. 2 Нефи 31:21).

Както си спомняте, президент Бойд К. Пакър обсъди важността на името на Църквата на миналогодичната априлска обща конференция Той обясни, “Покорни на

откровението, ние се наричаме Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, вместо Църквата на Мормон” (“Водени от Светия Дух”, *Лиахона*, май 2011, стр. 30).

Понеже пълното име на Църквата е толкова важно, аз повтарям откровенията от Писанията, напътствията на Първото Президентство в писма от 1982 г. и 2001 г., и думите на други апостоли, които са насърчавали членовете на Църквата да поддържат и учат света, че Църквата е известна с името на Исус Христос. Това е името, с което Господ ще ни призове в последният ден. Това е името, с което Неговата Църква ще се различава от останалите.

Мислил съм много защо Спасителят е дал име от 9 думи на Своята възстановена Църква. Може да изглежда дълго, но ако го приемем като описание каква е Църквата, то внезапно става идеално кратко, откровено и ясно. Как би могло някое описание да бъде по-директно и ясно, и при все това да е казано с тъй малко думи?

Всяка дума е обяснителна и необходима. Определителният член – *та* в думата Църква, показва уникалната позиция на възстановената Църква сред религиите по света.

Думите *Църквата на Исус Христос* заявяват, че това е Неговата Църква. В Книгата на Мормон Исус учи: “И как да бъде Моя църква, освен ако не е наречена на Мое име? Защото, ако една църква

е наречена на Моисеевото име, тогава тя е църквата на Моисей; или ако тя е наречена на името на човек, тогава тя е църква човешка; но ако тя е наречена на Моето име, тогава тя е Моята Църква, ако е изградена върху Моето Евангелие” (3 Нефи 27:8).

От последните дни обяснява, че това е същата Църква като Църквата, която Исус Христос установил по време на Своето земно служение, но е възстановена в тези последни дни. Ние знаем, че имало отпадане или вероотстъпничество, което е довело до нуждата за възстановяването на Неговата истинска и съвършена Църква в наше време.

Светиите означава, че нейните членове следват Него и се стремят да вършат Неговата воля, да спазват Неговите заповеди, и в бъдеще се подготвят отново да живеят с Него и нашия Небесният Отец. *Светия* просто се отнася до онези, които се стремят да направят своя живот свят, като сключват завети да следват Христос.

Името, което Спасителят дал на Своята Църква, ни казва точно кои сме ние и в какво вярваме. Ние вярваме, че Исус Христос е Спасителят и Изкупителят на света. Той изкупил всички, които са се покаяли за своите грехове, разчупил е оковите на смъртта и е осигурил възкресението на мъртвите. Ние следваме Исус Христос. И както цар Вениамин казал на своя народ, така и аз днес потвърждавам за всички: “бих желал да

помните да запазите (Неговото) име записано в сърцата ви” (Мосия 5:12).

Нас са ни помолили да бъдем Негови свидетели “по всяко време, за всяко нещо и на всяко място” (Мосия 18:9). Това означава, че ние трябва да бъдем готови да научим другите Кого следваме и към Чия Църква принадлежим: Църквата на Исус Христос. Сигурно е, че искаме да го направим с дух на любов и свидетелство. Ние искаме да следваме Спасителя, като просто и ясно, при все това скромно, заявяваме че сме членове на Неговата Църква. Ние Го следваме, бидейки светии от последните дни – ученици от последните дни.

Често хора и организации получават прякори от другите. Прякорът може да бъде кратка форма на едно име или може да бъде извлечено от събитие или някаква физическа, или друга характеристика. Макар че прякорите нямат същият статут или значимост, както действителните имена, те може да бъдат използвани правилно.

Господната Църква е имала прякори, както в древността, така и в съвременето. Светиите от времето на Новият завет са наричани *християни* защото те вярвали в Исус Христос. Първоначално това име е използвано подигравателно от техните хулители, сега е отличително име, и ние имаме честта да бъдем наречени християнска църква.

Нашите членове са били наречени *мормони*, понеже ние вярваме в Книгата на Мормон: още едно свидетелство за Исус Христос. Други хора може да се опитват да използват думата *мормон* по-общо, за да включат и да имат предвид онези, които са напуснали Църквата и са образували различни отцепнически групи. Подобна употреба само води

до объркване. Ние сме благодарни за усилията на медиите да се въздържат от употребата на думата *мормон* по начин, който може да накара обществото да обърка Църквата с полигамистите или други фундаменталистки групи. Нека ясно да заявя, че никоя полигамистка група, включително онези, които се наричат мормони фундаменталисти или други производни на нашето име, нямат каквато и да било връзка с Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Макар че *мормон* не е пълно и правилно име на Църквата, и макар че първоначално е дадено от нашите хуители през ранните години на гонения, то е станало приемлив прякор, когато се използва за членовете, а не за институцията. Ние не трябва да спрем да използваме името *мормон*, когато е уместно, а трябва да продължаваме да акцентираме върху пълното и правилно име на самата Църква. С други думи, ние трябва да избягваме и да не одобряваме термина “Мормонска църква”.

През годините докато съм заемал назначения по света, са ме питали многократно дали принадлежа към

Мормонската църква. Моят отговор е бил “Аз съм член на Църквата на Исус Христос. Тъй като ние вярваме в Книгата на Мормон, която е наречена на името на един древен американски пророк и ръководител, и е още едно свидетелство за Исус Христос, нас понякога ни наричат мормони.” Всеки път този отговор е бил добре приет и всъщност ми е отворил много възможности да обясня за възстановяването на пълнотата на Евангелието в тези последни дни.

Братя и сестри, само помислете за влиянието, което можем да имаме просто като отговорим, използвайки пълното име на Църквата, както Господ е заявил, че трябва да правим. И ако не може веднага да използвате пълното име, поне кажете, “Аз принадлежа към Църквата на Исус Христос” и по-късно обяснете “на светиите от последните дни.”

Някой може да попита за Интернет страниците, като Mormon.org, както и различни медийни кампании стартирани от Църквата. Както казах, понякога колективно обръщение към членовете като

мормони е подходящо. От практическа гледна точка хората, които не са от нашата вяра, ни търсят, като използват този термин. Но когато отворите Mormon.org, правилното име на Църквата е обяснено на основната страница и се появява на всяка допълнителна страница на сайта. Не е практично да очакваме хората да набират пълното име на Църквата, когато искат да ни открият или когато отворят нашата уеб страница.

Макар че тези предложения може да продължат, те не трябва да пречат на членовете на Църквата да използват пълното име, когато е възможно. Нека развием навик в нашите семейства, църковни дейности и всекидневни взаимоотношения да изясним, че Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е името, с което Самият Господ е наредил да бъдем известни.

Едно скорошно допитване показва, че прекалено много хора все още не разбират правилно че *мормон* се отнася за членовете на Църквата. А мнозинството хора все още не са сигурни, че мормоните са християни. Дори когато четат

за работата на нашата програма Helping Hands по целия свят след последиците от урагани, земетресения, наводнения и глад, те не свързват нашите хуманитарни усилия с нас като християнска организация. Със сигурност за тях би било по-лесно да разберат, че ние вярваме и следваме Спасителя, ако се обръщаме към себе си като членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. По този начин онези, които чуят името *мормон*, ще свързват тази дума с нашето име, което е дадено чрез откровение и с хората, които следват Исус Христос.

Както ни е помолило Първото Президентство в писмото им от 23 февруари 2001 г.: “Употребата на даденото в откровение име, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, е все по-важна наша отговорност, да провъзгласяваме името на Спасителя по целият свят. Съответно ние молим, когато става дума за Църквата, да използваме нейното пълно име, когато е възможно.”

През 1948 г. на октомврийската обща конференция президент Джордж Албърт Смит казва: “Братя и сестри, когато си тръгнете оттук, може да общувате с различни деноминации по света, но помнете, че има само една Църква по целия свят, която по божествена заповед носи името на Исус Христос, нашия Господ” (в Conference Report, окт. 1948 г., стр. 167).

Братя и сестри, нека също да помним това, като си тръгваме от конференцията днес. Нека нашите свидетелства за Него биват чувани и любовта ни към Него бъде винаги в сърцата ни, смирено се моля в Неговото име, Господ Исус Христос, амин. ■

От президент Томас С. Монсън

Застанете на свети места

Общуването с нашия Отец в Небесата – включващо нашите молитви към Него и Неговото вдъхновение към нас – е необходимо, за да можем да преодолеем бурите и изпитанията на живота.

Обични мои братя и сестри, тази сутрин чухме прекрасни послания и поздравявам всички участници. Особено радостни сме старейшина Робърт Д. Хейлз отново да бъде с нас, радвайки се на по-добро здраве. Обичаме те, Боб.

Докато размишлявах какво бих могъл да ви кажа тази сутрин, почувствах подтика да споделя някои мисли и чувства, които смятам за уместни и навремени. Моля се да бъда воден в това, което ще кажа.

Живея на тази земя вече 84 години. За да ви дам известна представа, ще кажа, че съм роден в годината, през която Чарлз Линдбърг прелетя за пръв път сам, без кацане от Ню Йорк до Париж на едномоторен и едноместен моноплан. Много неща се промениха през 84-те години, отминали оттогава. Вече отдавана човекът стъпи на луната и се завърна оттам. Всъщност вчерашната научна фантастика стана реалност на днешния ден. И тази реалност, благодарение на съвременните технологии,

се променя толкова бързо, че едва можем да вървим в крак с нея – ако изобщо успеем да го направим. За онези от нас, които помнят шайбните телефони и пишещите машини, днешната технология е повече от удивителна.

Също толкова бързо се е променил моралният компас на обществото. Поведение, което някога се е смятало за неуместно и неморално, днес не само се толерира, но от все повече хора се смята за приемливо.

Неотдавна в *Wall Street Journal* прочетох една статия на Джонатан Сакс, главният ривин на Великобритания. Редом с други неща, той пише: “На практика всяко западно общество през 60-те години претърпя морална революция, едно изоставяне на цялостната традиционна етика на въздържанието. Бийтълс пееха, “Всичко, от което се нуждаеш, е любов”. Юдео-християнските морални норми бяха захвърлени. На тяхно място дойде (припева): *(Прави) това, което ти пасва*. Десетте Божии заповеди бяха редактирани

и станаха Десетте съзидателни предложения”.

Равин Сакс продължава да оплаква реалността:

“Изразходваме моралния си капитал със същата безразсъдна самозабрава, с която харчим финансовия си капитал. ...

В големи райони на (света) религията е оставена в миналото и не се чува глас срещу културата “купи, употреби, износи, изложи на показ, защото го заслужаваш”. Това е посланието: моралността е старомодна, съвестта е за загубенците и единствената всесилна заповед е следната, “Гледай да не те хванат”¹.

Мои братя и сестри, тези думи – за съжаление – в значителна степен описват света около нас. Чупим ли ръце от отчаяние, като се чудим как ще оцелеем в такъв свят? Не. Наистина, ние разполагаме с Евангелието на Исус Христос и знаем, че моралността не е старомодна, че съвестта ни е дадена, за да ни напътства, и че носим отговорност за действията си.

Макар светът да се е променил, Божиите заповеди си остават същите. Те не са се променяли, те няма да се променят. Десетте заповеди са точно това – заповеди. Те *не* са предложения. Те са точно толкова необходими днес, колкото когато Бог ги дал на чедата Израилеви. Ако само се вслушаме, ще чуем ехото на Божия глас да ни говори тук и сега:

“Да нямаш други богове освен Мене.

Не си прави кумир или какво да било подобие на нещо. ...

Не изговаряй напразно Името на Господа твоя Бог. ...

Помни съботния ден, за да го освещаваши. ...

Почитай баща си и майка си. ...

Не убивай.

Не прелюбодействай.

Не кради.

Не свидетелствай лъжливо против ближния си. ...

Не пожелавай (благословиите на ближния си)”².

Нашите норми на поведение са строго определени; те не подлежат на уговорка. Те могат да се прочетат не само в Десетте Божии заповеди, но в проповедта на хълма, дадена ни от Спасителя, когато Той крачел по земята. Могат да се прочетат из всичките Му учения. Могат да се прочетат в словата на съвременните откровения.

Нашият Небесен Отец е същият вчера, днес и навеки. Пророк Мормон ни казва, че Бог е “неизменен от вечността до вечността”³. В този свят, където почти всяко нещо изглежда се променя, Неговата неизменност е нещо, на което можем да се опрем, една котва, за която можем да се хванем здраво и да не бъдем повлечени в неизследвани води.

Понякога може да ви изглежда, че хората в света се забавляват много повече от вас. Някои от вас може да се чувстват ограничени от нормите на поведение, към които ние в Църквата се придържаме. Мои братя и сестри, аз обаче заявявам пред вас, че няма *нищо*, което може да даде повече радост в живота ви и повече мир в душите ви от Духа,

Който може да бъде наш спътник, когато следваме Спасителя и спазваме Неговите заповеди. Този Дух не може да присъства на видовете дейности, в които толкова много от хората в света участват. Апостол Павел заявява истината: “Естественният човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно”⁴. Терминът *естествен човек* може да се отнася за всеки от нас, ако си позволяваме това да е така.

Трябва да бъдем бдителни в един свят, който толкова много се е отдалечил от духовното. Особено важно е да отхвърляме всяко нещо, което не отговаря на нашите стандарти, като така отхвърляме да се откажем от най-желаното от нас нещо: вечният живот в царството Божие. Бурите все още от време на време ще връхлитат нашите врати, защото те са неизбежна част от нашия опит в земния живот. Ние обаче ще сме много по-добре екипирани да се справяме с тях, да се учим от тях и да ги преодоляваме, ако Евангелието е в сърцето ни и храним любов към Спасителя. Пророк Исаия заявява, “Правдата ще издействува мир; и сетнината на правдата ще бъде покой и увереност до века”⁵.

За да можем да бъдем в света, но не от него, нужно е да общуваме с нашия Небесен Отец в молитва. Той желае да правим това; Той ще отговори на нашите молитви. Спасителят ни увещава, както е записано в 3 Нeфи 18, “да се молите винаги, за да не би да влезете в изкушение, защото Сатана желае да ви завладее. ...

Затова вие трябва да се молите винаги на Отца в Моето име.

И каквото и да поискате от Отца в Моето име, което е право, като вярвате, че ще получите, ето, то ще ви бъде дадено”⁶.

Придобих моето свидетелство за силата на молитвата, когато бях на 12 години. Бях работил усилено, за да спечеля пари, и бях успял да спестя пет долара. Това се случи през Голямата депресия, когато 5 долара бяха значителна сума пари – особено за момче на 12 години. Дадох всичките си монети на сума пет долара на моя баща и в замяна той ми даде банкнота от 5 долара. Знаем, че имаше нещо точно определено, което планирах да купя с петте долара, макар че след всички тези години не мога да си спомня какво бе то. Само помня колко важни бяха тези пари за мен.

По онова време ние няхахме перална машина, затова всяка седмица моята майка изпращаше на пералня дрехите ни, които трябваше да бъдат изпрани. След два дни получавахме така нареченото “мокро пране” и майка простираше дрехите на нашия простор, за да изсъхнат.

Аз бях пъхнал петте долара в джоба на моите дънки. Както вече вероятно предполагате, дънките ми бяха изпратени за пране с парите все още в джоба. Когато осъзнах какво се беше случило, аз се побоях от притеснение. Знаех, че джобовите се проверяват в пералнята

преди изпирането. Ако парите ми не бяха открити и взети при този процес, аз знаех, че беше почти неизбежно при прането те да излязат и да бъдат намерени от работник в пералнята, който не можеше да има никаква представа на кого те трябваше да бъдат върнати, дори да имаше желанието това да стане. Вероятността да си върна петте долара бе изключително малка – факт, който моята мила майка потвърди, когато ѝ казах, че бях забравил парите в джоба.

Исках тези пари; нуждаех се от тези пари; бях работил много усилено, за да спечеля тези пари. Осъзнах, че имаше само едно нещо, което можех да направя. В нуждата си се обърнах към моя Отец в Небесата с молитва и Го умолявах някак да запази парите на място им, докато нашето мокро пране се върне обратно.

След два много дълги дни, когато знаех, че беше дошъл момента камионът за доставка да докара нашето пране, аз стоях до прозореца, чакайки. Сърцето ми затуптя, когато камионът се приближи. Веднага след като дрехите се озоваха в къщата, аз сграбчих моите дънки и изтичах в стаята си. Пъхнах треперещата си ръка в джоба. Когато не намерих нищо, си помислих, че всичко бе изгубено. И тогава пръстите ми докоснаха онази мокра пет доларова банкнота. Бях облян от облекчение, когато я извадих от джоба. Казах една искрена благодарствена молитва на моя Отец в Небесата, защото знаех, че Той бе отговорил на моята молитва.

От онзи далечен момент съм получавал отговори на безброй молитви. И ден не е минал без да съм общувал с моя Отец в Небесата чрез молитва. Това е едно

взаимоотношение, което ценя високо – без него щях да бъда буквално загубен. Ако не се радвате на такива взаимоотношения с вашия Отец в Небесата, аз ви увещавам да се потрудите това да стане. И когато правите това, вие ще имате право да получавате Неговото вдъхновение и напътствие в живота си – нужни на всеки от нас, за да успеем да оцелеем духовно през житейското си пътуване. Това вдъхновение и напътствие са дарове, които Той щедро дава, ако само ги потърсим. И само какви дарове са те!

Винаги съм бил смирен и благодарен, когато моят Небесен Отец е общувал с мен чрез вдъхновение. Научил съм се да го разпознавам, да му се доверявам и да го следвам. Отново и отново съм получавал такова вдъхновение. Едно такова доста драматично преживяване се случи през август 1987 г. по време на освещаването на храма Франкфурт Германия. Президент Езра Тафт Бенсън ни придружаваше първите ден или два на освещаването и се бе върнал у дома, затова аз имах възможността да водя оставащите сесии.

В събота провеждахме сесия за нашите светии от Холандия, които бяха в района на храма Франкфурт. Добре познавах един от нашите отлични ръководители от Холандия, брат Петер Моурик. Точно преди сесията имах ясното впечатление, че брат Моурик трябваше да бъде призован да се обърне към своите сънародници членове от Холандия по време на сесията и че всъщност следваше да бъде първи говорител. Тъй като не го бях видял в храма през сутринта, предадох една бележка на старейшина Карлос Е. Ейси, нашият областен президент, като го попитах дали Петер Моурик присъстваше на сесията. Точно

преди да стана, за да открия сесията, аз получих обратно бележката от старейшина Ейси, която посочваше, че брат Моурик го *нямаше* на събранието, че бе беше зает другаде и че планирал да посети осветяващата сесия в храма на следващия ден, заедно с военнослужещите.

Когато застанах на амвона, за да приветствам хората и да обявя програмата, аз отново получих непогрешимото вдъхновение, че трябва да обявя Петер Моурик като първи говорител. Това бе противно на всички мои инстинкти, защото токущо бях научил от старейшина Ейси, че брат Моурик *със сигурност* не беше в храма. Но доверявайки се на вдъхновението, аз обявих представянето на хора, молитвата, след което казвах, че нашият първи говорител щеше да бъде брат Петер Моурик.

Когато се завърнах на мястото си, погледнах към старейшина Ейси и видях каква тревога бе изписана на лицето му. По-късно той ми каза, че когато бях обявил брат Моурик за първи говорител, той не можел да повярва на ушите си. Той каза, че ме е видял да получавам бележката му и да я чета, и не можел да си представи как изобщо съм могъл да обявя брат Моурик за говорител, знаейки, че го няма в храма.

По време на случващото се Петер Моурик бил на събрание в офиса на областта в Портштресе. Събранието вървяло нормално, когато той внезапно се обърнал към старейшина Томас А. Хоукс-мл., който тогава беше регионален представител, и попита, “Колко бързо можете да ме откарате до храма?”

Старейшина Хоукс, който бе известен с бързото си каране с неговата малка спортна кола, отвърнал, “Мога да ви откарам за 10 минути!

Но защо ви трябва да ходите в храма?”

Брат Моурик признал, че нямал представа защо трябвало да отиде в храма, но че знаел, че трябвало да отиде. Двамата незабавно тръгнаха за храма.

По време на прекрасното изпълнение на хора, аз се оглеждах, като мислех, че ще съзря Петер Моурик. Това не се случваше. Забележително, обаче, аз не чувствах тревога. Чувствах сладката и неоспорима сигурност, че всичко щеше да бъде наред.

Брат Моурик влязъл през входната врата на храма точно в края на откриващата молитва, като още не знаел защо бил там. Докато бързал

по коридора, той видял моя лик на монитора и ме чул да казвам, “Сега ще чуем брат Петер Моурик”.

За изумление на старейшина Ейси, Петер Моурик на секундата влезе в помещението и зае мястото си на подиума.

След сесията брат Моурик и аз обсъдихме случилото се преди да му бъде дадена възможността да говори. Размишлявал съм над вдъхновението, което през онзи ден осени не само мен, но и брат Петер Моурик. Това забележително преживяване ми дава неоспоримо свидетелство колко е важно да бъдем достойни да получим подобно вдъхновение, след което да му се доверим – и да го последваме – когато то дойде. Без

От старейшина Ръсел М. Нелсън

От Кворума на дванадесетте апостоли

съмнение знам, че Господ желаше присъстващите на онази сесия на освещаването на храма Франкфурт да чуят въздействащото и затрогващо свидетелство на Неговия служител брат Петер Моурик.

Мои обични братя и сестри, обичуването с нашия Отец в Небесата – включващо нашите молитви към Него и Неговото вдъхновение към нас – е необходимо, за да можем да преодолеем бурите и изпитанията на живота. Господ ни кани, “Приближете се до Мен и Аз ще се приближа до вас; търсете Ме усърдно и ще Ме намерите”⁷. Когато правим това, ние ще чувстваме как Неговия Дух ни дава желанието и смелостта да бъдем силни и непоколебими в праведност – като “застане(м) на свети места и бъде(м) непоклатими”⁸.

Когато ветровете на промяната вилнеят край нас и моралните устои на обществото продължават да се разпадат пред очите ни, нека помним Господните скъпоценни обещания към онези, които уповават в Него: “Не бой се, защото Аз съм с тебе: Не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; Ще те укрепя, да! Ще ти помогна. Да! Ще те подпра с праведната Си десница”⁹.

Какво обещание! Това да бъде наша благословия, искрено се моля в святото име на нашия Господ и Спасител, Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джонатан Сакс, “Reversing the Decay of London Undone,” *Wall Street Journal*, 20 авг. 2011 г., online.wsj.com; курсив добавен. *Забележка*: Лорд Сакс е главен равнин на United Hebrew Congregations of the Commonwealth.
2. Изход 20:3–4, 7–8, 12–17.
3. Мороний 8:18.
4. 1 Коринтяните 2:14.
5. Исаия 32:17.
6. 3 Нефи 18:18–20.
7. Учение и Завети 88:63.
8. Учение и Завети 87:8.
9. Исаия 41:10.

Завети

Когато осъзнаем, че сме чедата на завета, ние знаем кои сме и какво Бог очаква от нас.

Една седмица след неотдавнашната задача да организирам първия кол в Москва¹, Русия, аз посетих окръжна конференция в Санкт Петербург. Докато изразявах своята благодарност за ранните мисионери и местни ръководители, които са дали сила на Църквата в Русия, аз споменах името на Вячеслав Ефимов. Той бе първият обрнат във вярата руснак, който стана президент на мисия. Той и съпругата му се справиха прекрасно с тази задача. Скоро след като приключиха със своята мисия и за голяма наша скръб, президент Ефимов внезапно почина². Той беше само на 52 години.

Докато говорех за тази двойка пионери, почувствах подтика да попитам конгрегацията дали сестра Ефимова е сред присъстващите. Далеч в дъното на залата се изправи една жена. Поканих я да дойде при микрофона. Да, това беше сестра Галина Ефимова. Тя говори с убедителност и даде въздействащо свидетелство за Господ, Неговото Евангелие и Неговата възстановена Църква. Тя и съпругът ѝ са били запечатани в светия храм. Тя каза, че те са свързани завинаги. Те все

още бяха заедно на мисия, тя от тази страна на завесата, а той от другата³. Със сълзи на радост тя благодари на Бог за светите храмови завети. Аз също плаках, като свършено осъзнавах, че вечното единство, изявено от тази предана двойка, бе праведен резултат от сключването, спазването и почитането на свети завети.

Едно от най-важните понятия на дадената чрез откровение религия е светия завет. В юридическия език паралелният термин, договор, като цяло обозначава споразумение между две или повече страни. Но в религиозния контекст заветът е нещо много по-важно. Това е едно свято обещание към Бог. Той определя условията. Всеки човек може да избере да приеме тези условия. Ако човек приеме условията на завета и се подчинява на Божия закон, той или тя получава благословиите, свързани с този завет. Ние знаем, че “когато получаваме каквато и да е благословия от Бога, това е чрез подчинение на онзи закон, на който тя се основава”⁴.

През вековете Бог е сключвал завети със Своите деца⁵. Неговите завети са съставна част от целия План за спасение и затова формират част от пълнотата на Неговото

Евангелие⁶. Например Бог обещава да изпрати Спасител за своите чеда,⁷ като в замяна изисква тяхното подчинение на Неговите закони⁸.

В Библията четем за мъже и жени в Стария свят, които са известни като чеда на завета. Кой завет? “Заветът, който Бог направи с бащите (им) когато каза на Авраама: “В твоето потомство ще се благославят всички земни племена”⁹.

В Книгата на Мормон четем за хора в Новия свят, които също

са известни като чеда на завета¹⁰. Възкресеният Господ им казва следното: “Ето, вие сте чедата на пророците; вие сте от дома Израилев, и вие сте от завета, който Отец склучи с бащите ви, казвайки на Авраама: В твоето потомство всичките племена на земята ще бъдат благословени”¹¹.

Спасителят обяснява колко е важно те да се самоопределят като чеда на завета. Той казва, “Отец, след като първо Ме вдигна за вас, Ме изпрати

да ви благословя, за да се отвърне всеки един от вас своите беззакония; и това защото сте чедата на завета”¹².

Заветът, който Бог склучва с Авраам¹³ и по-късно препотвърждава с Исаак¹⁴ и Яков¹⁵, е от изключително значение. Той съдържа няколко обещания, включително:

- Исус Христос да бъде роден от потомството на Авраам.
- Потомството на Авраам да бъде многобройно, имащо право за вечно разрастване, като и да бъде носител на свещеничеството.
- Авраам да стане баща на множество народи.
- Определени земи да бъдат наследени от неговото потомство.
- Всички народи по земята да бъдат благословени от неговото потомство¹⁶.
- И този завет да е вечен – дори за “хиляда поколения”¹⁷.

Някои от тези обещания са вече изпълнени, при други това все още предстои. Цитирам от едно пророчество в Книгата на Мормон: “баща ни (Лехий) не говори само за потомството ни, но също и за целия дом Израилев, посочвайки завета, който трябва да бъде изпълнен *в последните дни*; който завет Господ склучи с баща ни Авраам”¹⁸. Не е ли това удивително? Около 600 години *преди* Исус да бъде роден във Витлеем, пророците знаели, че заветът с Авраам щял да бъде окончателно изпълнен *чак в последните дни*.

Изпълнявайки това обещание, Господ се явява в тези последни дни, за да поднови Авраамовия завет. На Пророка Джозеф Смит Учителят заявява:

“Авраам получи обещания относно потомството си и плода на

Стокхолм, Швеция

слабините си – от чиито ... слабини си ти, служителю Мой, Джозеф. ...

Това обещание е също ваше, защото вие сте от Авраама¹⁹.

С това възстановяване сме получили, точно както в стари времена, святото свещеничество и вечно-то Евангелие. Имаме правото да получим пълнотата на Евангелието, да се радваме на благословиите на свещеничеството и да се подготвяме за най-голямата Божия благословия – тази на вечния живот²⁰.

Някои от нас са буквално потомство на Авраам, други са събрани в семейството чрез осиновяване. Господ не прави разлика²¹. Заедно ние получаваме обещаните благословии – ако търсим Господ и се подчиняваме на Неговите заповеди²². Но ако не правим тези неща, ние губим благословиите на завета²³. За да ни подпомогне, Църквата предоставя патриархални благословии, за да дадат на всеки получател визия за неговото бъдеще, както и връзката му с миналото, именно обявяване на потеклото, свързващо ни Авраам, Исаак и Яков²⁴.

Братята от завета имат правото да се подготвят за клетвата и завета на свещеничеството²⁵. Ако сте “верни, тъй че да придоби(ете) тези две свещеничества ... и ... увеличи(вате) призованията си, (вие сте) осветени

от Духа за обновяване на (вашите) тела”²⁶. И това не е всичко. Мъже, които достойно приемат свещеничеството, приемат Господ Исус Христос, а тези, които приемат Господ, приемат Бог Отец²⁷. А тези, които приемат Отец, приемат всичко, което Той притежава²⁸. От тази клетва и завет произлизат невероятни благословии за достойните мъже, жени и деца по целия свят.

Наша е отговорността да помогнем в изпълнението на завета на Авраам. Наше е потомството, предопределено и подготвено да благослови всички хора на земята²⁹. Затова задължението на свещеника включва мисионерска работа. След около 4 000 години в очакване и подготовка днес е уреченият ден, през който Евангелието се отнася сред народите по земята. Това е времето на обещаното събиране на Израил. И ние можем да участваме! Не е ли това вълнуващо? Господ разчита на нас и нашите синове – и е изключително благодарен за нашите дъщери – които достойно служат като мисионери в това велико време на събиране на Израил.

Книгата на Мормон е осезаемо свидетелство, че Господ е започнал да събира чедата на заветния Израил³⁰. Тази книга, написана за нас днес, заявява, че една от нейните

цели е да “научите, че заветът, който Отец сключи с чедата Израилеви ... вече е започнал да се изпълнява. ... защото ето, Господ ще си спомни за Своя завет, който сключи с народа Си от дома Израилев”³¹.

Истина е, Господ не е забравил! Той е благословил нас и други хора по света с Книгата на Мормон. Една от нейните цели е “убеждаването на юдеин и езичник, че Исус е Христос”³². Тя ни помага да сключваме завети с Бог. Кани ни да Го помним и да опознаваме Неговия Възлюбен Син. Тя е още едно свидетелство за Исус Христос.

Чедата на завета имат правото да получават Неговото учение и да познават плана на спасение. Те *изразяват желанието си* това да стане като сключват завети със свято значение. Бригъм Йънг казва: “Всички светии от последните дни сключват новия и вечен завет, когато влязат в тази Църква. ... Те сключват новия и вечен завет да поддържат Царството Божие”³³. Те *спазват* завета чрез подчинение на Неговите заповеди.

При кръщението ние сключваме завет да служим на Господ и да спазваме Неговите заповеди³⁴. Когато взимаме от причастието, ние подновяваме този завет и заявяваме своята готовност да вземем върху си името на Исус Христос. Така ние сме осиновени да бъдем Негови синове и дъщери и се отнасяме едни с други като братя и сестри. Той е бащата на нашия нов живот³⁵. В крайна сметка, в светия храм, ние може да станем сънаследници на благословиите на вечното семейство, както някога са обещани на Авраам, Исаак, Яков и тяхното потомство³⁶. Затова селестиялният брак е заветът на възвисяването.

Когато осъзнаем, че сме чедата на завета, ние знаем кои сме и какво

Бог очаква от нас³⁷. Неговият закон е записан върху сърцата ни³⁸. Той е наш Бог и ние сме Негов народ³⁹. Отдадените чедра на завета остават непоклатими, дори при негода. Когато това учение е дълбоко вкоренено в сърцата ни, дори жилото на смъртта омеква и нашата духовна издръжливост е укрепена.

Най-големият комплимент, който може да бъде спечелен тук в този живот, е да бъдем известни като спазващи заветите си хора. Наградите от спазване на нашите завети ще бъдат осъществени както тук, така и идните светове. Писанията приканват “да помислите за благословеното и щастливо състояние на онези, които спазват Божиите заповеди. Защото ето, те са благословени във всички неща, ... и ако останат верни до края, те са приети в небесата ... (и) да живеят с Бога в състояние на нескончаемо щастие”⁴⁰.

Бог е жив. Исус е Христос. Неговата Църква е била възстановена, за да благославя всички хора. Президент Томас С. Монсън е Неговия пророк днес. И ние, като *предани* чедра на завета, ще бъдем благославяни сега и навеки. Свидетелствам за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Кол Москва Русия бе създаден в неделя, 5 юни 2011 г.
2. Вячеслав Ефимов служи като президент на мисия Русия Екатеринбург от 1995 до 1998 г. Почива на 25 февруари 2000 г.
3. Вж. Учение и Завети 138:57.
4. Учение и Завети 130:21.
5. Например след големия потоп Той заявява, че “дъгата ще се яви в облака: и ще спомня завета Си, който е между Мене и вас ... ; и водата няма вече да стане потоп за изтреблението на всяка твар” (Битие 9:14–15, бележка под линия 15b; от Joseph Smith Translation, Genesis 9:20).
6. Вж. Учение и Завети 66:2; 133:57.
7. Вж. Иоана 3:16.
8. Вж. Авраам 3:25.
9. Деянията 3:25.

10. Вж. 3 Нефи 20:26.
11. 3 Нефи 20:25.
12. 3 Нефи 20:26.
13. Вж. Битие 17:1–10, 19; Левит 26:42; Деянията 3:25; Ръководство към Писанията, “Завет на Авраам”.
14. Вж. Битие 26:1–5, 24.
15. Вж. Битие 28:1–4, 10–14; 35:9–13; 48:3–4.
16. Вж. препратките, дадени по-горе в бележки 13–15.
17. Второзаконие 7:9; 1 Летописи 16:15; Псалми 105:8.
18. 1 Нефи 15:18; курсив добавен.
19. Учение и Завети 132:30–31. Господ също така казва на Пророка Джозеф Смит, “Както казах на Авраам относно племената на земята, тъй казвам аз и на Моя служител Джозеф: Чрез тебе и чрез потомството ти ще бъдат благословени племената на земята” (Учение и Завети 124:58).
20. Вж. Учение и Завети 14:7.
21. Вж. Деянията 10:34–35.
22. Вж. Изход 19:5.
23. Писанията заявяват, “аз, Господ, съм обвързан, когато вие вършите каквото аз казвам; но когато не вършите каквото аз казвам, вие нямате обещание” (Учение и Завети 82:10).
24. На 21 септември 1823 г. тази идея за завета е открита първо на Пророка Джозеф Смит. Ангелът Мороний заявява, че Илия пророка щял да дойде като пратеник от небесата, за да посади в сърцата на децата знание за обещанията, някога направени на бащите от дома Израилев (вж. Учение и Завети 2:1–3).
25. Вж. Учение и Завети 84:33–34, 39–40.
26. Учение и Завети 84:33.
27. Вж. Учение и Завети 84:35, 37.
28. Вж. Учение и Завети 84:38.
29. Вж. Алма 13, 1–9.
30. Вж. 3 Нефи 29.
31. 3 Нефи 29:1,3.
32. Заглавна страница на Книгата на Мормон: още едно свидетелство за Исус Христос.
33. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young*, 1997 г., стр. 62.
34. Вж. Учение и Завети 20:37.
35. “Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа, пророкуваме за Христа, ... та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си” (2 Нефи 25:26).
36. Вж. Галатяните 3:29; Учение и Завети 86:8–11.
37. Това се отнася и за нас: “Много поколения след като Месията ще се е явил в тяло на чедата човешки, тогава планотата на Евангелието на Месията ще стигне при езичниците и от езичниците—до остатъка от нашето потомство, и в този ден остатъкът от нашето потомство ще узнае, че те са от дома Израилев и че те са заветният народ Господен; и тогава те ще узнаят и стигнат до знанието на бащите им, а също до знанието за Евангелието на техния Изкупител, което беше проповядвано на бащите им от Него; ето защо, те ще стигнат до знанието за Изкупителя им и до истинските точки на Неговото учение, та да узнаят как да дойдат при Него и да бъдат спасени” (1 Нефи 15:13–14).
38. Вж. Исаия 55:3; Еремия 31:33; Римляните 2:15; 2 Коринтяните 3:2–3; Евреите 10:16.
39. Вж. Псалми 95:7; 100:3; Еремия 24:7; 31:33; 32:38; Езекиил 11:20; 37:23, 27; Захария 8:8; 2 Коринтяните 6:16; Евреите 8:10.
40. Мосия 2:41.

От старейшина Далин Х. Оукс
От Кворума на дванадесетте апостоли

Ученията на Исус

Исус Христос е Единородният и Възлюбен Син на Бог. ... Той е нашият Спасител от греха и смъртта. Това е най-важното знание на земята.

Какво мислите за Христа?” (Матей 22:42). С тези думи Исус объркал фарисеите по Негово време. Със същите тези думи аз питам моите приятели светии от последните дни и други християни: Какво наистина вярвате за Исус Христос и какво правите поради тази вяра?

Повечето от моите цитати от Писанията ще бъдат взети от Библията, защото тя е позната на повечето християни. Разбира се, обясненията ми ще включват какво учат съвременните Свети писания, особено Книгата на Мормон, относно значението на толкова двусмислени стихове от Библията, че различните християни имат разногласия за тяхното значение. Отправлям речта към вярващите, но също и към останалите. Както старейшина Тад Р. Калистър ни учи тази сутрин, някои хора, които наричат себе си християни, възхваляват Исус като велик учител, но се въздържат от потвърждаването на Неговата божественост. Ще се обърна към тях с думите на Самият Исус. Ние трябва да обмислим какво Самият Той е учил за това Кой е бил Той и за каква работа е бил изпратен на земята.

Единородният Син

Исус учи, че Той е Единородният Син. Той казва:

“Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.

Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него” (Йоана 3:16–17).

Бог Отец потвърждава това. При кулминацията на свещеното събитие на планината на преображението Той заявява от небесата, “Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение, Него слушайте” (Матей 17:5).

Исус също учи, че Неговият външен вид е същият като този на Неговия Отец. На Своите апостоли Той казва:

“Ако бяхте познали Мене, бихте познали и Отца Ми; отсега Го познавате и сте Го видели.

Филип Му казва: Господи, покажи ни Отца, и достатъчно ни е.

Исус му казва: Толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца” (Йоана 14:7–9).

По-късно апостол Павел описва Сина като “отпечатък на Неговото

(на Бог Отец) същество” (Евреите 1:3; вж. и 2 Коринтяните 4:4).

Творец

Апостол Иоан пише, че Исус, който той нарича “Словото”, “в начало(то) беше у Бога. Всичко това чрез Него стана; и без Него не е ставало нищо от това, което е станало” (Йоана 1:2–3). По този начин, под ръководството на Отца, Исус Христос станал Творецът на всички неща.

Господ Бог на Израил

По време на служението си сред Неговия народ в Палестина Исус заявил, че Той е Иехова, Господ Бог на Израил (вж. Йоана 8:58). По-късно, като възкръснал Господ, Той служи на Своя народ на американският континент. Там Той заявява:

“Ето, Аз съм Исус Христос, за Когото пророците свидетелстваха, че ще дойде в света.

... Аз съм Богът Израилев и Богът на цялата земя” (3 Нефи 11:10, 14).

Какво е направил Той за нас

Преди много години по време на колова конференция аз се запознах с една жена, която каза, че са я помолили да се върне в Църквата след дългогодишен период извън нея, но тя не могла да се сети за никаква причина да го стори. За да я насърча, аз ѝ казах, “Когато обмислите всички неща, които Спасителят е направил за нас, нямате ли достатъчно причини, поради които да се върнете в Църквата, за да Му се покланяте и служите?” Бях удивен от нейния отговор: “Какво е направил Той за мен?” За онези, които не разбират какво е направил Нашият Спасител за нас, аз ще отговоря на този въпрос с Неговите собствени думи и с моето лично свидетелство.

Животът на света

Библията е записала учението на Исус: “Аз дойдох за да имат живот, и да го имат изобилно” (Иоана 10:10). По-късно, в Новия свят, Той заявява, “Аз съм светлината и животът на света” (3 Нефи 11:11). Той е Животът на света, защото е нашият Създател и защото чрез Неговото Възкресение ние имаме обещанието, че ще живеем отново. И животът, който Той ни дава, не е просто земен живот. Той учи, “И Аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат, и никой няма да ги грабне от ръката Ми” (Иоана 10:28; вж. и Иоана 17:2).

Светлината на света

Исус още учи, “Аз съм светлината на света; който Ме следва няма да ходи в тъмнината” (Иоана 8:12). Той също заяви, “Аз съм пътят, и истината, и животът” (Иоана 14:6). Той е Пътят и Той е Светлината, понеже Неговите учения осветяват нашия път в земния живот и ни показват пътя обратно до Отца.

Вършейки волята на Отца

Исус винаги е почитал Отца и Го е следвал. Дори като юноша Той заявява на Своите земни родители, “Не знаете ли че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?” (Лука 2:49).

“Защото слязох от небето”, по-късно учи Той, “не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил” (Иоана 6:38; вж. и Иоана 5:19). И още Спасителят учи, “никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене” (Иоана 14:6; вж. и Матей 11:27).

Ще се върнем при Отца, като вършим Неговата воля. Исус учи, “Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата” (Матей 7:21). Той обяснява:

“В онзи ден мнозина ще Ми рекат: Господи! Господи! не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонвахме, и не в Твоето ли име направихме много велики дела?

Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие.” (Матей 7:22–23).

Кой тогава ще влезе в царството небесно? Не онези, които само вършили чудни дела, използвайки името на Господ, учи Исус, а само “който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата”.

Великият пример

Исус ни е показал как да направим това. Отново и отново Той ни кани да Го последваме: “Моите овце слушат гласа Ми, и Аз ги познавам, и те Ме следват” (Иоана 10:27).

Властта на свещеничеството

Той дал свещеническа власт на Своите апостоли (вж. Матей 10:1) и на други. Той казва на Петър, старшият апостол, “Ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата, а каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата” (Матей 16:19; вж. и Матей 18:18).

Лука записва, че “Господ определи други седемдесет души, и ги изпрати по двама пред Себе Си във всеки град и място гдето сам Той щеше да отиде” (Лука 10:1). По-късно тези седемдесетници радостно казали на Исус, “Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас” (Лука 10:17). Аз съм свидетел на тази свещеническа сила.

Напътствие от Светият Дух

В края на Своето земно служение Исус учи Своите апостоли, “А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал” (Иоана 14:26) и той “ще ви упътва на всяка истина” (Иоана 16:13).

Напътствие според заповедите Му

Той също ни напътства чрез Своите заповеди. По този начин Той заповядва на нефитите, че те не трябва да имат повече раздори заради своите различни мнения за учението, защото Той казва:

“този, който има духа на раздора, не е от Мене, но е от дявола,

който е бащата на раздора и който подтиква сърцата на човеците да спорят гневно едни с други.

Ето, това не е Моето учение – да се подтикват сърцата на човеците към гняв един срещу друг; а Моето учение е това, че такива неща трябва да бъдат премахнати” (3 Нефи 11:29–30).

Наблягане на вечния живот

Той също ни призовава да се съсредоточим върху Него, а не върху светските неща. В Своята велика проповед за хляба на живота Исус обяснява разликата между земната и вечната храна. “Работете не за храна, която се разваля”, казва Той, “а за храна, която трае за вечен живот, която Човешкият Син ще ви даде” (Иоана 6:27). Спасителят учи, че Той е Хлябът на Живота, източникът на вечната храна. Говорейки за земната храна, която светът предлага, включително манната, която изпратил Иехова, за да нахрани чедата Израилеви в пустоща, Исус учи, че онези които разчитали на този хляб сега са мъртви (вж. Иоана 6:49). Обратното, храната която Той

предлага е “живият хляб, който е слязъл от небето” и Исус учи, “Ако яде някой от тоя хляб, ще живее до века” (Иоана 6:51).

Някои от Неговите ученици казали, че това беше “Тежко ... учение”, и от това време много от Неговите ученици “отстъпиха, и не ходеха вече с Него” (Иоана 6:60, 66). Очевидно те не приели Неговото по-ранно учение, че трябва “първо (да) търс(ят) Неговото царство” (Матей 6:33). Дори днес хора, които

проповядват християнство, са привлечени към светските неща – нещата, които поддържат живота на земята, но не дават храна за вечният живот. За някои, Неговото “Тежко ... учение” все още е причина да не последват Христос.

Единението

Кулминацията на земното служение на нашия Спасител е Неговото Възкресение и Неговото Единение за греховете на света. Иоан Кръстител пророкувал това, когато казал: “Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!” (Иоана 1:29). По-късно, Исус учи, че “Човешкият Син ... дойде ... да служи, и да даде живота Си откуп за мнозина” (Матей 20:28). По време на Тайната вечеря Исус обяснява, според описанието на Матей, че виното, което Той е благословил е “Моята кръв на [новия] завет, която се пролива за прощаване на греховете” (Матей 26:28).

Като се явил на нефитите, възкръсналият Господ ги поканил да дойдат да пипнат раните по страните Му и белезите от пироните по ръцете и краката Му. Той направил това и обяснил, “за да узнаете, че Аз съм Богът Израилев и Богът на цялата земя и че бях предаден на смърт заради греховете на света” (3 Нефи 11:14). И разказът продължава, хората в множеството паднали “в нозете на Исуса и Му се поклониха” (ст. 17). Затова целият свят в крайна сметка ще Му се поклони.

После Исус учи ценни истини за Неговото Единение. Книгата на Мормон, която излага подробности за ученията на Спасителя и дава най-доброто обяснение за Неговата мисия, дава следното учение:

“И моят Отец Ме изпрати, за да мога да бъда издигнат на кръста; за

да мога ... да привлека всички човеци към Мене ...

... и да бъдат съдени според делата им.

И ... който се покае и е кръстен в Моето име, същият ще бъде изпълнен; и ако устои до края, ето, него ще считам за невинен пред Моя Отец в него ден, когато застана да съдя света. ...

И нищо нечисто не може да влезе в Неговото царство; ето защо, нищо не влиза в покоя Му, освен онези, които са очистили одеждите си в Моята кръв, поради тяхната вяра и покаяние за всичките им грехове и верността им до края” (3 Нефи 27:14–16, 19).

И така ние разбираме, че Единението на Исус Христос ни дава възможността да преодолеем духовната смърт, която е резултат от греха, и чрез сключване и спазване на свещени завети да имаме благословиите на вечния живот.

Покана и свидетелство

Исус е задал следния въпрос, “Какво мислите за Христа?” (Матей 22:42). Апостол Павел предизвикал коринтяните “Изпитвайте себе си, дали сте във вярата” (2 Коринтяните 13:5). Всеки от нас трябва да

отговори на тези предизвикателства за себе си. Къде е нашата същинска лоялност? Дали не сме като християните в забележителното описание на старейшина Максвел, които са преместили своя дом в Сион, но все още се опитват да запазят второ жилище във Вавилон.¹

Няма средно положение. Ние сме последователи на Исус Христос. Нашето гражданство е в Неговата Църква и Неговото Евангелие, и ние не трябва да използваме виза да посещаваме Вавилон, нито да постъпваме като неговите граждани. Ние трябва да почитаме Неговото име, да спазваме Неговите заповеди и “не търсете нещата от този свят, ... но първо търсете да изградите Божието царство и да установите Неговата праведност” (вж. Матей 6:33, бележка под линия а; от Превода на Джозеф Смит, Матей 6:38).

Исус Христос е Единородния и Възлюбен Син на Бог. Той е нашият Творец. Той е Светлината на света. Той е нашият Спасител от греха и смъртта. Това е най-важното знание на земята и вие можете да знаете това за себе си, както и аз самия го знам. Светият Дух, който свидетелства за Отца и Сина, и ни води към истината, ми е разкрил тези истини, и Той ще ги разкрие на вас. Начинът е желание и покорство. Относно желанието, Исус учи, “Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори” (Матей 7:7), Относно покорството, Той учи, “Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря” (Иоана 7:17). Аз свидетелствам за истината на тези неща в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКА

1. Вж. Neal A. Maxwell, *A Wonderful Flood of Light* (1990 г.), стр. 47.

От Матю О. Ричардсън

Втори съветник в Общото президентство
на Неделното училище

Преподаване според Духа

*Макар всички ние да сме учители, трябва
напълно да осъзнаем, че тъкмо Светият Дух е
истинският учител и свидетел за всяка истина.*

Преди много години бях с моя колега в Центъра за обучение на мисионери, когато чух един детски глас да казва, “Бабо, това *истински* мисионери ли са?” Обърнах се и видях едно малко момиченце, стискащо за ръка баба си, да сочи към мен и моя колега. Усмихнах се, протегнах ръка и като я гледах право в очите, казах, “Здравей, аз съм старейшина Ричардсън, и ние сме *истински* мисионери”. Лицето ѝ грейна, докато погледна отново към мен, развълнувана че е присъствие то на истински мисионери.

Тръгнах си от това преживяване с подновена отдаденост. Исках да бъда онзи мисионер, който Спасителят, моето семейство и това малко момиченце очакваха аз да бъда. През следващите две години работих упорито да изглеждам, да мисля, да постъпвам и особено да преподавам като *истински* мисионер.

След завръщането у дома ставаше все по-очевидно, че макар да съм си тръгнал от мисията си, моята мисия не си е тръгнала от мен. Всъщност дори след всичките тези години все още чувствам, че моята

мисия бе най-добрите две години *през* целия ми живот. Един неочакван урок от моята мисия, който отнесох у дома, бе гласът на това малко момиче. Едва сега чувам в ума си, “Бабо, това *истински* носител на свещеничеството ли е?” “Бабо, това *истински* съпруг или *истински* баща ли е?”, или “Бабо, това *истински* член на Църквата ли е?”

Научих, че ключът към това да станем *истински* във всеки аспект на живота ни е способността ни да преподаваме по начин, който не ограничава научаването. Виждате ли, *истинският живот* изисква *истинско научаване*, което зависи от *истинското преподаване*. Отговорността за ефективното преподаване не се ограничава до хората, които имат официално призвание като учител¹. Всъщност, всеки член на семейството, ръководител или член на Църквата (включително юношите и децата) имат отговорност да преподават.

Макар всички ние да сме учители, трябва напълно да осъзнаем, че тъкмо Светият Дух е *истинският* учител и свидетел за всяка истина.

Който не разбира напълно това, или се опитва да поеме частта на Светия Дух и да върши всичко сам, любезно канейки Духа да бъде с него, но само в поддържаща роля; или вярва, че цялото му преподаване е прехвърлено на Духа, докато в действителност представя мисли или материал без никаква подготовка. Всички родители, ръководители и учители имат отговорността да преподават “чрез Духа”². Те не следва да преподават преди Духът да е дошъл или след като си е отишъл, а “чрез Духа”, тъй че Духът да може безпрепятствено да учи на истината.

Мороний ни помага да разберем как можем да преподаваме чрез Духа, без да подменяме, разводняваме или отстраняваме Светия Дух като *истинския* учител. Мороний казва, че светиите провеждали събранията си “според въздействията на Духа”³. Това изисква нещо повече от просто да имаме Духа при нас. Да действваме “според въздействията” на Светия Дух означава, че може да се наложи да променим начина си на преподаване, за да подражаваме на преподаването на Светия Дух. Като приравним маниера си с този на Светия Дух, тогава Светият Дух може да преподава и свидетелства без ограничения. Това важно “приравняване” може да бъде илюстрирано със следния пример.

Преди много години аз и децата ми се изкачвахме до върха на Саут Систър, планина в Орегон, висока 3 157 метра. След няколко часа се изправихме пред дъблъг 45-градусов склон от дребни вулканични камъчета. Виждайки върха, ние напругахме сили, само за да установим, че с всяка крачка стъпалата ни затъваха в камъчетата и се плъзгахме назад с няколко сантиметра. Моят 12-годишен син бавно се откъсна напред,

докато аз останах с 8-годишната си дъщеря. Умората и обезсърчението скоро ни обзеха и тя се отчая, че няма да може да стигне до върха с брат си. Първата ми подбуда бе да я взема на ръце. Духът ми бе готов, но за жалост тялото ми бе немощно. Седнахме на камъните, оценихме ситуацията и измислихме нов план. Казах ѝ да бръкне с ръце в задните джобове на панталона ми, да се държи здраво и – най-важното, веднага щом вдигнеш крак да пристъпя, тя бързо да сложи своето краче на негово място. Тя повтаряше огледално всяко мое движение и разчиташе на подезната сила от това, че се държеше за джобовете ми. След, както ни се стори, цяла вечност, се добрахме до върха на планината. Изражението ѝ на триумф и задоволство бе безценно. И да, тя и брат ѝ, по мое мнение, бяха *истински* катерачи.

Успехът на дъщеря ми бе резултат на усърдните ѝ усилия и доколко добре тя се катереше *според начина*, по който го правех аз. Когато тя синхронизира движенията си с моите, ние заедно постигнахме ритъм, който ми позволяваше да използвам цялата си енергия. Подобен е случаят, когато преподаваме “според въздействията на Духа”. Като приравним начина си на преподаване, така че да съответства на този на Светия Дух, Духът ни укрепява и в същото време не е ограничен. С това наум, моля обмислете две основни “въздействия на Духа”, достойни за подражание.

Първо, Светият Дух учи отделните хора по един много личен начин. Това прави възможно ние незабавно да узнаем за себе си истината. Поради различните ни нужди, обстоятелства и напредък Светият Дух ни учи какво трябва да знаем и вършим, за да станем онова, което трябва да бъдем. Моля отбележете, че макар Светият Дух да учи “истината за всички неща”⁴, Той не преподава всички истини наведнъж. Светият Дух учи истината “ред по ред, правило след правило, тук малко и там малко”⁵.

Онези, които преподават според въздействията на Духа, разбират, че учат хора, а не преподават уроци. Затова те преодоляват подтика да покрият всичко в един учебник или да преподават всичко, което знаят по дадена тема, и вместо това се фокусират над нещата, за които мислят, че семейството или класът им трябва да знаят и вършат. Родители, ръководители и учители, които отразяват преподаването на Духа, бързо научават, че *истинското* преподаване включва много повече от просто говорене и разказване. В резултат те преднамерено правят паузи, за да слушат, внимателно наблюдават и после преценяват какво да направят след това⁶. Когато вършат това, Светият Дух е в състояние да учи както обучаваните, така и учителите какво следва да направят и кажат⁷.

Второ, Светият Дух учи, като ни приканва, подтиква, насърчава и вдъхновява да действаме. Христос ни уверява, че стигаме до истината,

когато живеем според учението и постъпваме съответно⁸. Духът ни води, напътства и показва какво да правим⁹. Той обаче няма да свърши вместо нас това, което само ние можем да свършим за себе си. Виждале ли, Светият Дух не може да учи *вместо* нас, да *чувства* вместо нас или да *действа* вместо нас, защото това противоречи на учението за свободния избор. Той може да помогне с възможности и да ни покани да учим, чувстваме и действаме.

Хората, които преподават според този начин на Духа, помагат на другите, като ги канят, насърчават и им дават възможности да използват свободата си на избор. Родители, ръководители и учители осъзнават, че не могат да *чувстват*, *учат* или дори да се покаят *вместо* своето семейство, конгрегация или членове на класа. Вместо да питат, “Какво мога да направя за своите деца, членове на клас или други?”, те питат, “Как да покана и помогна на хората около мен да научат сами за себе си?” Родители, които повтарят огледално въздействията на Светия Дух, създават дом, където семействата се научават да оценяват, вместо просто да учат за ценностите. По подобен начин, вместо просто да говори за ученията, учителят помага на учащите да разберат евангелските учения и да живеят според тях. Светият Дух не е възпрепятстван, когато отделните хора правилно упражняват *своето* право на избор.

Предвид сегашните условия в света ние отчаяно се нуждаем от *истинско* преподаване и научаване у дома, на събранията и в евангелските класове. Знам, че търсенето ви да ставате по-добри може да изглежда непосилно на моменти. Моля не се обезсърчавайте от напредъка си. Връщам се назад към

моето преживяване с изкачването с моите деца. Споразумяхме се всеки път, когато спрем да си поемем дъх, вместо да се фокусираме над това колко още трябва да вървим, да се обръщаме и поглеждаме незабавно назад и надолу по планината. Щяхме да поглеждаме гледката и да си казваме, “Вижте колко далече сме стигнали”. После да си поемаме дълбоко дъх, бързо да се обръщаме с лице към върха и отново да почваме да се катерим стъпка по стъпка. Братя и сестри, вие *можете* да бъдете родители, да ръководите и преподавате според Духа. Знам, че можете да го направите. Свидетелствам ви, че можете да го направите и така ще променят живота на другите.

Животът ми бе благословен с *истински* учители, които преподаваха с Духа и особено чрез Духа. Приканвам ви да приравните начина си на преподаване с този на Светия Дух във всичко, което правите. Свидетелствам, че Исус Христос е наш Спасител и че Неговото Евангелие е било възстановено. Благодарение на това ние трябва да бъдем *истински* родители, *истински* ръководители, *истински* учители и *истински* ученици. Свидетелствам, че Бог ще ви помага във вашите усилия, в свящото име на нашия Спасител Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Преподаването – няма по-велико призвание: Ръководство-источник за преподаване на Евангелието*, 1999 г., стр. 3).
2. Учение и Завети 50:14.
3. Мороний 6:9.
4. Мороний 10:5; вж. и Учение и Завети 50:14; *Предани ще сме на вярата: евангелски справочник*, 2004 г., стр. 82.
5. 2 Нефи 28:30.
6. Вж. David A. Bednar, “Seek Learning by Faith”, *Liahona*, септ. 2007 г., стр. 16–24.
7. Вж. Лука 12:12.
8. Вж. Иоана 7:17.
9. Вж. 2 Нефи 32:1–5.

От старейшина Казухико Ямашита
От Седемдесетте

Мисионерите са едно съкровище на Църквата

Благодарен съм, че мисионерите са призвани от Господ, че откликват на това призвание и че служат по целия свят.

Една вечер преди няколко години новопризованият мисионер на име старейшина Суон и неговият по-старши колега, японец, дойдоха да посетят дома ни. За щастие си бях в къщи, така че ги поканих да влязат. Докато ги поздравявах на прага, погледът ми падна върху палтото, което носеше старейшина Суон. Без да мисля, му казах, “Със сигурност това палто, което носите, е хубаво!” То обаче не беше ново и беше доста избеляло. Предположих, че някой предишен мисионер го е изоставил в мисионерския апартамент.

Старейшина Суон незабавно отвърна на думите ми, и казаното бе напълно противоположно на това, което си помислих. На несигурен японски той отговори, “Да, това е хубаво палто. Баща ми е носел това палто, когато преди 20 години служил като мисионер в Япония”.

Неговият баща служил в мисия Япония Окаяма. И когато синът

му заминал да служи на мисия в Япония, му дал своето палто. Тази снимка показва палтото, което две поколения старейшини Суон носели в Япония.

Бях развълнуван, като чух думите на старейшина Суон. И сега разбирам защо старейшина Суон носеше палтото на баща си, докато проповядваше. Старейшина Суон се бе впуснал на своята мисия, наследявайки любовта на баща си към Япония и нейния народ.

Сигурен съм, че някои от вас са преживели нещо, подобно на това. Част от мисионерите, служили в Япония, са ми казвали, че техните бащи, техните майки, техните дядовци или чичовци също са служили на мисия в Япония.

Бих желал да изразя искрената си любов, уважение и чувство на благодарност към всички завърнали се мисионери, които са служили по света. Сигурен съм, че онези, на които сте помогнали да бъдат

обърнати във вярата, не са ви забравили. “Колко са прекрасни върху планините Нозете на онзи, който благовестува ... !”¹

Аз съм един от онези обърнати във вярата. Бях обърнат на 17 години, като ученик в гимназията. Мисионерът, който извърши кръщението ми, бе старейшина Ръп от Айдахо. Наскоро той бе освободен като президент на кол в Айдахо. Не съм го виждал, откакто бях кръстен, но си пишех е-мейли с него и съм говорил по телефона. Никога не го забравих. Неговото мило, усмихнато лице е запечатано в паметта ми. Той беше така щастлив, когато узна, че съм добре.

Когато бях на 17 години, всъщност не разбирах много добре посланията, които ми преподаваха мисионерите. Обаче имах едно специално чувство към тях и исках да стана като тях. И усещах дълбоката им и постоянна обич.

Нека ви разкажа за деня, в който бях кръстен. Беше 15 юли и беше много горещ ден. В този ден беше кръстена и една жена. Басейнът за кръщения бе изработен на ръка от мисионерите и не бе нещо, което впечатлява особено.

Бяхме потвърдени веднага след кръщението. Първо бе потвърдена сестрата, от старейшина Лойд. Седях отвън с другите членове, затворил очи, и мълчаливо слушах. Старейшина Лойд я потвърди и после започна да изрича благословия за нея. Обаче старейшина Лойд спря да говори, тъй че аз отворих очи и се втрених в него с голям интерес.

Дори днес мога ясно да си припомня тази сцена. Очите на старейшина Лойд бяха препълнени със сълзи. И за пръв път в живота си се почувствах обгърнат от Светия Дух. И чрез Светия Дух аз придобих

сигурно знание, че старейшина Лойд ни обича, и че Бог ни обича.

После дойде моят ред да бъда потвърден. Отново обредът извършваше старейшина Лойд. Той положи ръце върху главата ми и ме потвърди като член на Църквата, давайки ми дара на Светия Дух, и после започна да изрича благословия. И отново спря да говори. Сега обаче аз разбирах какво ставаше. Знаех наистина чрез Светия Дух, че мисионерите ме обичат и че Бог ме обича.

Сега бих искал да кажа няколко думи за мисионерите, които в момента служат на мисии по цял свят. Вашето отношение и обичта, която показвате към другите, са много важни послания. Макар и да не схващам веднага всичките учения, които мисионерите ми преподаваха, чувствах голямата им любов, а множеството им постъпки на доброта ме научиха

на важни уроци. Вашето послание е послание на обич, послание на надежда и послание на вяра. Вашето отношение и постъпки канят Духа, и Духът ни позволява да разберем нещата, които са важни. Това, което искам да ви кажа, е че чрез вашата любов вие предавате и пренасяте Божията любов. Вие сте едно съкровище на тази Църква. Толкова съм ви благодарен, на всички вас, за вашата жертва и отдаденост.

Бих искал да кажа нещо и на вас, бъдещи мисионери. В моето собствено семейство четири от децата ни са отслужили мисии, и нашият пети бъдещ мисионер в края на този месец ще постъпи в Центъра за обучение на мисионери в Прово. Следващата година най-малкото ни дете планира да отслужи мисия, след като завърши гимназия.

И така, говоря на своите синове и на всички вас, които се готвите да

служите на мисия. Нужно е на своята мисия да вземете с вас три неща:

1. Желание да проповядвате Евангелието. Господ желае вие да потърсите овцете Му, и да ги подирите². Хора по цял свят ви очакват. Моля вървете бързо там, където са те. Никой не се стреми да иде да спасява другите така усърдно, както мисионерите. Аз съм един от така спасените.
2. Развивайте своето свидетелство. Господ изисква вашето “сърце и драговолен ум”³.
3. Обичайте другите, точно като старейшина Суон, който донесе за мисията си в Япония палтото на баща си и бащината обич към Япония и нейния народ.

Онези от вас, които не знаете как да се подготвите за отслужване на мисия, моля отидете и говорете със своя епископ. Знам, че той ще ви помогне.

Благодарен съм, че мисионерите са призовани от Господ, че откликват на това призование и че служат по целия свят. Позволете ми да кажа на всички вас, обични завърнали се мисионери: Истински съм благодарен за всичките ви усилия. Вие сте едно съкровище на тази Църква. И нека винаги продължавате да бъдете мисионери и да постъпвате като ученици на Христос.

Свидетелствам, че ние сме чеда на нашия Отец в Небесата, че Той ни обича и че е изпратил Своя Възлюбен Син Исус Христос, така че да можем отново да се завърнем в Неговото присъствие. Казвам тези неща в святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Исаия 52:7
2. Вж. Езекиил 34:11.
3. Учение и Завети 64:34.

От старейшина Рандъл К. Бенет
От Седемдесетте

Изберете вечен живот

Вашата вечна съдба няма да бъде резултат на случайност, а на избор. Никога не е твърде късно да започнем да избираме вечен живот!

Преди години, когато един път бях на море със семейството си, забелязах табели и знамена, които ни предупреждаваха за силно течение от брега към дълбоките бурни води. Невидимо за неопитните ми очи, но лесно различавано от спасителите на близката кула, силното течение представляваше опасност за всички, които напуснеха сигурността на брега и влезеа във водата. Помня, че размишлявах, “Аз съм добър плувец. Плуването би било чудесно упражнение. Ще бъда в безопасност в плитките води”.

Като пренебрегнах предупрежденията, чувствайки се уверен в своята преценка, влязох във водата за едно “освежително” плуване. След няколко минути погледнах назад, за да видя семейството си на близкия бряг, но брегът вече изобщо не беше близо! Измамното течение, за което бях предупреден, ме бе пленило и бързо ме увличаше далеч от семейството ми.

Отначало уверено, а после отчаяно аз се опитах да плувам към брега, но неумолимото течение ме влачеше все по-далеч в по-дълбоки, бурни води. Аз се уморих и почнах да се задавам от вдишана вода. Удавянето се превърна в реална възможност.

Когато силите ми се изчерпиха, накрая отчаяно завиках за помощ.

Сякаш като по чудо един спасител незабавно се озова до мен. Не знаех, че той ме беше видял да влизам във водата. Знаел е, че течението ще ме страбчи, знаел е и къде щеше да ме отнесе. Избягвайки течението, той бе преплувал от страни и бе достигнал точно отвъд мястото, където се борех, после търпеливо бе изчакал да викна за помощ. Твърде слаб, за да се добера до брега сам, бях и още съм благодарен за помощта му. Без него може би никога нямаше да стигна обратно до семейството си.

В онзи ден аз направих лош избор, който доведе до потенциално сериозни последици за мен и семейството ми. Тъй като сега заедно обмисляме дара на избора, моля се Светият Дух да помогне на всеки от нас поотделно да преценяваме изборите, които правим.

Нашият обичан пророк, президент Томас С. Монсън, учи: “Не мога да наблегна достатъчно силно, че решенията определят съдбата. Не можете да вземате вечни решения без вечни последици”¹.

Всеки от вас – както бяхме учени на тази конференция – е възлюбен духовен син или дъщеря на небесни

родители. Имате божествено естество и съдба.² По време на доземното си съществуване сте се научили да обичате истината. Правила сте верни вечни избори. Знаели сте, че тук, в земния живот, ще има нещастия и несгоди, печал и страдание, проверки и изпитания, които да ви помогнат да израстете и напредвате. Знаели сте също, че можете да продължите да правите правилни избори, да се покайвате за неправилните и чрез Единението на Исус Христос да наследите вечен живот.

Какво учи пророк Лехий за избора? Той ни съветва, че сме *“свободни да избер(ем) свобода и вечен живот* чрез Великия Ходатай на всички човеци, или да избер(ем) пленничество и смърт, според пленничеството и властта на дявола”. После дава следното напътствие, *“бих желал да погледнете към Великия Ходатай и да се вслушате във великите Му заповеди, и да бъдете верни на словото Му, и да изберете вечния живот”*³.

Братя и сестри, в онова, което избираме да мислим, да чувстваме и да вършим, дали вие и аз *избираме вечния живот?*

Нашите внуци учат, че когато правят избор, те избират също така и последиците му. Наскоро една от 3-годишните ни внучки отказа да изяде вечерята си. Майка ѝ обясняваше, “Вече е почти време за лягане. Ако избереш да изядеш вечерята си, избираш и сладолед за десерт. Ако избереш да не изядеш вечерята си, избираш да си легнеш веднага, без сладолед”. Внучката ни обмисли своите два избора и после заяви натъртено, “Моят избор е *следния* – да играя *и* да ям само сладолед, *и* да не си лягам”.

Братя и сестри, дали ние искаме да можем да играем, да ядем само

Монреал, Квебек, Канада

сладолед, никога да не си лягаме и някак си да избегнем последиците от лошото хранене и изтощението?

В действителност ние имаме само два вечни избора, всеки от които с вечни последици: да следваме Спасителя на света и така да изберем вечен живот с нашия Небесен Отец, или да следваме света и така да изберем завинаги да се разделим с Небесен Отец.

Не можем сполучливо да изберем едновременно сигурността на праведността и опасностите на светското. Да се потопим в светското може да изглежда безобидно, но така бе и с моето “освежително” плуване!

Подобно на течението, което можеше да промени курса на живота на моето семейство, днешните светски течения, измамни философии, лъжливи учения и вилнееща неморалност се стремят да ни увлекат надалеч и завинаги да ни разделят от нашите семейства и от нашия Небесен Отец.

Нашите живи пророци, гледачи и откровители едновременно виждат и се стремят да ни предупреждават за често неуловимите,

но опасни светски течения, които ни заплашват. Те с любов ни канят, нахърчават, учат, напомнят ни и ни предупреждават. Те знаят, че нашата безопасност зависи от това да изберем да следваме (1) прозренията, които получаваме при всекидневното изучаване на Писанията, размишляването и молитвата, (2) напътствието на Светия Дух и (3) техния пророчески съвет. Те знаят, че безопасност и върховна радост ще открием само в и чрез нашия Спасител, Исус Христос, и в живота според Неговото Евангелие. Както тъкмо ни каза старейшина Далин Х. Оукс, нашият Спасител заявява, “Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене”⁴.

Посред несгодите и страданията в пост-светска Русия, Анатолий и Светлана Решетникови избрали праведността пред светското. След като се присъедини към Църквата, те били преследвани. В работата си той бил понижен в длъжност. Но те доблестно си мислели, “Сега имаме повече време да служим на Бог!” Те многократно получавали заплахи,

но въпреки това избрали да живеят живот, съсредоточен върху Евангелието. Старейшина Анатолий Решетников бил призван да бъде първият руснак областен седемдесетник. Чрез своите избори семейство Решетникови продължили да *избират вечен живот*.

Всички ние се сблъскваме с несподи. Всички ние биваме изкушавани. Всички ние допускаме грешки. Никога не е прекалено трудно или прекалено късно да правим верни избори. Покаянието е един от тези жизнено важни верни избори.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф учи: “Малки грешки и отклонения от ученията на Евангелието на Исус Христос могат да доведат до печални последици в живота ни. Затова е жизненоважно да станем достатъчно самодисциплинирани да извършваме навременни и категорични корекции, за да се върнем на правилния курс и да не чакаме или да се надяваме, че някак си грешките сами ще се поправят.

Колкото по-дълго отлагаме коригиращото действие, толкова по-големи стават необходимите промени и толкова по-дълго време е необходимо за да се завърнем на правилния курс – докато накрая може да се стигне до катастрофа”⁵.

Ръцете на милостта на Спасителя винаги са протегнати към всеки от нас⁶. Когато искрено и напълно се покаем, можем да бъдем изцяло опростени за грешките си и Спасителят вече няма да помни греховете ни⁷.

Като оценявате изборите си и техните последици, можете да се запитате:

- Търся ли божествено напътствие чрез всекидневно

изучаване на Писанията, размишление и молитва, или предпочитам да съм зает и равнодушен и да не отделям време да изучавам словата на Христа, да мисля над тях и да говоря с моя Небесен Отец?

- Дали избирам да следвам съвета на живите Божии пророци, или следвам светските маниери и мненията на други хора, противоположни на съветите на пророците?
- Търся ли всеки ден напътствието на Светия Дух в това, което избирам да мисля, чувствам и върша?
- Протягам ли винаги ръка за помощ, служба или спасение на околните?

Мои скъпи братя и сестри, вашата вечна съдба няма да бъде резултат на случайност, а на избор. Никога

не е твърде късно да започнем да *избираме вечен живот!*

Давам свидетелството си, че поради великия план на щастие на Небесния Отец всеки от нас може да стане съвършен чрез Единението на Исус Христос. Заедно със семействата ни ние можем вечно да живеем с нашия Небесен Отец и да получим пълнота на радост. За тези неща свидетелствам в святоото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, “Решенията определят съдбата”, (среща край огнището на ОСЦ за младежи, 6 ноем. 2005 г.), institute.lds.org.
2. Вж. “Семейството: прокламация към света”, *Лиахона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
3. 2 Нефи 2:27, 28; курсив добавен.
4. Иоана 14:6.
5. Дитер Ф. Ухтдорф, “Въпрос на няколко градуса”, *Лиахона*, май 2008 г., стр. 59.
6. Вж. Алма 5:33.
7. Вж. Учение и Завети 58:42.

От старейшина Дж. Девн Корниш
От Седемдесетте

Привилегията на молитвата

Молитвата е един от най-ценните дарове на Бог за човека.

Мои обични братя и сестри, Бог Нашият Отец не е чувство, идея или сила. Той е свята личност, която, както учат Писанията, има лице, ръце и славно, възкресено тяло. Той е реално съществуващ, Той познава лично всеки един от нас, и ни обича, всички нас. Той иска да ни благослови.

Исус казва:

“Има ли между вас човек, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък?

или, ако му поиска риба, ще му даде змия?

“И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Отец ви, Който е на небесата, ще даде добри неща на тия, които искат от Него!” (Матей 7:9–11).

Вероятно едно лично преживяване ще помогне да опиша този принцип. Когато бях млад обучаващ се лекар в детската болница в Бостън, работех дълги часове и пътувах, предимно с велосипед, между болницата и нашият дом в Уотъртаун, Масачузетс, тъй като съпругата и малките ми деца имаха нужда от колата. Една вечер аз карах към вкъщи след дълга смяна

в болницата, чувствайки се много уморен и гладен, и поне малко обезсърчен. Знаех, че когато се прибера вкъщи, трябва да отделим на съпругата и четирите малки деца не само от моето време и енергия, но също така и радостно отношение. Искрено казано, беше ми трудно да продължавам да въртя педалите.

Пътят ми минаваше покрай заведение за пържени пилета и почувствах, че щях да бъда доста по-малко гладен и уморен, ако можех да спра за едно парче пиле по пътя към дома. Знаех, че има намаление на бутчетата на цена 29 цента на бройка, но когато проверих портфейла си, видях че имам само една монета от 5 цента. Докато карах напред, казах на Господ за моето положение и Го помолих дали, според Неговата милост, не би позволил да намеря монета от 25 цента край пътя. Казах Му, че това не ми е нужно като знание, но че щях да бъда наистина благодарен, ако Той прецени да ме дари с тази добра благословия.

Започнах да гледам по земята целенасочено, но не виждах нищо. Опитвайки се да имам смирено и изпълнено с вяра отношение,

докато карах, аз наближих магазина. Тогава почти точно срещу магазина за пилета, от другата страна на улицата, аз видях монета от 25 цента на земята. С благодарност и утеха, аз я взех, купих пилето, насладих се на всяка хапка и продължих да карам доволен към къщи.

В Своята милост, Богът на небесата, Създателят и Владетелят на всички неща навсякъде беше чул една молитва за едно много дребно нещо. Човек може да попита, защо Той би Се занимавал с нещо толкова дребно. Стигнах до извода, че Нашият Небесен Отец ни обича толкова много, че нещата, които са важни за нас, стават важни за Него, просто защото Той ни обича. Колко повече Той би поискал да ни помогне за големите неща, за които Го молим, които са правилни (вж. 3 Нефи 18:20)?

Малки деца, младежи, както и възрастни, моля вярвайте колко много Вашият любящ Небесен Отец иска да благослови вас. Но тъй като Той няма да наруши нашата свобода на избор, ние трябва да Го помолим за помощ. Това обикновено се прави с молитва. Молитвата е един от най-ценните дарове на Бог за човека.

При един случай, учениците на Исус попитали, “Господи, научи ни да се молим” (Лука 11:1). В отговор Исус ни е дал пример, който може да послужи като ръководство за ключовите принципи на молитвата (вж. Ръсел М. Нелсън, “Урок от Господните молитви”, *Лиахона*, май 2009 г., стр. 46–49; вж. и Матей 6:9–13; Лука 11:1–4). Според примерът на Исус:

Започваме, като се обръщаме към нашия Отец в Небесата: “Отче наш, Който си на небесата” (Матей 6:9; Лука 11:2). Имаме привилегията да се обърнем директно към нашия Отец. Ние не се молим на никое друго същество. Помнете, че

сме били съветвани да избягваме напразни повторения, включително да не използваме твърде често на името на Отца, докато се молим.¹

“Да се свети Твоето име” (Матей 6:9; Лука 11:2). Исус се обърна към Своя Отец с уважително отношение, признавайки Неговото величие и отдавайки Му възхвала и благодарности. Със сигурност този въпрос на показване на благоговение към Бог и изказване на искрени и точни благодарности е един от ключовете за ефективната молитва.

“Да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля” (Матей 6:10; Лука 11:2). Ние свободно признаваме нашата зависимост от Господ и изразяваме нашето желание да вършим Неговата воля, дори ако тя не съвпада с нашата. В нашия Bible Dictionary се обяснява: “Молитвата е действието, чрез което волята на Отца и волята на детето се привеждат в съответствие една с друга. Целта на молитвата не е да променим волята на Бога, а да осигурим на себе си и на други хора благословии, които Бог е готов да даде, но за които трябва да се помолим, за да ги получим (вж. Bible Dictionary, “Prayer”).

“Дай ни днес ежедневния хляб;” (Матей 6:11; вж. също Лука 11:3). Ние се молим за онези неща, които искаме от Господ. Честността е съществена при искането на неща от Бог. Например, няма да бъде напълно честно да се молим на Господ за помощ за изпит в училище, ако не сме внимавали в клас, не сме си писали домашните или не сме учили за изпита. Често когато се моля, Духът ми подсказва да си призная, че следва да направя повече, за да получа помощта, за която моля Господ. Тогава трябва да се ангажирам и да свърша моята част. Противно е на Божия план Господ да направи за нас онова, което ние можем да направим за себе си.

“И прости ни дълговете” (Матей 6:12) или в друга версия, “прости греховете ни” (Лука 11:4). Съществена и понякога забравена част на личната молитва е покаянието. За да бъде ефективно покаянието, то трябва да е конкретно, искрено и постоянно.

“Както и ние простихме на нашите длъжници” (Матей 6:12; вж. и Лука 11:4). Спасителят прави ясна връзка между това да са ни простени

греховете и да простим на другите, които са постъпили зле с нас. Понякога прегрешенията, извършени спрямо нас, са много, много болезнени и много трудни да бъдат простени или забравени. Толкова съм благодарен за утехата и изцелението, които намерих в Господната покана да оставим нашите болки и да ги предадем на Него. В раздел 64 на Учение и Завети Той казва:

“Аз, Господ, ще простя на когото искам да простя, но от вас се изисква да прощавате на всички човеци.

И трябва да кажете в сърцата си: Нека Бог отсъди между мен и теб и ти се отплати според делата ти” (стихове 10–11).

После ние трябва да оставим напълно този проблем, като оставим Господ да се погрижи, ако желаем да бъдем изцелени.

“И не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия” (Матей 6:13). По този начин в нашите молитви ние можем да започнем защитния процес с обличането на Божието всеоръжие (вж. Ефесяните 6:11; У. и З. 27:15) очаквайки да се справим с предстоящия ден, като искаме помощ за понякога

страшните неща, с които може да се сблъскаме. Моля ви, приятели мои, не забравяйте да молите Господ да ви защитава и да бъде с вас.

“Защото царството е Твое, и силата и славата, до вековете” (Матей 6:13). Колко поучително е, че Исус завършва тази молитва, като отново възхвалява Бог и изразява Своето благоговение и смирение пред Отца. Когато ние истински вярваме, че Бог управлява Своето царство, и че Той има цялата власт и слава, ние признаваме, че Той наистина ръководи, че ни обича със свършена любов, и че иска ние да бъдем щастливи. Разбрал съм, че една от тайните за радостен живот е да призная, че правенето на нещата по Господният начин ще ме направи по-щастлив, отколкото ако правя нещата по моя начин.

Има риск, че човек може да не се чувства достатъчно достоен, за да се моли. Тази идея идва от този зъл дух, който ни учи да не се молим (вж. 2 Нефи 32:8). Да мислим, че сме твърде грешни да се молим е толкова трагично, колкото болният човек да вярва, че е твърде болен да отиде на доктор!

Не трябва да си представяме, че всеки вид молитва, независимо колко е искрена, ще бъде много ефективна, ако всичко което правим, е да кажем молитвата. Ние не само трябва да казваме своите молитви; трябва да живеем според тях. Господ е много по-доволен от човека, който се моли и после се захваща за работа, отколкото от човека, който само се моли. Подобно на лекарство, молитвата действа само когато ние я използваме според указанията.

Когато казвам, че молитвата е сладка привилегия, е не само защото съм благодарен, че мога да говоря на Небесния Отец и да чувствам

Неговият Дух докато се моля. Това е така и поради това, че Той всъщност отговаря и говори с нас. Разбира се, начинът, по който Той ни говори, обикновено не е с глас, който чуваме. Президент Бойд К. Пакър обяснява: “Онзи тих тънък глас на вдъхновение идва по-често като чувство, отколкото като звук. Чистият разум може да се влее в ума. ... Това напътствие идва под формата на мисли, на чувства чрез впечатления и подтици” (“Молитва и подтици”, *Лиакхона*, ноем. 2009 г., стр. 44).

Понякога ние сякаш не получаваме никакъв отговор на нашите искрени и целенасочени молитви. Нужна е вяра да помним, че Господ отговаря в Своето време и по Своя начин, така че да ни благослови по най-добрия начин. Или след малко повече размишление, ние често ще осъзнаем, че вече знаем много добре какво трябва да направим.

Моля не се обезсърчавайте, ако това не се получи веднага. Подобно

на ученето на чужд език, тук са нужни практика и усилие. Моля знайте, че вие можете да научите езика на Духа, и когато го направите, това ще ви даде голяма вяра и сила за праведност.

Аз се радвам на съвета на нашия пророк, президент Томас С. Монсън, който казва: “За хората, чуващи гласа ми, които се борят с предизвикателства и трудности, малки и големи, молитвата е източник на духовна сила; тя осигурява мир. Молитвата е средството, чрез което се обръщаме към нашия Отец в Небесата, Който ни обича. Говорете Му в молитва, след което изчакайте отговора. Чрез молитва се реализират чудесата” (“Бъдете най-доброто, на което сте способни”, *Лиакхона*, май 2009 г., стр. 68).

Аз съм дълбоко благодарен за привилегията да се обръщам в молитва към моя свят Небесен Отец. Благодарен съм за безбройните пъти, в които Той ме е чул и ми е отговорил. Поради това, че ми отговаря, включително понякога по предвидими и чудодейни начини, аз знам, че Той е жив. Аз също така смирено свидетелствам, че Исус, Неговият Свят Син, е нашият жив Спасител. Това е Неговата Църква и царство на земята, това дело е истинно. Томас С. Монсън, за когото ние горещо се молим, е Неговия пророк. За тези неща свидетелствам с пълна убеденост в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКА

1. Вж. Francis M. Lyman, “Proprieties in Prayer”, в Brian H. Stuy, съст., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 vols. (1987–1992 г.), 3:76–79; В. H. Roberts, съст., *The Seventy's Course in Theology*, 5 vols. (1907–1912 г.), 4:120; *Encyclopedia of Mormonism* (1992), “Prayer”, 1118–1119; Bruce R. Маконки, *Mormon Doctrine*, 2nd ed. (1966), 583.

От старейшина Куентин Л. Кук
От Кворума на дванадесетте апостоли

Неизпети песни

Макар да не знаем всички отговори, ние знаем важните принципи, които ни позволяват да посрещаме трагедиите с вяра и увереност.

Много хора са изправени пред сериозни проблеми и даже трагедии през земното пътуване. По цял свят ние виждаме примери на изпитания и прежеждия.¹ Душите ни са развълнувани от телевизионни кадри, показващи смърт, силни страдания и отчаяние. Виждаме как японците геройски се борят срещу опустошението, причинено от земетресение и вълна цунами. Болезнен е споменът от натрапчивите сцени от разрушаването на кулите на Световния търговски център, за които наскоро си припомнимме. Ние се натъжаваме, когато научаваме за подобна трагедия, особено когато страдат невинни хора.

Понякога трагедиите са много лични. Син или дъщеря умират млади или стават жертва на унищожителна болест. Животът на обичния родител е отнет поради небрежност или катастрофа. Когато се случи трагедия, ние скърбим и се стремим да понесем теглото един на друг.² Ние оплакваме нещата, които няма да бъдат постигнати и песните, които няма да бъдат изпети.

Сред най-често задаваните въпроси на църковните ръководители са, “Защо един справедлив Бог позволява да се случват лоши неща,

особено на добри хора? Защо на онези, които са праведни и служат на Господ, не им се спестяват подобни трагедии?”

Макар да не знаем всички отговори, ние знаем важните принципи, които ни позволяват да посрещаме трагедиите с вяра и увереност, знаейки, че има светло бъдеще за всеки от нас. Някои от най-важните принципи са:

Първо, ние имаме Отец в Небесата, Който лично ни познава и обича, и съвършено разбира нашето страдание.

Второ, Неговият Син Исус Христос е наш Спасител и Изкупител, чието Единение не само предоставя спасение и възвисяване, но ще компенсира цялата несправедливост в живота.

Трето, планът за щастие на Отца за Неговите чеда включва не само доземния и земен живот, а също и вечния живот, включително едно голямо и славно събиране с хората, които сме загубили. Всички неправди ще бъдат поправени и ние ще виждаме със съвършена яснота, безупречна перспектива и разбиране.

От ограничената перспектива на онези, които нямат познание, разбиране или вяра в плана на Бог, които

само гледат през призмата на земния живот, изпълнен с войни, насилие, болести и злини, този живот може да изглежда депресиращ, хаотичен, несправедлив и безсмислен. Ръководителите на Църквата са сравнили тази перспектива с човек, който влиза по средата на пиеса от три действия.³ Хората без познание за плана на Отца, няма да разберат какво се случва в първо действие или доземното съществуване, и целите, които са установени там; нито пък ще разберат изясняването и решението, които ще се случат в третото действие, което представлява славното изпълнение на плана на Отца.

Много хора не разбират, че в Неговия любящ и изчерпателен план онези, които изглежда са в неизгодна позиция, без да имат собствена вина за това, в крайна сметка не са наказвани.⁴

След няколко месеца ще се навършат 100 години от трагичното потъване на океанския лайнер *Титаник*. Гибелните обстоятелства около това ужасно събитие отекват през целия век, откакто то е станало. Рекламните агенти на новия луксозен лайнер, който бил висок 11 етаж и дълъг почти колкото 3 футболни игрища,⁵ отправили прекомерни и неоправдани твърдения относно липсата на уязвимост на *Титаник* в зимните води, които били пълни с айсберги. Предполагало се е, че този кораб е непотопяем, при все това когато той потънал в ледения Атлантически океан, над 1 500 души изгубили своя земен живот.⁶

В много отношения потъването на *Титаник* е метафора за живота и много евангелски принципи. Това е перфектен пример колко е трудно да гледаме само през призмата на този земен живот. Погубените животи били с катастрофални

последници, но все пак по същество чиста случайност. Наред с масовата касапница на двете световни войни и разрушаването на кулите на Световният търговски център, чиято 10-та годишнина току-що отбелязахме, ние сме видели в нашето съвремие само част от шока, агонията и моралните проблеми, съпътстващи събитията, които са резултат от злонамерената употреба на свободата на избор. В резултат на тези трагедии, независимо от причината, има ужасни последици за семействата, приятелите и народите.

По отношение на *Титаник*, били извлечени поуки за опасността от гордостта и плаването в неспокойни води и “че Бог не гледа на лице”⁷. Хората на кораба били с различно обществено положение. Някои били богати и известни, като Джон Джейкъб Астор, но имало също работници, имигранти, жени, деца и членове на екипажа⁸.

Има поне два случая със светии от последните дни на *Титаник*. И двата показват нашето предизвикателство при разбирането на изпитанията, скръбта и трагедиите, и ни дават прозрение как да се справяме с тях. Първият пример е за това как да бъдем благодарни за благословиите, които получаваме и предизвикателствата, които избягваме. Той е свързан с Алма Сони, който по-късно служил като висш ръководител⁹. Той беше моя президент на кол, когато се родих в Логан, Юта. Моето интервю за мисия бе проведено със старейшина Сони. През онези дни всички бъдещи мисионери биваха интервюирани от висш ръководител. Той оказа голямо влияние в моя живот.

Когато Алма бил млад мъж, той имал приятел на име Фред, който бил слабо активен в Църквата. Те

водили многобройни беседи за служенето на мисия и накрая Алма Сони убедил Фред да се подготви и служи. И двамата били призвани в Британска мисия. В края на мисията им старейшина Сони, секретар на мисията, уредил пътуването за завръщането им в Съединените щати. Той купил билети за *Титаник* за себе си, Фред и четирима други мисионери, които също приключили своите мисии¹⁰.

Когато дошло времето за отпътуване, по някаква причина Фред бил възпрепятстван. Старейшина Сони върнал всички 6 билета за първото пътуване с новият луксозен лайнер и купил билети за кораб, който щял да отплава на следващия ден.¹¹ Четиримата мисионери, които били развълнувани за пътуването на *Титаник*, изразили своето разочарование В отговор старейшина Сони перифразирал историята на Иосиф и неговите братя в Египет, записана в Битие: “Как да се върнем при семействата си, ако момчето не е с нас?”¹² Той обяснил на своите колеги, че те всички дошли заедно в Англия и трябвало да се върнат въкъщи заедно. Впоследствие старейшина Сони научил за потъването на *Титаник* и с благодарност казал на своя приятел Фред, “Ти ми спаси живота”. Фред отговорил, “Не, като ме накара да отида на тази мисия, ти спаси моя живот”¹³. Всички мисионери благодарили на Господ за това, че ги е опазил живи.¹⁴

Понякога, както в случая със старейшина Сони и неговите колеги мисионери, големите благословии

идват при онези, които са верни. Ние трябва да бъдем благодарни за всичките нежни милости, които получаваме през нашия живот.¹⁵ Ние не осъзнаваме множеството благословии, които получаваме ден след ден. Изключително важно е да имаме дух на благодарност в сърцата си.¹⁶

Писанията са ясни – онези, които са праведни, които следват Христа и спазват Неговите заповеди, ще преуспяват на земята.¹⁷ Съществен елемент за преуспяването е да имаме Духа в нашия живот.

Обаче праведността, молитвата и верността няма винаги да осигуряват щастлив край в земния живот. Мнозина ще преживяват сериозни изпитания. Когато това се случи, самият акт да имаме вяра и да търсим свещеническите благословии е одобрен от Бог. Господ обявява, “старейшините ... (ще) бъдат призвани и трябва да се молят, и да положат ръцете си върху тях в Мое име; и ако те умрат, ще умрат в Мен, а ако оживеят, ще оживеят в Мен”¹⁸

Поучително е, че вторият случай със светия от последните дни и *Титаник* няма щастлив край. Айрин Корбет била на 30 г. Тя била млада съпруга и майка от Прово, Юта. Тя има голям талант като художник и музикант, била също учителка и медицинска сестра. По настояване на медицинските специалисти в Прово, тя преминала 6-месечно обучение за акушерки в Лондон. Голямото ѝ желание било да остави следа в света. Тя била внимателна,

загрижена, набожна и доблестна. Една от причините да избере *Титаник* за завръщането си в САЩ били мисионерите, тъй като тя мислела, че те ще пътуват с нея, а това щяло да ѝ осигури допълнителна сигурност. Айрин била една от малкото жени, които не оцелели от тази ужасна трагедия. Повечето от жените и децата били качени на спасителни лодки и в крайна сметка били спасени. Няколко достатъчно спасителни лодки за всички. Но се смята, че тя не се качила на спасителните лодки, тъй като с нейната специална подготовка се грижила за нуждите на многобройните пътници, които пострадали при сблъсъка с айсберга.¹⁹

Има много видове предизвикателства. Някои ни дават необходимия опит. Неблагоприятните резултати през земния живот не са доказателство за липса на вяра или несъвършенство във всеобхватния план на нашия Небесен Отец. Огънят на пречиствача е истински и качествата на характера и праведността, които са изковани в пещта на страданията, ни усъвършенстват, пречистват и подготвят да се срещнем с Бог.

Когато Пророкът Джозеф Смит бил хвърлен в затвора Либърти, Господ му заявява, че много бедствия могат да сполетят човечеството. Спасителят в частност заявил, “ако бъдеш хвърлен в бездната, ако бурните вълни заговорничат против теб, ако свирещите ветрове станат твой враг, ... и всички елементи се обединят, ... тези неща ще ти дадат опит и ще бъдат за твое добро”²⁰ Спасителят завършва Своите напътствия: “Дните ти се знаят и годините ти няма да бъдат изброени по-малко, ето защо не се бой ... , защото Бог ще бъде с теб во веки веков”.²¹

Някои предизвикателства идват в резултат от свободата на избор на другите. Свободата на избор е съществено за личния растеж и развитие. Злото поведение е проява на свободата на избор. Капитан Мороний обяснява това много важно учение: “Господ допуска праведните да бъдат убити, за да може Неговото правосъдие и възмездия да върхлетят нечестивите.” Той казва ясно, че праведните не са изгубени, но “влизат в покоя на Господа техния Бог.”²² Нечестивите ще бъдат държани отговорни за жестокостите, които извършват.²³

Някои предизвикателства идват от неподчинението на Божиите закони. Увеличават се здравословните проблеми, които са резултат от пушене, алкохол и употреба на наркотици. Влизането в арест и затвор в резултат от престъпления, извършени под влиянието на алкохол и наркотици, също е много често срещано.²⁴

Случаите на развод поради изневяра също са показателни. Много от тези изпитания и прежеждия могат да бъдат избегнати с подчинение на Божиите закони.²⁵

Моят обичан президент на мисия, старейшина Марион Д. Ханкс

(който почина през август месец), ни помоли като мисионери да наизустим цитат за устояване на земните предизвикателства: “Няма случайност, участ, съдба, които да могат да осуетят, анулират или контролират твърдата решителност на непоколебимата душа.”²⁶

Той уточняваше, че това не е валидно за всички предизвикателства, с които се сблъскваме, но е вярно за духовните въпроси. Аз съм благодарен за неговия съвет в моя живот.

Една от причините за огромният брой загинали на *Титаник* е, че не е имало достатъчно спасителни лодки. Независимо от изпитанията, с които се сблъскваме в този живот, Единението на Спасителя осигурява спасителни лодки за всички. За онези, които смятат, че изпитанията, с които се сблъскваме, са несправедливи, Единението покрива цялата несправедливост в живота.²⁷

Едно уникално предизвикателство за онези, които са изгубили близки хора, е да избягват постоянно да мислят за пропуснатите възможности в този живот. Често хората, починали рано, са показали значителни способности, интереси и таланти. С нашето ограничено разбиране ние оплакваме несвършените неща и неизпетите песни. Това е било описано като да умреш с музика в сърцето си. Музиката в този случай е метафора за неосъществени възможности от всякакъв вид. Понякога хората са се подготвили сериозно, но не са имали възможност да се представят в земния живот.²⁸ Една от най-често цитираните класически поеми, *Elegy Written in a Country Church-Yard* (Елегия, написана в двора на провинциалната църква) от Томас Грей, говори за подобни пропуснати възможности:

Много цветя поникват, за да по-
червеняят невидяни,
И погубват своята сладост от
пустинния въздух.²⁹

Пропуснатите възможности може да се отнасят до семейството, работата, талантите, преживяванията или другите хора. Сестра Корбет била лишена от всичко това. Имало песни, които не изпяла, и възможности, които не осъществила в този земен живот. Но погледнато през обширната и ясна призма на Евангелието, вместо ограничената призма на обикновения земен живот, ние знаем за великата вечна награда, която е обещана от любящия Отец в Неговия план. Както учи апостол Павел, “Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, И на човешко сърце не е дохождало, Всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любят”³⁰ Един стих от любим химн ни дава утеха, успокоение и ясно виждане: “А Исус слушайки, може да чуе песните, които не мога да изпея”³¹

Спасителят казва: “Затова, нека сърцата ви се утешат. ... млъкнете и знайте, че Аз съм Бог.”³² Ние имаме Неговото обещание, че заедно с нашите деца ще пеем “песни на вечна радост”³³ В името на Исус Христос, нашия Спасител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Иоана 16:33.
2. (Вж. Мосия 18:8–9; вж. също 2 Нефи 32:7.
3. Вж. Бойд К. Пакър, “The Play and the Plan” (Church Educational System fireside for young adults, май 7, 1995 г.), стр. 3: “В смъртността, ние сме подобни на човек, който влиза в театъра, точно когато завесата се вдига за второто действие. Ние сме пропуснали първото действие. ... “И всички заживели щастливо” не е написано във второто действие. Това изречение принадлежи на третото действие, когато тайните са разрешени и всичко се нарежда както трябва.” Вж. и Нийл А.

Максуел, *All These Things Shall Give Thee Experience* (1979 г.), стр. 37: “Бог ... вижда началото и края. ... Аритметиката ... е нещо, което смъртните не могат да разберат. Ние не можем да сумираме, понеже, ние не разполагаме с всички числа. Ние сме заключени в измерението на времето и се намираме в рамките на тясната перспектива на това второ състояние.
4. Онези, които умрат, достигайки до възрастта на отговорността са спасени в селестиалното царство (вж. Учение и Завети 137:10). Онези, които умрат без познание за Евангелието и биха го приели, ако им е била предоставена възможност, също ще бъдат наследници на селестиалното царство (вж. Учение и Завети 137:7). В допълнение, дори онези, чиито живот не е бил достатъчно достоен, ще бъдат благословени със състояние, което е по-високо от този живот (вж. Учение и Завети 76:89).
5. Вж. Conway B. Sonne, *A Man Named Alma: The World of Alma Sonne* (1988 г.), стр. 83.
6. Вж. Sonne, *A Man Named Alma*, стр. 84.
7. Деянията 10:34; вж. също “The Sinking of the World’s Greatest Liner,” *Millennial Star*, 18 април 1912 г., стр. 250.
8. Вж. *Millennial Star*, 18 април 1912 г., стр. 250.
9. Старейшина е чичо на старейшина А. Том Пери.
10. Вж. Sonne, *A Man Named Alma*, стр. 83.
11. Вж. Sonne, *A Man Named Alma*, стр. 83–84; вж. и “From the Mission Field,” *Millennial Star*, 18 април 1912 г., стр. 254: “Освобождаване и отпътуване. Следващите мисионери са били освободени с чест и отплаваха към вкъщи на 13 април 1912 г., с кораба *Маверитания*. От Великобритания – Алма Сони, Джордж Б. Чеймбърс, Уилърд Ричардс, Джон Р. Сайър, Ф. А. (Фред) Дейли. От Холандия – Л. Дж. Шъртглиф.”
12. Вж. Битие 44:30–31, 34.

13. В Frank Millward, “Eight Elders Missed Voyage on Titanic,” *Deseret News*, 24 юли 2008 стр., стр. М6.
14. Вж. “Friend to Friend,” *Friend*, март 1977 г., стр. 39.
15. Вж Дейвид А. Беднар, “Нежните милости Господни,” *Лиакхона*, май 2005 г., стр. 99–102.
16. Вж. Учение и Завети 59:21.
17. Вж. Алма 36:30.
18. Учение и Завети 42:44.
19. Интервю с внука на Айрин Корбет Доналд М. Корбет, 30 окт. 2010, от Гари Х. Кук.
20. Учение и Завети 122:7.
21. Учение и Завети 122:9.
22. Алма 60:13.
23. Спасителят ясно казал, че “(ще) дойдат съблазнителите; но горко на онзи, чрез който дохождат!” (Лука 17:1).
24. Раздел 89 от Учение и Завети – “реда и волята Божии за телесното спасение на всички светии през последните дни” (стих 2) – все повече благославя светите от последните дни.
25. Вж. Учение и Завети 42:22–24.
26. Вж. “Will,” *Poetical Works of Ella Wheeler Wilcox* (1917 г.), стр. 129.
27. Вж. “Единението”, *Проповядвайте Моето Евангелие: Ръководството за мисионерска служба* 2004 г., стр. 51–52.
28. Вж. “The Song That I Came to Sing,” в *The Complete Poems of Rabindranath Tagore’s Gitanjali*, ред. S. K. Пол (2006 г.), стр. 64: “Песента, която дойдох да изпея, остана неизпята и до днес. / Прекрах дните си в настройка на моя инструмент.”
29. Thomas Gray, “Elegy Written in a Country Church Yard,” в *The Oxford Book of English Verse*, ред. Christopher Ricks (1999 г.), 279.
30. 1 Коринтяните 2:9.
31. “Светлина в душата ми блести”, *Химни*, No. 143.
32. Учение и Завети 101:16; вж. и Псалми 46:10.
33. Учение и Завети 101:18; вж. и Учение и Завети 45: 71.

От президент Томас С. Монсън

До следващата среща

Нека Духът, който почувствахме тук, да бъде и да остава с нас, когато се занимаваме със всекидневните си задачи.

Мои братя и сестри, знам, че ще се съгласите с мен, че това бе една много вдъхновяваща конференция. През тези изминали два дни ние чувствахме изобилно Духа Господен, докато сърцата ни бяха трогнати, а свидетелствата ни за това божествено дело – укрепени. Изразяваме благодарности на всеки едни, който участва в конференцията, включително на братята, които отправиха молитвите

Ние всички сме тук, защото обичаме Господ и желаем да Му служим. Свидетелствам пред вас, че нашият Небесен Отец мисли за нас. Виждам ръката Му във всяко едно нещо.

Още веднъж, музиката беше чудесна и аз изразявам личната си благодарност и тази на цялата Църква на хората, готови да споделят с нас своите таланти.

Изразявам своята дълбока признателност на онези Братя, които бяха освободени по време на тази конференция. Те служиха вярно и дадоха значителен принос за Господното дело.

Изразявам дълбока признателност на моите верни и отдадени съветници и публично им благодаря

за подкрепата и помощта, която ми осигуряват. Те наистина са мъже, надарени с мъдрост и разбиране, като тяхната служба е неопценима.

Благодаря на моите братя от Кворума на Дванадесетте за неуморната им и отдадена служба в Господното дело. По същия начин, изразявам благодарността си на членовете на Кворумите на Седемдесетте и на Председателстващото Епископство за тяхната всеотдайна и ефикасна служба. Също така изразявам своята благодарност към жените и мъжете, които служат като висши служители в помощните организации.

Братя и сестри, уверявам ви,

че нашият Небесен Отец знае за предизвикателствата, пред които се изправяме в света днес. Той обича всеки от нас и ще ни благославя, когато се стремим да спазваме заповедите Му и Го търсим чрез молитва.

Колко благословени сме ние да разполагаме с възстановеното Евангелие на Исус Христос. То дава отговори на въпросите за това откъде сме дошли, защо сме тук и къде ще отидем след като си тръгнем от този живот. То придава смисъл, цел и надежда на нашия живот.

Благодаря ви за службата, която с такава охота вършите един за друг. Ние сме Божиите ръце тук на тази земя, с отговорност да обичаме Неговите чеда и да им служим.

Благодаря ви за всичко, което правите в своите райони и клонове. Изразявам моята благодарност за готовността ви да служите на постове, на които сте призовани, които и да са те. Всеки един е важен в придвижването напред на Господното дело.

Конференцията приключи. Когато се завръщаме по домовете си, нека го правим безопасно. Нека открием, че по време на отсъствието ни всичко е било наред. Нека духът,

който почувствахме тук, да бъде и да остава с нас, когато се занимаваме със всекидневните си задачи. Нека показваме растяща доброта един към друг. Нека винаги участваме в Господното дело.

Нека небесните благословии бъдат с вас. Нека домовете ви бъдат пълни с хармония и любов. Нека вие постоянно подхранвате свидетелствата си, та те да могат да ви бъдат защита срещу противника.

Като ваш смирен служител аз с цялото си сърце желая да върша Божията воля, да Му служа и да служа на вас.

Обичам ви; моля се за вас. Ще помоля още веднъж да споменавате мен и всички висши ръководители в своите молитви. Ние сме едно с вас в придвижването напред на това чудно дело. Свидетелствам ви, че ние всички сме заедно в това и че всеки мъж, жена и дете има да изиграе своя роля. Нека Бог ни даде силата, способността и решимостта да изиграем добре своите роли.

Давам ви моето свидетелство, че това дело е истинно, че нашият Спасител е жив и че Той води и направлява Своята Църква тук на земята. Оставям ви своето свидетелство, че Бог, нашият Вечен Отец е жив и ни обича. Той наистина е наш Отец, и е истински и реален. Нека осъзнаем и разберем колко близко до нас е готов да дойде Той, колко далече е готов да отиде в помощта Си за нас, колко много ни обича и колко много прави и желае да направи за нас.

Нека Той ви благослови. Нека обещаният от Него мир бъде с вас сега и винаги.

Казвам ви довиждане, докато се срещнем отново след шест месеца, и правя това в името на Исус Христос, нашият Спасител и Изкупител, амин. ■

От Джули Б. Бек

Обща президентка на Обществото за взаимопомощ

Това, което се надявам моите внуци (и внуци) да разберат за Обществото за взаимопомощ

От деня, в който Евангелието започва да се възстановява в тази диспенсация, Господ е имал нужда от предани жени, които да участват като Негови ученици.

Привилегия е да се обърна към вас на това историческо събрание. Благословия за нас е да бъдем заедно. По време на моята служба като обща президентка на Обществото за взаимопомощ аз развих дълбока обич към сестрите от тази Църква и Господ е разширил моето разбиране относно Неговите чувства и очаквания към нас.

Озаглавила съм посланието си така, "Това, което се надявам моите внуци (и внуци) да разберат за Обществото за взаимопомощ". Моите най-големи внуци усилено работят по своя Личен напредък и

развиват навиците и качествата на праведната женственост. Скоро те и техните връстнички ще поемат отговорността на това велико световно сестринство.

Надявам се казаното в това послание да даде на тях и всички, които го чуят и прочетат, едно ясно разбиране за Господните цели за Неговите дъщери, поставени с организирането на Обществото за взаимопомощ.

Един древен модел на ученичество

Надявам се моите внуци да разберат, че днешното Общество

за взаимопомощ е организирано според един модел на ученичество, който е съществувал в древната Църква. Когато Спасителят организира Своята Църква в новозаветни времена, „жените взимали дейно участие в (Неговото) служение“¹. Той посетил Марта и Мария, две от Неговите най-отдадени последователки, в дома на Марта. Докато Марта Го слушала и Му служила според обичаите на своето време, Той ѝ помогнал да разбере, че тя можела да направи повече от това. Той помогнал на Марта и Мария да разберат, че те могли да изберат „добрата част“, която не ще се отнеме от тях². Този внимателен коментар послужил като покана за участие в Господното служение. А по-късно в Новия завет силното свидетелство на Марта за божествеността на Спасителя ни дава известно разбиране за нейната вяра и отдаденост³.

Четейки по-нататък в Новия завет, ние научаваме как апостолите продължили да установяват Господната Църква. Също така научаваме за праведни жени, чието ученичество допринесло за растежа на Църквата. Павел споменава, че такива жени живеят в Ефес⁴ и Филипи⁵. Но с изгубването на Господната Църква по време на вероотстъпничеството този модел на ученичество също бил изгубен.

Когато Господ започва да възстановява Своята Църква чрез Пророка

Джозеф Смит, Той отново включва жените в модела на ученичество. Няколко месеца след официалното организиране на Църквата Господ чрез откровение разкрива, че Ема Смит трябва да бъде отделена за ръководителка и учителка в Църквата и помощница на своя съпруг, Пророка⁶. В нейното призвание да помага на Господ в изграждане на Неговото царство са ѝ дадени напътствия как тя да увеличава своята вяра и лична праведност, как да укрепва своето семейство и дома си и как да служи на околните.

Надявам се моите внучки да разберат, че от деня, в който Евангелието започва да се възстановява в тази диспенсация, Господ е имал нужда от предани жени, които да участват като Негови ученици.

Искам да дам само един пример за техния забележителен принос в мисионерската работа. Големият растеж на ранната Църква става възможен, защото верни мъже са готови да напуснат семействата си и да отпътуват към непознати места, преживявайки лишения и трудности, за да проповядват Евангелието. При все това тези мъже разбирали, че техните мисии не биха били възможни без пълната вяра и партньорство на жените в живота им, които поддържали домове и бизнес и печелили доходи за своите семейства и мисионерите. Сестрите също

така се грижели за хиляди обърнати във вярата, които пристигали в техните общности. Те били дълбоко отдадени на един нов начин на живот, на изграждането на Господното царство и на участието в Неговото спасително дело.

Свързани със свещеничеството

Надявам се моите внучки да разберат, че Господ вдъхновява Пророка Джозеф Смит да организира жените на Църквата „под ръководството на свещеничеството и по модела на свещеничеството“⁷ и да ги учи „как да придобият привилегиите, благословиите и даровете на свещеничеството“⁸.

Когато Обществото за взаимопомощ е официално организирано, Ема Смит продължава в своето призвание като ръководителка. Тя е определена за президентка на организацията с две съветнички, които да служат с нея в президентство. Вместо да бъде избрана чрез вот, както става в организации извън Църквата, сестрите в това президентство са призвани чрез откровение, подкрепени от сестрите, които то ще ръководи, и отделени от свещеническите ръководители, така че да служат в своите призвания, „призован(и) от Бога чрез пророчество и чрез полагане на ръце от тези, които имат власт“⁹. Организиран под ръководството на свещеничеството, за президентството е възможно да получава напътствие от Господ и Неговия пророк за своето дело. С организацията на Обществото за взаимопомощ става възможно Господното хранилище от таланти да бъде управлявано с мъдрост и ред.

Жените в тази първоначална група разбират, че им е дадена власт да преподават, вдъхновяват

и организират сестрите да помагат в Господното дело на спасението. На първите си събрания сестрите са учени на ръководните цели на Обществото за взаимопомощ: да увеличават вярата и личната праведност, да укрепват семейства и домове и да издирват и помагат на изпадналите в нужда.

Надявам се внучките ми да разберат, че организацията на Обществото за взаимопомощ играе основна роля в подготовката на светиите за привилегиите, благословиите и даровете, които могат да бъдат намерени единствено в храма. Президент Джоозеф Фийлдинг Смит учи, че Обществото за взаимопомощ “е основна част от царството Божие на земята” и “е така замислено и управлявано, че да помага на преданите си членове да получат вечен живот в царството на Отца”¹⁰. Можем да си представим какви чувства са изпитвали сестрите на първите събрания на Обществото за взаимопомощ в магазина от червени тухли на Джоозеф Смит, разположен срещу хълма, на който се строял храма, докато слушали как Пророкът ги учи, че “следва да се създаде избрана общност, отделена от всичките злини на света, превъзходна, добродетелна и свята”¹¹.

Надявам се моите внучки да ценят храма толкова високо, колкото сестрите на първоначалното Общество за взаимопомощ, които вярвали, че храмовите благословии са върховната награда и великата цел на всяка жена светия от последните дни. Надявам се, подобно на сестрите на първоначалното Общество за взаимопомощ, моите внучки всекидневно да се стремят към достатъчна зрялост да сключат и спазват свети храмови завети и, когато отидат в храма, да обърнат внимание на всичко казано и направено. Чрез

благословиите на храма те ще бъдат надарени със сила¹² и благословени да получат “ключовете на познанието за Бога”¹³. Чрез обредите на свещеничеството, отслужвани единствено в храмовете, те ще бъдат благословени да изпълнят своите божествени и вечни отговорности и ще обещаят да живеят като отдадени последователки. Благодарна съм, че една от основните Господни цели при организирането на Обществото за взаимопомощ е да даде на жените отговорността да си помагат взаимно да се подготвят за “по-висшите благословии на свещеничеството, откривани в обредите и заветите на храма”¹⁴.

Убежището и влиянието на световното сестринство

Надявам се моите внучки да разберат важното влияние и възможности на това велико световно сестринство, Обществото за взаимопомощ. От 1842 г. Църквата се е разраснала извън границите на Наву, като сега Обществото за взаимопомощ се намира в над 175 страни, където сестрите говорят на повече от 80 езика. Всяка седмица се организират нови райони и клонове, като нови общества за взаимопомощ стават част от това вечно разрастващо се сестринство, “разпростряло се из континентите”¹⁵. Когато Обществото за взаимопомощ

било относително малобройно и организирано главно в Юта, ръководителите му могли да съсредоточат своите усилия и отдаденост върху местни социални програми и взаимосвързана спомагателна дейност. Те развивали домашно производство и осъществявали проекти за строене на болници и съхранение на зърно. Тези ранни усилия на Обществото за взаимопомощ установявали модели на ученичество, които сега се прилагат по цял свят. С нарастването на Църквата Обществото за взаимопомощ сега може да реализира своите цели във всеки район и клон, във всеки кол и окръг, адаптирайки се в един непрекъснато променящ се свят.

Всеки ден сестри на Обществото за взаимопомощ по света изпитват пълния спектър от житейски трудности и преживявания. Жени и техните семейства днес живеят очи в очи с неосъществени очаквания, умствено, физическо и духовно заболяване, злополуки, смърт. Някои сестри страдат от самота и разочарование, защото нямат собствени семейства, а други страдат от последиците на лоши избори на членове на техните семейства. Някои са преживявали война, глад, природни бедствия, а други натиска на пристрастявания, безработица или недостатъчно образование и обучение. Всички тези трудности имат

потенциала да отслабят вярата и да изчерпят силата на отделните хора и семействата. Една от Господните цели с организирането на сестрите в едно ученичество е да осигури взаимопомощ, която да ги издигне над “всичко, което пречи на радостта и развитието на една жена”¹⁶. Във всеки район и клон съществува Общество за взаимопомощ със сестри, които могат да търсят и получават откровение и да се съветват със свещенически ръководители, за да се укрепват взаимно и да работят върху решения, приложими в техните домове и общности.

Надявам се моите внучки да разберат, че чрез Обществото за взаимопомощ тяхната отдаденост се разширява и те могат да участват с други хора в доброто, впечатляващо и героично дело, вършено от Спасителя. Делото, което сестрите от тази Църква биват молени да вършат в днешно време, никога не е било твърде скромно или маловажно и несъществено за Господ. Чрез своята вяроност те могат да чувстват Неговото одобрение и да бъдат благословени със спътничеството на Неговия Дух.

Моите внучки също така следва да знаят, че сестринството на Обществото за взаимопомощ може да осигури сигурност, убежище и защита¹⁷. Докато нашето време става все по-трудно, верните сестри от Обществото за взаимопомощ ще се обединяват в защитаването на домовете на Сион от пронизителните гласове на света и хищническото и провокативно влияние на противника. Чрез Обществото за взаимопомощ те ще бъдат учени и укрепвани, и пак учени и укрепвани, и влиянието на праведните жени може да благослови много повече от децата на нашия Отец.

Ученичество на грижа и служба

Надявам се моите внучки да разберат, че обучението при посещения е израз на тяхното ученичество и един важен начин да почитат своите завети. Този елемент на нашето ученичество следва да е много подобен на служението на нашия Спасител. В ранните дни на Обществото за взаимопомощ един посещаващ комитет от всеки район получавал задачата да оценява нуждите и да получава дарения, които да бъдат разпределяни сред нуждаещите се. През годините сестрите от Обществото за взаимопомощ и неговите ръководителки се научили стъпка по стъпка как да усъвършенстват своята способност да се грижат за другите. Имало периоди, в които сестрите се съсредоточавали повече върху изпълнението на посещения, преподаването на уроци и оставянето на бележки, когато се отбивали в домовете на техните сестри. Тези практики помогнали на сестрите да се научат на модели на грижа. Точно както хората във времето на Моисей се съсредоточавали върху изготвянето на дълги списъци с правила, сестрите от Обществото за взаимопомощ понякога са си налагали множество писани и неписани правила в желанието си да разберат как да се укрепват една друга.

Виждайки такава голяма нужда от взаимопомощ в живота на сестрите и техните семейства днес, нашият Небесен Отец желае да следваме една по-висока пътека и да проявяваме своето ученичество, като искрено се грижим за Неговите деца. Имайки предвид тази важна цел, ръководителките сега са учени да искат отчети за духовното и материалното благополучие на сестрите и техните семейства и за извършената служба¹⁸. А посещаващите учителки сега имат

отговорността “искрено да опознаят всяка сестра, да ѝ помагат да укрепва своята вяра и да отдава служба”¹⁹.

Като отдадени последователки на Спасителя ние усъвършенстваме своята способност да вършим нещата, които би свършил Той, ако беше сред нас. Знаем, че за Него е от значение нашата грижа, затова се опитваме да се съсредоточим по-скоро върху грижата за нашите сестри, отколкото над изпълнението на списък с неща за правене. Истинското служение се измерва по-скоро от дълбочината на нашето милосърдие, отколкото от свършенството на предадената статистика. Ще знаем, че имаме успех в своето служение като посещаващи учителки, когато нашите сестри могат да кажат, “Посещенията ми помагат да израствам духовно” и “Знам, че моята посещаваща учителка е дълбоко загрижена за мен и моето семейство” и “Ако имам проблем, знам, че моята посещаваща учителка ще предприеме действия без да бъде канена”. Ръководителки, които разбират колко важна е службата на другите, ще се съветват заедно, за да търсят и получават откровение как да укрепват посещаващите учителки

Иту, Бразилия

и как да организират и осъществяват едно вдъхновено служение.

Освен това, обучението при посещение е изпълнение на задължението на епископа да се грижи за Господното стадо. Епископът и президентката на Обществото за взаимопомощ имат нужда от службата на вдъхновени посещаващи учителки, които да им помагат в изпълнение на техните отговорности. Чрез служението на посещаващите учителки президентката на Обществото за взаимопомощ може да е запозната с благосъстоянието на всяка сестра в района и да дава отчет за него при разговорите си с епископа.

Президент Томас С. Монсън ни учи, че “когато се стремим с непоклонимата вяра да изпълним възложените ни задължения, когато търсим вдъхновението на Всемогъщия в изпълнение на нашите отговорности, ние можем да извършим чудеса”²⁰. Надявам се моите внучки да участват в чудеса, когато помагат обучението при посещение да се превърне в модел на ученичество, който Господ ще разпознае за Негов, когато дойде отново.

Изпълнение целите на Обществото за взаимопомощ

Тези и други основни учения за Обществото за взаимопомощ са вече на разположение на моите внучки в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*. Тази книга съдържа история на наследството на Обществото за взаимопомощ и жените в тази Църква. Тя ще обедини и съгласува това световно сестринство с целите на Обществото за взаимопомощ и моделите и привилегиите на тези последователки. Тя е едно свидетелство за важната роля на жените в плана на щастие на нашия Отец

и дава един непоклоним стандарт в какво вярваме, какво вършим и какво ще защитаваме. Първото Президентство ни е насърчило да “изучаваме тази книга и да позволим на вечните истини и вдъхновяващите примери, дадени в нея, да имат влияние в живота (ни)”²¹.

Знаейки, че организацията на Обществото за взаимопомощ е божествено установена, президент Джозеф Ф. Смит казва на сестрите от Обществото за взаимопомощ: “Ваша е задачата да поведете света и особено жените на света. ... Вие сте главата”, казва той, “а не опашката”²². С приближаването на момента на Пришествието на нашия Господ аз се надявам моите внучки да израснат силни, предани жени, които прилагат принципите и моделите на Обществото за взаимопомощ в живота си. С превръщането на Обществото за взаимопомощ в начин на живот за тях аз се надявам, че те ще служат в единство с другите, за да осъществяват божествените му цели. Имам свидетелство за истинната и възстановена Църква на Исус Христос и съм благодарна за модела на ученичество, който е възстановен, когато Господ вдъхновява

Пророка Джозеф Смит да организира Обществото за взаимопомощ. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011 г., стр. 3.
2. Вж. Лука 10:38–42.
3. Вж. Йоана 11:20–27.
4. Вж. Деяния 18:24–26; Римляните 16:3–5.
5. Вж. Филипийците 4:1–4.
6. Вж. Учение и Завети 25.
7. Джозеф Смит, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 12.
8. Джозеф Смит, в *History of the Church*, 4:602.
9. Символът на вярата 1:5.
10. Джозеф Фийдинг Смит, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 97.
11. Джозеф Смит, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 15.
12. Вж. Учение и Завети 109:22; вж. и Шери Л. Дю, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 128.
13. Учение и Завети 84:19; вж. и Езра Тафт Бенсън, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 129.
14. *Daughters in My Kingdom*, стр. 131.
15. Бойд К. Пакър, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 99.
16. Джон А. Уидсоу, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 25.
17. Вж. *Daughters in My Kingdom*, стр. 86–87.
18. Вж. *Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., 9.5.4.
19. *Handbook 2*, 9.5.1.
20. Томас С. Монсън, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 91.
21. Първо Президентство, в *Daughters in My Kingdom*, стр. ix.
22. Джозеф Ф. Смит, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 66.

От Силвия Е. Олер

Първа съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

Милосърдието никога не отпада

Молете се с цялото си сърце за желанието да бъдете изпълнени с дара на милосърдието, чистата любов Христова.

Неотдавна двамата с моя съпруг посетихме град Наву, Илинойс. Докато бяхме там, посетихме горната стая на магазина от червени тухли, където Пророкът Джозеф Смит имал офис и ръководел своя бизнес. Внимателно изслушахме екскурзовода, който описва някои от историческите събития на Възстановяването, случили се там.

Мислите ми се насочиха към това как е било основано Обществото за взаимопомощ и някои от ученията, преподадени на сестрите от Пророка Джозеф в същата тази стая. Тези учения стават основополагащи принципи, върху които е установено Обществото за взаимопомощ. Целите на увеличаването на вярата, укрепването на домовете в Сион и издирването и подпомагането на изпадналите в нужда са били поставени от самото начало. Те винаги са били съгласувани с ученията на нашите пророци.

На едно от тези първоначални събрания Пророкът Джозеф цитира от посланието на Павел към коринтяните. В тази въздействаща реч за милосърдието Павел говори за

вярата, надеждата и милосърдието, като завършва, “но най-голям(о) от тях е (милосърдието)”¹.

Той описва качествата, основани на милосърдието. Казва следното:

“Любовта дълго търпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, ... не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло; не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи.

Любовта никога не отпада”².

Обръщайки се към сестрите, Пророкът Джозеф казва: “Не ограничавайте възгледите си по отношение на добродетелите на вашите близни. ... Трябва да преизпълнявате душите си с добри чувства към околните, ако ще вършите делата на Исус. ... Като увеличавате вашата невинност и добродетел, като увеличавате вашата доброта, нека сърцата ви се разкриват – нека те се преизпълват с добри чувства към околните – вие трябва да бъдете дълготърпеливи и да търпите недостатъците и грешките на

човеците. Колко ценни са душите на човеците!”³

Намиращото се в Писанията изявление “Милосърдието никога не отпада” се превръща в мото на Обществото за взаимопомощ, защото обобщава тези учения и задължението, предадено от Джозеф Смит, да “се подпомагат бедните” и да “се спасяват души”⁴.

Тези основополагащи принципи са прилагани от сестрите от Обществото по целия свят, защото това е естеството на делото на Обществото за взаимопомощ.

Какво е това милосърдие? Как придобиваме милосърдие?

Пророк Мормон определя милосърдието като “чистата любов Христова”⁵, докато Павел учи, че то “свързва всичко в свършенство”⁶, а Нефи ни напомня, че “Господ Бог е дал заповед всички люде да имат милосърдие, което милосърдие е любов”⁷.

Като прегледаме споменатото описание на Павел за милосърдието, научаваме, че то не е единична постъпка или нещо, което даваме, а състояние на съществуване, състояние на сърцето, добри чувства, които пораждаат изпълнени с обич действия.

Мормон също така учи, че милосърдието се дава на Господните истински ученици, като то пречиства онези, които го притежават⁸. Също така научаваме, че милосърдието е един божествен дар, който трябва да търсим и за който да се молим. Трябва да имаме милосърдие в сърцата си, за да можем да наследим селестиялното царство⁹.

Разбирайки, че Господ е поискал от нас да “се облече(м) с обвързването на милосърдието”¹⁰, ние трябва да си задаваме въпроса кои качества ще ни помагат да развиваме милосърдие.

Трябва първо да имаме желанието да увеличаваме своето милосърдие и да ставаме по-подобни на Христос.

Следващата стъпка е да се молим. Мормон ни увещава, “молете се на Отца с цялото си сърце, за да може да бъдете изпълнени с тази любов”. Тази божествена любов е милосърдието, и когато бъдем изпълнени с тази любов “ние (ще) бъдем подобни на Него”¹¹.

Всекидневното четене на Писанията може да насочи ума ни към Спасителя и да ни вдъхва желание да бъдем по-подобни на Него.

В моя офис избрах да окача картина на Минерва Тейчърт, наречена *Спасяването на изгубеното агне*. Тя изобразява Спасителя, застанал сред Своите овце, нежно прегърнал едно малко агне. Тя ми помага да размишлявам над Неговата настойчива молба: “Паси овцете Ми”¹², което според мен означава да служите на всички около вас и да обръщате специално внимание на нуждаещите се.

Спасителят е съвършения пример за това как да проявяваме милосърдие. По време на Своето земно служение Той показва състрадание към гладните, към грешниците, към страдащите и към болните. Той служи на бедни и богати, на жени, деца и мъже, на роднини, приятели и непознати. Той прости на Своите

Иту, Бразилия

обвинители и страдал и умрял за цялото човечество.

През живота си Пророкът Джо-зеф Смит също проявява милосърдие, като показва братска обич и уважение към околните. Той бил известен със своята доброта, привързаност, състрадание и загриженост към хората около него.

Днес сме благословени да имаме пророк, който възплащава милосърдието. Президент Томас С. Монсън е пример за нас и за света. Той е обгърнат от мантията на милосърдието. Той е мил, състрадателен и великодушен, един истински служител на Господ Исус Христос.

Президент Монсън учи: “Милосърдието е да имаме търпение към човек, който ни е разочаровал. То е да устоим на подтика да се обидим лесно. То е да приемаме слабостите и недостатъците. То е да приемаме хората такива, каквито са. То е да погледнем отвъд физическия външен вид и да видим качества, които не избледняват с времето. То е да устоим на подтика да категоризираме другите”¹³.

Когато имаме милосърдие, ние имаме желанието да служим и да помагаме на другите, когато това не ни е удобно и без да мислим за признание и връщане на “услугата”. Ние не чакаме да ни бъде дадена заплата да помагаме, защото това се

превръща в наша същност. Когато избираме да бъдем добри, загрижени, великодушни, търпеливи, приемачи, прощаващи, приобщаващи и безкористни, ние ще открием, че изобилстваме от милосърдие.

Обществото за взаимопомощ осигурява безброй начини да служим на другите. Един от най-важните е да проявяваме милосърдие чрез обучение при посещение. Чрез ефективно обучение при посещение ние имаме множество възможности да обичаме, да служим и да облекчаваме другите. Като проявяваме милосърдие или любов, ние пречистваме и осветяваме душите си, помагаме си да станем по-подобни на Спасителя.

Удивявам се, като ставам свидетелка на безброй милосърдни деяния, извършвани всекидневно от посещаващи учителки по целия свят, които безкористно служат за облекчаване нуждите на отделни сестри и техните семейства. На тези предани посещаващи учителки казвам, “Чрез тези дребни постъпки на милосърдие вие следвате Спасителя и действате като оръдия в Неговите ръце, като помагате, обгрижвате, въздигате, утешавате, слушате, насърчавате, подхранвате и укрепвате поверените ви сестри”. Нека споделя няколко кратки примера за такова служение.

Роза страда от отслабващ силите диабет и други заболявания. Тя се

присъединила към Църквата преди няколко години. Тя е самотна майка със син, който е юноша. Тя трябва често да постъпва в болница за по няколко дни. Нейните добри посещаващи учителки не само я закарват в болницата, но я посещават и утешават, когато тя вече е там, като също така наглеждат сина ѝ у дома и на училище. Нейните посещаващи учителки служат като нейни приятелки и роднини.

След първото си посещение в дома на една сестра, Кати открива, че тази сестра не знае да чете, но има желанието да се научи. Кати предлага да ѝ помогне, макар да знае, че за това ще трябва време, търпение и постоянство.

Емили е млада съпруга, която търсела истината. Съпругът ѝ Майкъл не бил така заинтересован от религията. Когато Емили се разболяла и прекарала известно време в болница, Кали, сестра от Обществото за взаимопомощ и нейна съседка, носела на семейството храна, гледала тяхното бебе, чистила къщата и се погрижила Емили да получи свещенческа благословия. Тези милосърдни постъпки смекчили сърцето на Майкъл. Той решил да посещава събрания на Църквата и да се среща с мисионерите. Неотдавна Емили и Майкъл били кръстени.

“Любовта никога не отпада. ... Любовта ... е милостива, ... не търси своето, ... на всичко се надява, всичко търпи”¹⁴.

Президент Хенри Б. Айринг казва: “Историята на Обществото за взаимопомощ е изпълнена със забележителни разкази за такава безкористна служба. ...

В това Общество членуват жени, чиито милосърдни чувства извират от сърца, променени от подготовката за сключване и спазване на

заветите, които се предлагат единствено в Господната истинна Църква. Техните милосърдни чувства произлизат от Него чрез Неговото Единение. Техните милосърдни деяния са ръководени от Неговия пример и от Светия Дух, Който Той изпраща да придружава Неговите служители в изпълнение на техните милостиви мисии, и са резултат на благодарност за Неговия безпределен дар на милост. Поради това те са изпълнявали и са способни да изпълнят необикновени неща за другите и така са намирали радост, дори когато техните собствени не посрещнати нужди са били големи”¹⁵.

Отдаването на служба и проявата на милосърдие към околните ни помага да преодоляваме нашите собствени трудности и ги прави да изглеждат не толкова тежки.

Връщам се към ученията на Пророка Джозеф Смит към сестрите в първоначалните дни на Възстановяването. Като ги увещава да живеят милосърден и благотворителен живот, той казва: “Ако живеете според тези принципи, колко голяма и славна ще бъде наградата ви в селестиялното царство! Ако живеете според вашите привилегии, ангелите не могат да бъдат възпрени да са ваши другари и помощници”¹⁶.

Подобно на ранните дни в Наву, когато сестрите обикаляли да откриват изпадналите в нужда и да им помагат, днес ние имаме същата задача. Сестрите в царството са стабилни стълбове на духовна сила, състрадателна служба и отдаденост. Отдадените посещаващи учителки посещават и се грижат една за друга. Те следват примера на Спасителя и постъпват като Него.

Всички жени в Обществото за взаимопомощ могат да бъдат изпълнени с обич, знаейки, че техните дребни

постъпки на милосърдие имат изцелителна сила за околните и тях самите. Те със сигурност разбират, че милосърдието е чистата любов Христова и никога не отпада.

Когато четете историята на Обществото за взаимопомощ, тя ще ви вдъхновява да осъзнаете, че този важен евангелски принцип е вплетен в цялата книга.

Завършвам с покана към всички жени в Църквата да се молят с цялото си сърце за желанието да бъдат изпълнени с дара на милосърдието, чистата любов Христова. Направете всяко възможно усилие да вършите добро, като осигурите помощ и спасение на хората около вас, включително на членовете на вашето семейство. Господ ще увенчае с успех на вашите усилия.

Нека нашето знание за голямата обич, която Отец и Синът изпитват към нас, както и нашата вяра и благодарността ни за Единението да ни подтикват да развиваме и проявяваме милосърдие към всички хора около нас. Това е молитвата ми в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 1 Коринтяните 13:13.
2. 1 Коринтяните 13:4–8.
3. Джозеф Смит, в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011 г., стр. 23.
4. Джозеф Смит, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 17.
5. Мороний 7:47.
6. Колосяните 3:14.
7. 2 Нефи 26:30.
8. Вж. Мороний 7:48.
9. Вж. Етер 12:34; Мороний 10:21.
10. Учение и Завети 88:125.
11. Мороний 7:48.
12. Вж. Иоана 21:16–17.
13. Томас С. Монсън, “Милосърдието никога не отпада”, *Лиахона*, ноем. 2010 г., стр. 124.
14. 1 Коринтяните 13:4, 5, 7, 8.
15. Хенри Б. Айринг, “Трайното наследство на Обществото за взаимопомощ”, *Лиахона*, ноем. 2009 г., стр. 121.
16. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 484.

От Барбара Томпсън

Втора съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

Придържайте се към заветите

Когато имаме вяра в Христос и се придържаме към своите завети, ние ще получаваме радостта, за която се говори в Светите писания, обещана от нашите съвременни пророци.

Издигни сърцето си и ликувай, и се придържай към заветите, които си сключила¹. Не мога да прочета този стих без да почувствам радост. Сърцето ми се радва, когато се замисля над обещанията и многото благословии, намерили място в живота ми, когато съм се придържала към заветите, които съм сключила с моя Небесен Отец.

Тъй като и двамата ми родители починаха, тази година трябваше да изчистя техния дом и да го подготвя за продажба. През изминалите няколко месеца, докато аз и моите братя и сестри почиствахме и подреждахме дома на нашите родители, ние открихме семейни истории и множество важни книжа и документи. Беше удивително да прочета личните истории и патриархалните благословии на моите родители и баба и дядо. Беше ми напомнено за заветите, които те бяха сключили и спазили.

Моята баба Елън Ханкс Раймър била млада майка, когато през 1912 г. получила своята патриархална

благословия. Когато прочетох благословията, следните редове ми направиха силно впечатление и се запечатаха в ума ми: “Ти си била избрана отпреди основаването на света и си избран дух, който да възлезе в тези дни. ... Твоето свидетелство ще бъде укрепено и ще можеш да даваш свидетелство. ... Унищожителят е поискал да те унищожи, но ако се придържаш към твоя Бог, той (унищожителят) няма да има силата да ти навреди. Чрез твоята преданост ще ти се даде голяма сила и унищожителят ще бяга от теб поради твоята праведност. ... Когато те връхлетят страх и изпитания, ако ти се уединиш във вътрешната си стаичка в молитва, твоето сърце ще бъде утешавано и препятствията премахвани”².

На моята баба ѝ било обещано, че ако спазва своите завети и стои близо до Бог, Сатана нямало да има сила над нея. Щяла да намери утеха и подкрепа в нейните изпитания. Тези обещания се изпълнили в нейния живот.

Днес искам да говоря (1) колко е важно да се придържаме към своите завети и (2) за радостта и защитата, които произлизат от спазването на нашите завети.

Някои от използваните от мен примери са дадени в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*. Книгата е изпълнена с примери на жени, които са намирили голяма радост в спазването на заветите.

Важността на придържането към заветите

Библейският речник ни казва, че заветът е едно споразумение между Бог и човек. “В Своето благоволение Бог определя условията, които човекът приема. ... Евангелието е така устроено, че принципите и обредите се приемат чрез завет, като приемащият поема сериозното задължение и отговорност да почита поетия ангажимент”³. В израза “придържам се към заветите”, думата *придържам се* означава “да се подчинявам неотклонно и цялостно” на нещо⁴.

В Писанията научаваме за мъже и жени, сключили завети с Бог. Бог е дал напътствия какво да правим, за да почитаме тези завети, и когато тези завети се спазват, следват обещаните благословии.

Например, чрез обряда на кръщението ние сключваме завет с нашия Небесен Отец. Подготвяме се за кръщение, като имаме вяра в Господ Исус Христос, покаяваме се за греховете си и имаме желанието да вземем върху си името на Исус Христос. Ние поемаме ангажимента да спазваме Божиите заповеди и винаги да помним Спасителя. Сключваме завет да носим “един другиму тежестите си, за да може те да са леки”. Изразяваме желанието

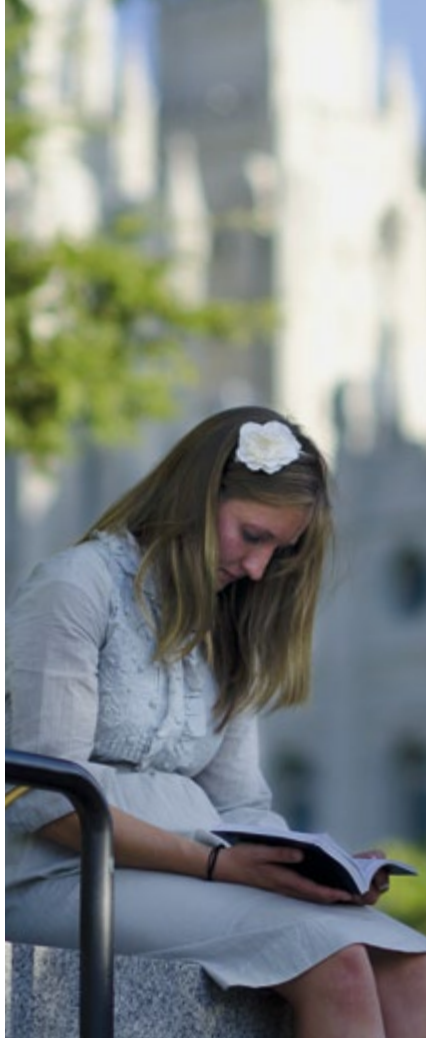
да скърбим с онези, които скърбят, и да утешаваме онези, които се нуждаят от утешение⁵.

В светите храмове се получават други свети обреди и се сключват други завети. В ранните дни на Възстановяването Пророкът Джозеф Смит има голямото желание светиите да разполагат с обещаните благословии на храма. Господ казва, “Нека този дом бъде съграден за Моето име, та да мога да разкрия в него Моите обреди на хората Си”⁶.

“Една от Господните цели при организирането на Обществото за взаимопомощ е да подготви Неговите дъщери за по-висшите благословии на свещеничеството, давани при обредите и заветите в храма. Сестрите в Наву очакват завършването на храма с голямо вълнение, защото знаят, според обещанието на Пророка Джозеф Смит, дадено на Мърси Фийлдинг Томпсън, че надаряването ще ги изведе от “тъмнината в чудна светлина”⁷.

“Над 5 000 светии преминават през храма Наву след освещаването му, така че да могат да получат обредите на надаряване и запечатване преди да поемат пътуването си” до долината Солт Лейк⁸. Президент Бригъм Йънг и много църковни ръководители и храмови работници прекарват дни и нощи, служейки в храма, така че тази работа да бъде извършена за светиите.

Нашите завети ни поддържат, било то в добри или лоши времена. Президент Бойд К. Пакър ни напомня, че “ние сме един заветен народ. Ние сключваме завет да отдаваме нашето време, пари и таланти – всичко, което сме и всичко, което притежаваме – за Божието царство на земята. Простичко казано, ние сключваме завет да вършим добро.

Ние сме народ на завета и храмът е център на нашите завети. Той е източника на завета”⁹.

Писанията ни напомнят, “И това ще бъде заветът ни—че ще следваме всички Господни обреди”¹⁰.

Велики са благословиите, които получаваме, когато се придържаме към нашите завети.

Радост и защита, произлизащи от спазването на нашите завети

В Книгата на Мормон четем проповедта на цар Вениамин. Той учи хората за Исус Христос, че Той щял да дойде на земята и да изстрада всякакъв вид страдания. Той учи хората, че Христос щял да извърши единение за греховете на цялото човечество и че единствено чрез Неговото име човек може да получи спасение¹¹.

След като чуват тези красиви учения, хората се смиряват и с цялото си сърце пожелават да бъдат освободени от греха и пречистени. Те

се покаяват и дават израз на своята вяра в Исус Христос. Те сключват завети с Бог да спазват Неговите заповеди¹².

“Духът Господен дойде върху тях и те бяха изгълнени с радост, след като получиха опрощение на греховете си и спокойна съвест поради извънредната вяра, която те имаха в Исуса Христа”¹³.

Друг пример на радост, произлизаща от вяност в спазване на Божиите заповеди и споделяне на Неговото Евангелие с другите, е демонстриран от Амон. Чрез Амон и неговите братя хиляди хора идват в Христа. Ето някои от думите, които Амон използва, за да опише чувствата си от това, че толкова много хора са се кръстили и са сключили завет с Бог:

“Каква велика причина имаме да ликуваме”¹⁴.

“Радостта ми е пълна, да, сърцето ми е преизгълнено с радост и аз ще се радвам в моя Бог”¹⁵.

“Не мога да изкажа и най-малката част от това, което чувствам”¹⁶.

“Никога не е имало човеци, които да са имали такъв велик повод да се радват, както нас”¹⁷.

Сключването и спазването на свещени завети ни позволява да имаме Светия Дух с нас. Това е Духът, който “ще изгълни душата (ви) с радост”¹⁸.

Втората световна война предизвикала много страдания за много хора по целия свят. Светиите в Германия изгърпели множество изпитания. Сестра Мария Шпайдел била вярна президентка на Обществото за взаимопомощ в Щутгарт, Германия. Говорейки за техните изпитания, тя казва: “Нашето упование в Господ и нашето свидетелство за Неговата Църква бяха стълб на сила за нас. ... С радост ние пеем

химните на Сион и влагаме своето упование в Господ. Той подрежда всички неща”¹⁹.

И отново, когато членовете спазват своите завети, те чувстват радост, дори изправени пред изключителни трудности.

Сара Рич била праведна жена, която живяла в Наву и била призвана да служи в храма преди светиите да бъдат прогонени от града. Ето нейните думи, описващи благословиите на храмовите завети: “Много бяха благословиите, получени в дома Господен, дали ни радост и утеха сред всички наши скърби, позволяващи ни да имаме вяра в Бог, знаейки, че Той ще ни води и подкрепя през неизвестното пътуване, което ни предстоеше”²⁰.

Преди това светиите построяват храма Къртлгънд и мнозина участват в освещаването му. След освещаването храмът е приет от Господ. Господ им казва, че те ще “ще ликуват много, вследствие на благословиите, които ще се излеят ... върху главите на людете (Му)”²¹.

С построяването на все повече храмове по земята съм видяла как в живота на членовете се изливат благословии. През 2008 г. станах свидетел на радостта, грееща от лицата на една двойка от Украйна, когато те ми разказаха за пътуването си до Фрайберг, Германия, за да получат своите храмови обреди. Пътуването до храма отнемаше 27 часа с автобус за тези отдадени членове, като те нямаха възможността да ходят там често. Те бяха радостно развълнувани от това, че храмът Киев Украйна щеше да бъде завършен скоро и че щяха да имат възможността да го посещават много по-често. Този храм е вече открит и сега хиляди се радват на благословиите, давани там.

Като четох личната история на моята баба, аз научих каква голяма радост е изпитвала тя от спазване на нейните завети. Тя обичаше да ходи в храма и да изпълнява обреди за хиляди починали хора. Това бе мисията на нейния живот. Повече от 20 години тя служеше като храмов работник в храма Манти Юта. Писа, че имала множество чудодейни изцеления, за да може да отгледа децата си и да служи на други хора, като изпълни работата за тях в храма. Като нейни внуци, ние знаехме за баба Раймър, че тя е праведна жена, която спазваше нейните завети и искаше да и ние да правим същото. Когато хората разглеждат нашите вещи след като сме починали, ще намерят ли те доказателство, че сме спазвали заветите си?

Нашият обичан пророк, президент Томас С. Монсън, ни каза на последната обща конференция: “Като отиваме в светия дом, като помним заветите, които сме сключили вътре, ще сме в състояние да понесем всяко изпитание и да преодолеем всяко изкушение. В това свято убежище ние ще намерим мир, ще бъдем укрепени, ще ни бъдат дадени нови сили”²².

И отново: “Издигни сърцето си и ликувай, и се придържай към заветите, които си сключила”²³. В спазването на завети има истинска радост и щастие. Има утеха и мир. Има защита от злините на света.

Спазването на нашите завети ще ни помага в моменти на изпитания.

Свидетелствам, че когато имаме вяра в Христос и се придържаме към своите завети, ние ще получаваме радостта, за която се говори в Светите писания, обещана от нашите съвременни пророци.

Скъпи сестри, аз ви обичам и се надявам да изпитвате тази голяма радост в собствения си живот. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 25:13.
2. Патриархална благословия, дадена от Уолтър Е. Ханкс, 25 окт. 1912 г. в Лаймгън, окръг Уейн, Юта.
3. Bible Dictionary, “Covenant”.
4. Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary, 10-то изд. 2003 г., “cleave”.
5. Вж. Мосия 18:8–9; вж. и Томас С. Монсън “Какво направих днес за някого?” *Лиахона*, ноем. 2009 г., стр. 85–87.
6. Учение и Завети 124:40.
7. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011 г., стр. 131–132.
8. *Daughters in My Kingdom*, стр. 29.
9. Бойд К. Пакър, *Светият храм*, 1980 г., стр. 170.
10. Учение и Завети 136:4.
11. Вж. Моисей 3:5–18.
12. Вж. Мосия 4:2; 5:5.
13. Мосия 4:3.
14. Алма 26:1.
15. Алма 26:11.
16. Алма 26:16.
17. Алма 26:35.
18. Учение и Завети 11:13.
19. Maria Speidel, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 76.
20. Sarah Rich, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 30.
21. Учение и Завети 110:9–10.
22. Томас С. Монсън, “Светият храм – маяк към света”, *Лиахона*, май 2011 г., стр. 93.
23. Учение и Завети 25:13.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Не забравяйте

Моята молитва и благословия е вие никога да не забравяте, че сте наистина скъпоценни дъщери в Божието царство.

Мои скъпи сестри, каква радост е да бъда с вас днес. Винаги очаквам с нетърпение това годишно събрание на Обществото за взаимопомощ и посланията, отправяни тук. Благодаря ви, сестри. Скъпоценна привилегия е за мен да бъда посочен от президент Томас С. Монсън да говоря днес и да добавя някои мисли, адресирани до сестрите в Църквата.

Преди известно време се разхождах в една красива градина с моята съпруга и дъщеря си. Размишлявах над славата и красотата на Божието творение. И тогава, сред всички тези прекрасни цветя, аз забелязах едни малки цветчета. Знаех името на това цвете, защото от малък чувствам специална връзка с него. Цветето се нарича забравка.

Не съм сигурен точно защо това малко цвете е имало такова значение за мен през годините. То не привлича незабавно вниманието, не е трудно да остане незабелязано сред по-големите и по-изтъкващите себе си цветя, но все пак е толкова красиво с наситения си цвят на най-синьо небе – може би това е една от причините да го харесвам толкова.

Също и натрапчивата молба, която неговото име изразява на

много езици. Според една германска легенда, когато Бог приключил с наименоването на всичките растения, имало едно, което останало без име. Чул се тънък гласец, “Не ме забравяй, Господи!” И Господ отговорил, че точно това ще бъде името му.

Днес бих искал да използвам това малко цвете като метафора. Петте венчелистчета на малкото цвете незабравка ме карат да се спра върху пет неща, които ще е мъдро никога да не забравяме.

Първо, не забравяйте да бъдете търпеливи със себе си.

Искам да ви кажа нещо, което се надявам да приемете по правилния начин: Бог е напълно наясно, че вие и аз не сме свършени.

Нека добавя: Бог също така е напълно наясно, че хората, които вие считате за свършени, не са такива.

И въпреки това ние отделяме толкова много време и енергия в сравняване на себе си с другите – обикновено съпоставяйки нашите слабости с техните силни страни. Това ни кара да насаждаме очаквания за себе си, които е невъзможно да удовлетворим. В резултат на това ние така и не отбелязваме нашите добри усилия, защото те ни

изглеждат по-дребни от постигнатото от някой друг.

Всеки има силни страни и слабости.

Прекрасно е, че имате силни страни.

И част от вашия смъртен опит е да имате слабости.

Господ желае да ни помогне рано или късно да превърнем всички наши слабости в силни страни¹, но също така знае, че това е една дългосрочна цел. Той желае ние да станем свършени², и ако останем на пътя на ученичеството, един ден ще станем такива. И е съвсем в реда на нещата, че това все още не се е случило. Продължавайте да полагате усилия в тази насока, но спрете да се самонаказвате.

Скъпи сестри, мнозина от вас са безкрайно състрадателни и търпеливи с чуждите слабости. Моля, не забравяйте да бъдете състрадателни и търпеливи със себе си.

Междувременно бъдете благодарни за всичките малки успехи у дома, взаимоотношенията в семейството ви, вашето образование и професия, участието ви в Църквата и личното ви усъвършенстване. Подобно на забравките, тези успехи може да ви изглеждат малки и да останат незабелязани от другите, но Бог ги забелязва и те не са незначителни за Него. Ако според вас успехът се състои в това да бъдете най-свършената роза или смайваща орхидея, възможно е да изпуснете най-хубавото в живота.

Например, стремехът да имате една образцова семейна домашна вечер всяка седмица – макар това да прави живота на вас и вашето семейство направо ужасен – може да не е най-добрия избор. Вместо това си задайте следния въпрос, “Какво бихме могли да правим като

семейство, което да дава радост и духовност, като ни сближава?” Такъв тип семейна домашна вечер – макар да бъде скромна по обхват и изпълнение – може да има много по-положителни дългосрочни резултати.

Нашето пътуване към съвършенството е продължително, но ние можем да откриваме радост и удовлетворение дори в най-малките стъпки на това пътуване.

Второ, не забравяйте разликата между добрата жертва и глупавата жертва.

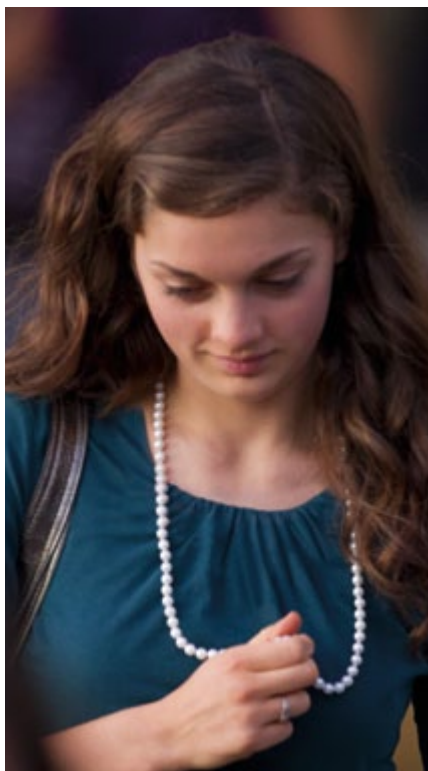
Приемливата жертва е да се откажем от нещо добро заради нещо с много по-голяма стойност.

Да се откажем от малко сън, за да помогнем на дете, което е имало кошмар, е една добра жертва. Всички знаем това. Но да останем будни цяла нощ, застрашавайки здравето си, за да изработим съвършения аксесоар за неделните дрехи на нашата дъщеря може би не е толкова добра жертва.

Да отделим известно време на изучаване на Писанията или подготвяне на урок е една добра жертва. Да прекараме много часове в бродиране на заглавието на урока в домашно направени кухненски ръкохватки за всеки член на класа може би не е такава жертва.

Хората и ситуацията се различават и добрата жертва в един случай може да бъде глупава жертва в друг.

Как можем да видим разликата в нашата ситуация? Можем да се запитаем, “Използвам ли своето време и енергия за нещата с най-голямо значение?” Съществуват толкова много добри неща за вършене, но ние не можем да ги свършим всичките. Нашият Небесен Отец е най-доволен, когато жертваме нещо добро за нещо много по-добро, имайки една вечна перспектива.

Понякога това може да означава дори да се погрижим за малка, но красива, незабравка, вместо за цяла градина с екзотични цветя.

Трето, не забравяйте да бъдете щастливи сега.

В така обичания детски разказ *Чарли и шоколадовата фабрика*, мистериозният производител на шоколади Уили Уонка скрива златен билет в пет от своите шоколади и заявява, че на който се падне такъв билет, печели обиколка на неговата фабрика и доживотно снабдяване с шоколад.

На всеки от златните билети е написано следното послание: “Поздравления, че ти се е паднал този златен билет ... ! Предстоят ти великолепни преживявания! Очакват те прекрасни изненади! ... Мистични и изумителни изненади ... ще ... те очароват ... омаят и озадачат”³.

В този класически детски разказ хора по целия свят отчаяно копнеят да им се падне златен билет. Някои смятат, че цялото им бъдещо щастие зависи от това дали ще им се падне такъв златен билет. В своето желание това да стане хората

забравят за простата радост, която те са откривали с изяждането на един шоколад. Самият шоколад се превръща в пълно разочарование, ако в него няма златен билет.

Толкова много хора днес очакват своя златен билет – билетът, който според крие ключа към щастието, за което винаги са мечтали. За някои златният билет може да бъде един съвършен брак; за други дом, достоен за корица на списание; или може би свобода от стрес и притеснения.

Няма нищо лошо в праведните стремежи – ние се надяваме и желаем всичко “добродетелно, хубаво и достойно за похвала”⁴. Това се превръща в проблем, когато нашето щастие бива отлагано в очакване на някакво бъдеще събитие – нашият златен билет.

Една жена искала повече от всичко да се омъжи в храма за праведен носител на свещеничеството и да бъде майка и съпруга. Тя мечтала за това през целия си живот и, наистина, щяла да бъде една прекрасна майка и любяща съпруга. В дома ѝ щели да царуват любов и доброта. Никога нямало да се чуе рязка дума. Яденето никога нямало да загаря. А децата ѝ, вместо да се забавляват с приятели, щели да предпочитат да прекарват вечерите и уикендите си с мама и татко.

Това бил нейният златен билет. Според нея от това зависело цялото нейно съществуване. Това било единственото нещо в целия свят, за което тя най-отчаяно копнеела.

Но то така и не се случило. С минаването на годините тя ставала все по-затворена в себе си, изпълнена с горчивина, дори с гняв. Не можела да разбере защо Бог не удовлетворявал това праведно нейно желание.

Тя работела като учителка в

начално училище и всички онези деца само ѝ напомняли, че златният билет така и не ѝ се паднал. С минаването на годините тя ставала все по-разочарована и затворена в себе си. На хората не им харесвало да общуват с нея и я избягвали при всеки възможен случай. Тя дори изливала недоволството си върху децата в училище. Загубила емоционално равновесие и започнала да изпада в състояния на гняв и отчайваща самота.

Трагедията на този разказ се състои в това, че тази мила жена, изпълнена с разочарование относно нейния златен билет, не успявала да забележи *дадените* ѝ благословии. Тя нямала деца у дома, но била заобиколена от тях в класната стая. Не била благословена със семейство, но Господ ѝ дал възможност, която много малко хора имат – възможността да има положително влияние в живота на стотици деца и семейства като учител.

Урокът тук е следния – ако прекарваме дните си в очакване на приказни рози, може да изпускате красотата и очарованието на малките забравки, които са навсякъде около нас.

Не казвам, че трябва да губим надежда и да изоставяме своите цели. Никога не отказвайте да се стремите към най-доброто в себе си. Никога не спирайте да се надявате за реализирането на всички праведни желания на своето сърце. Но не затваряйте очите и сърцата си за простите и елегантни красоти на обикновените всекидневни мигове, които изграждат богатия и пълноценен живот.

Най-щастливите хора, които познавам, не са тези, на които се пада златен билет; това са хора, които в стремежа си към достойни

цели откриват красотата и сладостта на всекидневните моменти. Това са хората, които ден след ден изтъкват гоблен на благодарност и радост през целия си живот. Това са наистина щастливите хора.

Четвърто, не забравяйте целта на Евангелието.

Понякога, завладени от рутината на живота, ние неволно забравяме един важен аспект на Евангелието на Исус Христос, така както бихме могли да пропуснем една прекрасна и деликатна забравка. В старателните си усилия да изпълним всички задължения и ангажименти, които сме поели като членове на Църквата, понякога гледаме на Евангелието като на един дълъг списък със задачи, който трябва да добавим към вече въздългия списък с неща за вършене, като време, което някак трябва да вметим в заетата си програма. Съсредоточаваме се върху *това*, което Господ желае да направим, и *начина* да го изпълним, но понякога забравяме неговата *цел*.

Мои скъпи сестри, Евангелието на Исус Христос не е задължение; то е пътека, набелязана от нашия любящ Отец в Небесата, водеща към щастие и мир в този живот и слава и неизразимо удовлетворение в идния. Евангелието е една светлина, която изпълва този живот и осветява пътя пред нас.

Докато разбирането на същността на Евангелието и начина да действате според него е нещо необходимо, вечният пламък и величие на Евангелието произлиза от целта. Когато разбираме *целта*, с която Небесният Отец ни е дал този модел на живот, когато помним *целта*, с която сме се ангажирали да го превърнем в основополагаща част от живота си, Евангелието

престава да бъде бремене и вместо това се превръща в радост и удоволствие. То става скъпоценно и сладко.

Нека не вървим по пътя на ученичеството с наведени глави, мислейки единствено за задълженията и ангажиментите пред нас. Нека не крачим, без да забелязваме красотите на славните земни и духовни пейзажи, които ни заобикалят.

Мои скъпи сестри, търсете величието, красотата и ободряващата радост на целта на Евангелието на Исус Христос.

Същността и начина на подчинението сочат пътя и ни държат на пътеката. Целта на подчинението осветява нашите действия, придавайки величие на всекидневното. Тя превръща нашите малки постъпки на подчинение в свети деяния на посвещение.

Пето, не забравяйте, че Господ ви обича.

Когато като дете разглеждах малките забравки, понякога се чувствах като това цвете – малък и незначителен. Чудех се дали семейството ми или Небесният Отец щяха да ме забравят.

Години по-късно поглеждам назад към онова малко момче с нежност и състрадание. И сега със сигурност знам – никога не бях забравен.

Знам и още нещо: като апостол на нашия Учител Исус Христос, аз заявявам с цялата увереност и убеденост на своето сърце – вие също не сте забравени!

Вие не сте забравени.

Сестри, където и да се намирате, каквито и да са вашите обстоятелства, вие не сте забравени. Независимо колко сиви изглеждат вашите дни, независимо колко незначителни може да се чувствате,

свой начин на живот. Ценете високо дара на активност в тази велика и истинна Църква. Скъпете дара на служба в благословената организация, наречена Общество за взаимопомощ. Продължете да укрепвате домове и семейства. Продължавайте да издирвате хората, които имат нужда от вашата и Господната помощ.

Сестри, има нещо вдъхновяващо и възвишено в малката незабравка. Надявам се тя да се превърне в символ на малките неща, които правят живота ви радостен и щастлив. Моля ви, никога не забравяйте, че трябва да бъдете търпеливи и състрадателни към себе си, че някои жертви са по-добри от други, че не е нужно да чакате вашия златен билет, за да бъдете щастливи. Моля ви, никога не забравяйте, че целта на Евангелието на Исус ще ви вдъхновява и въздига. И никога не забравяйте, че вашият Небесен Отец познава, обича и високо цени всяка една от вас.

Благодаря ви, че сте това, което сте. Благодаря ви за безбройните постъпки на обич и служба, отдадени от вас на толкова много хора. Благодаря ви за всичко, което тепърва ще извършите, за да дадете радостта на Евангелието на семейства, на Църквата, на вашите общности и на народите по света.

Сестри, ние ви обичаме. Моята молитва и благословия е вие никога да не забравяте, че сте наистина скъпоценни дъщери в Божието царство, в свящото име на нашия Възлюбен Спасител Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Етер 12:27.
2. Вж. 3 Нефи 12:48.
3. Roald Dahl, *Charlie and the Chocolate Factory*, 1964 г., стр. 55–56.
4. Символът на вярата 1:13.
5. Псалми 8:3–5.

независимо колко незабелязани може да мислите, че сте, вашият Небесен Отец не ви е забравил. Всъщност Той ви обича с безпределна любов.

Просто си помислете: Вас ви познава най-величествената, всезнаваща и славна Личност във вселената и Той не ви е забравил! Вие сте обични от Царя на безпределното пространство и безкрайно време!

Този, Който е създал и познава звездите, познава вас и знае вашето име – вие сте дъщерите в Неговото царство. Псалмистът пише:

“Когато гледам Твоите небеса, делото на Твоите пръсти, Луната и звездите, които Ти си отредил, казвам си: Що е човек та да го помниш? ...

А Ти си го направил само малко

по-долен от ангелите, И със слава и чест си го увенчал”⁵.

Бог ви обича, защото сте Негово дете. Той ви обича, дори ако понякога може да се чувствате самотни или допускате грешки.

Божията любов и силата на възстановеното Евангелие са изкупващи и спасяващи. Ако само позволите на Неговата божествена обич да потече в живота ви, тя може да превърже всяка рана, да изцели всяко сърце, да облекчи всяка мъка.

Мои скъпи сестри от Обществото за взаимопомощ, вие сте по-близо до небесата, отколкото предполагате. Вашите съдбини са по-богати от най-дръзките ви мечти. Продължавайте да израствате във вяра и лична праведност. Приемете възстановеното Евангелие на Исус Христос като

Указател на материалите от конференцията

Следният списък с избрани преживявания от речи на общата конференция може да бъде ползван при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Номерът се отнася до първата страница на речта.

ГОВОРИТЕЛ	МАТЕРИАЛ
Старейшина Ричард Г. Скот	(6) Ричард Г. Скот прави аудио запис на Книгата на Мормон за семейството си.
Старейшина Жозе Л. Алонсо	(14) Разтревожени родители губят малкия си син в оживения град Мексико Сити.
Президент Бойд К. Пакър	(16) Бойд К. Пакър получава патриархалната си благословия
Президент Дитер Ф. Ухтдорф	(19) Дитер Ф. Ухтдорф помага в строежа на сграда за събрания, докато е пилот слушател на обучение във ВВС. Вярна двойка упражнява позитивно влияние върху хората наоколо.
Старейшина Дейвид А. Беднар	(24) Юноша от Аароновото свещеничество преподава в клас по семейна история.
Старейшина Нийл Л. Андерсън	(28) Джеймс О. Мейсън и съпругата му решават да имат деца, без да отлагат. Скот и Беки Дориъс осиновяват деца след 25 години брак.
Старейшина Карл Б. Кук	(33) Томас С. Монсън настоява Карл Б. Кук да гледа нагоре. Сестри отхвърлят "бремето" в небето под вид на балони с хелий.
Старейшина ЛеГран Р. Къртис-мл.	(35) Неактивни членове намират изкупление, като биват поканени да се върнат в Църквата.
Старейшина Д. Тод Кристоферсън	(38) Оцелял от кервана на Донър си спомня утрото, когато видял Джонсънз Ранч.
Старейшина У. Кристофър Уодъл	(50) Мисионерът Хавиер Мизието среща човека, кръстил неговия баща.
Президент Хенри Б. Айринг	(56) Младият Хенри Б. Айринг и неговият епископ посещават една сестра в района си. Гордън Б. Хинкли и Хенри Б. Айринг преглеждат ръкопис късно през нощта.
Президент Томас С. Монсън	(60) Томас С. Монсън мисли, че е единствен член на Църквата в новобрански лагер. Томас С. Монсън говори на хората в един автобус за Църквата.
Президент Хенри Б. Айринг	(68) Хенри Б. Айринг говори в университет, където е помолен да не споделя свидетелството си за Исус Христос. Хенри Б. Айринг води дъщерите си на посещение при приятелка, умираща от рак. Умиращ мъж се облича в неделните си дрехи за свещеническа благословия. Година след като е избягал от къщи, мъж прочита Книгата на Мормон и придобива свидетелство.
Старейшина Тад Р. Калистър	(74) Млада жена свидетелства на приятелката си за истинността на Книгата на Мормон.
Президент Томас С. Монсън	(82) Томас С. Монсън научава силата на молитвата, след като намира пет долара, които си мислел, че е загубил. Томас С. Монсън е подтикнат да обяви Петер Моурик като говорител при освещаването на храма Фракфурт Германия.
Старейшина Ръсел М. Нелсън	(86) Обърнати във вярата руснаци високо ценят брака си в храма.
Старейшина Рандъл К. Бенет	(98) Рандъл К. Бенет пренебрегва предупрежденията за силно океанско течение.
Старейшина Дж. Девн Корниш	(101) Дж. Девн Корниш по чудо намира 25 цента в отговор на молитва.
Старейшина Куентин Л. Кук	(104) Алма Сони анулира резервации за <i>Титаник</i> . Айрин Корбет загива на борда на <i>Титаник</i> .
Силвия Е. Олред	(114) Сестра, страдаща от множество болести, е утешена от посещаващи учителки. Един мъж е обърнат във вярата, след като посещаващи учителки служат на семейството му.
Президент Дитер Ф. Ухтдорф	(120) Жена е огорчена, защото не се омъжва и няма деца.

Учения за нашето време

Уроците на Мелхиседековото свещеничество и на Обществото за взаимопомощ в четвъртата неделя на месеца ще бъдат посветени на “Учения за нашето време”. Всеки урок може да бъде подготвен от една или няколко речи, изнесени по време на най-последната обща конференция (вж. таблицата по-долу). Президентите на кол и окръг могат да изберат коя реч следва да бъде използвана или могат да възложат тази отговорност на епископите или президентите на клон. Ръководителите следва да наблегнат на важността братята от Мелхиседековото свещеничество и сестрите от Обществото за взаимопомощ да изучават едни и същи речи в едни и същи недели.

Членовете, посещаващи уроците от четвъртите недели, са насърчавани да изучават и носят в клас най-последния брой от списанието с конференцията.

Предложения за подготовка на урок от речи

Молете се Светият Дух да бъде с вас, като изучавате и преподавате

речта/речите. Може да бъдете изкушени да готвите урока с помощта на други материали, но речите от конференцията са одобрената програма. Задачата ви е да помагате на другите да учат и да живеят според Евангелието, както учи най-последната обща конференция на Църквата.

Прегледайте речта/речите, търсейки принципи и учения, които задоволяват потребностите на членовете на класа. Търсете също разкази, отправки към Писанията и изявления от речта/речите, които ще ви помогнат да преподавате тези истини.

Направете схема как искате да преподадете принципите и ученията. Схемата ви следва да включи въпроси, които помагат членовете на класа да:

- търсят принципите и ученията в речта/речите.
- мислят за значението им.
- споделят разбиране, идеи, изживявания и свидетелства.
- прилагат тези принципи и учения в живота си. ■

МЕСЕЦИ, В КОИТО СЕ ПРЕПОДАВАТ УРОЦИТЕ

Ноември 2011 г.–
Април 2012 г.

Май–октомври 2012 г.

МАТЕРИАЛИ ЗА УРОКА В ЧЕТВЪРТАТА НЕДЕЛЯ

Речи, публикувани в *Лиахона** от ноември 2011 г.

Речи, публикувани в *Лиахона** от май 2012 г.

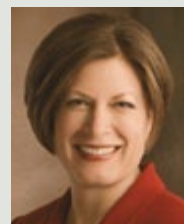
* Тези речи са на разположение на много езици на conference.lds.org.

Общи президентства на помощните организации

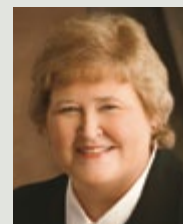
ОБЩЕСТВОТО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

Силвия Е. Олред
Първа съветничка

Джули Б. Бек
Президент

Барбара Томпсън
Втора съветничка

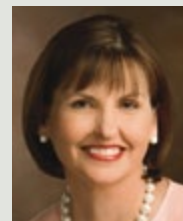
МЛАДИ ЖЕНИ

Мери Н. Кук
Първа съветничка

Илейн Ш. Долтън
Президент

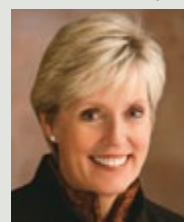

Ан М. Диб
Втора съветничка

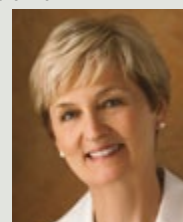
НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Джийн А. Стивънз
Първа съветничка

Розмари М. Уикъзм
Президент

Шерил А. Есплин
Втора съветничка

МЛАДИ МЪЖЕ

Лари М. Гибсън
Първи съветник

Дейвид Л. Бек
Президент

Ейдриън Очоа
Втори съветник

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

Дейвид М. Маконки
Първи съветник

Ръсел Т. Осгърт
Президент

Матю О. Ричардсън
Втори съветник

Творчески поглед на Табернакъла Прово, унищожен от пожар и повторно построен като втори храм в Прово, Юта, САЩ.

181-ва полугодишна обща конференция

Повече от 100 000 души присъстваха на петте сесии на 181-вата полугодишна обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни в Центъра за конференции в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ, на 1 и 2 октомври. Милиони други я гледаха чрез телевизионни, радио, сателитни и Интернет излъчвания.

По време на първата сесия в събота, 1 октомври, президент Томас С. Монсън обяви местонахождението на шест нови храма: Баранкила, Колумбия; Дърбан, Южна Африка; Киншаса, Демократична република Конго; Париж, Франция; Прово, Юта, САЩ и Стар Вали, Уайоминг, САЩ.

След това съобщение президент Монсън покани членовете да даряват в църковния Общ фонд за подпомагане на посетители на храма. “Този фонд осигурява еднократно посещение за хората, които иначе няма да могат да посетят храма”, каза той.

В събота следобед старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли обяви нов раздел в youth.lds.org—FamilySearch Youth and Family History (FamilySearch за младежи и семейна история) (lds.org/familyhistoryyouth). Този нов раздел има за цел да помогне на младежите да открият семейната история и

да служат на своите предци, като работят с тяхното родословие. (Вж. статията на стр. 128.)

По време на същата сесия старейшина Клаудио Р. М. Коста бе освободен от президентството на Седемдесетте. Подкрепен за президентството на Седемдесетте бе старейшина Тад. Р. Калистър (вж. стр. 128 за негова биография). Дванадесет седемдесетници и областни седемдесетници бяха освободени или получиха статут на почетни ръководители (вж. стр. 23 за подкрепения и освобождавания).

В своята реч неделя сутрин президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото Президентство, напомни на хората за призива – отправен през априлската обща конференция по-рано тази година – към всички членове да участват в ден на служба през 2011 г. (вж. Хенри Б. Айринг, “Възможности да вършим добро”, *Лиакхона*, май 2011 г., стр. 22).

Членовете по света слушаха конференцията на 93 езика. За повече информация кога текстови, аудио и видео версиите на конференцията ще бъдат на разположение на различните езици, посетете lds.org/general-conference/when-conference-materials-will-be-available. ■

Daughters in My Kingdom: Исторически преглед за съвременната жена светия от последните дни

От Челси Нийбъргал

Църковни списания

Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society, една нова книга, съставена под напътствието на Първото Президентство, съдържа разказ за наследството на Обществото за взаимопомощ и жените в Църквата, каза Джули Б. Бек, обща президентка на Обществото за взаимопомощ, по време на общото събрание на Обществото за взаимопомощ през септември 2011 г.

“Тя ще обедини и съгласува това световно сестринство с целите на Обществото за взаимопомощ и моделите и привилегиите на тези последователки”, каза тя. “Тя е едно свидетелство за важната роля на жените в плана на щастие на нашия Отец и представлява един неизменен стандарт на нашите вярвания, нашите дела и това, което защитаваме” (стр. 113 на този брой).

Сестра Бек каза, че книгата дава основа за идентичността на жената като дъщеря Божия. Според нея при изучаването на книгата те ще могат да разберат как Обществото за взаимопомощ следва да действа в живота на всяка сестра.

Как се е появила книгата

Проектът започва като задача, дадена от Първото Президентство. Сюзън У. Танър, бивша президентка на Младите жени, е отделена да напише книгата. Сестра Бек и нейните съветнички, Силвия Е. Олред

и Барбара Томпсън получават задачата да ръководят проекта и да работят със сестра Танър, редактори, дизайнери и други, които да го насочват чрез Духа на откровение. “Никога не съм работила върху проект, в който Духът да ме е напътствал така”, казва сестра Бек.

Част от този процес включва кои от хилядите страници исторически разкази следва да влязат в книгата. Сестра Бек, нейните съветнички и сестра Танър преглеждат записки от първоначалните събрания на Обществото за взаимопомощ и други истории и разкази на Обществото и жените в Църквата.

Сестра Бек казва, че в резултат се е получила не само очакваната хронологична история, а една духовна история на Църквата и Обществото за взаимопомощ.

“Ние изучаваме своята история, защото тя ни помага да се променяме”, казва сестра Бек в своето обръщение на Общото събрание на Обществото за взаимопомощ през септември 2010 г. “В края на крайщата стойността на историята не е в нейните дати, епохи и места. Тя е важна с това, че ни учи на принципи, цели и модели, които да следваме, и ни помага да осъзнаем кои сме, да разберем какво да правим и ни обединява в укрепването на домовете на Сион и в изграждането на царството Божие на земята” (“Дъщери в Моето царство: Историята и делото на Обществото за взаимопомощ”,

Лиахона, ноем. 2010 г., стр. 115).

Макар книгата следва времева линия, ученията ѝ са представени в глави по тема. Чрез разкази и примери от Писанията и съвременната история, слова на пророци и ръководителки на Обществото за взаимопомощ, тя учи своите важни послания.

Влиянието на книгата

Сестра Бек казва, че чрез книгата сестрите ще научат как да изпълняват целите на Обществото за взаимопомощ в своя живот и като едно сестринство от последователки, които спазват заветите си.

“Те ще научат какво означава да увеличават вяра и лична праведност, да укрепват домовете и да издирват и помагат на изпадналите в нужда”, казва сестра Бек в интервю с Църковни списания. “Когато сестрите видят себе си в делото на Обществото за взаимопомощ, те могат да разберат какво влияние са имали жените в развитието на Църквата, както в древни времена, така и в последните дни, след което да осъзнат каква е тяхната цел и идентичност”.

Сестра Бек вярва, че хората, които прочетат книгата, ще научат чрез пример и поучение как да следват Светия Дух и да получават лично откровение. Те също така могат да бъдат укрепени и насърчени във всекидневния си живот и в своите трудности и изпитания.

“Има много сила в тази книга – много сила, на която можем да подражаваме”, казва сестра Бек. “Така че се надявам хората да държат книгата под ръка и в трудни дни да я вземат и да прочитат някой разказ или пример, който да ги укрепят”.

Сестра Бек също споделя, че макар книгата ще се озова в домовете на Църквата чрез ръцете на сестрите, тя вярва, че тя ще е важен източник и за мъжете. Тя ще помага на младите жени да разбират как да станат част от това велико световно сестринство и може да обедини съпрузи и съпруги в светите им

усилия да водят своите семейства и да служат в Църквата.

След като изучава книгата, Дейл Кук, президент на кол Сиракуз Юта Блъф, казва, че тя ще бъде важен източник, който да помогне не само на жените в Църквата да разберат ролята си като ученици на Христос, но и на мъжете. “С прочитането ѝ ще видите как (Обществото за взаимопомощ) е взаимосвързано със свещеността”, казва президент Кук. “Тя ми помогна да осъзная каква сила има моята съпруга и (как по-добре) да я обичам и да ѝ помагам и подкрепям”.

За книгата

Книгата е източник за лично изучаване и за преподаване у дома, в Обществото за взаимопомощ и други събрания на Църквата. Тя се изпраща на епископи и президенти на клон, които ще работят с президентки на Обществото за взаимопомощ, за да решат как разпространението на книгите да се превърне в благословия за сестрите в районите и коловете.

Очаква се книгата да бъде на разположение на почти тридесет езика към края на януари 2012 г. На много от тези езици тя вече може да бъде прочетена онлайн, където членовете могат да открият придружаващи видео материали, да споделят цитати и да прочетат предложения как да използват и споделят посланията в нея. Посетете lds.org/relief-society/daughters-in-my-kingdom. Кликнете на “Additional Languages (PDF)” в центъра на страницата под “Related Resources.” Списък на съответните езици ще се появи от дясната страна на следващата страница. Впоследствие сайтът ще бъде преведен на няколко езика.

Предвидено е публикуването на издание с твърди корици на английски, португалски и испански до края на годината, което да бъде на разположение чрез Службите за разпространение и store.lds.org. ■

Нов сайт, който да помага на младежите да започнат своята семейна история

Новият раздел в youth.lds.org FamilySearch Youth and Family History (FamilySearch за младежи и семейна история) (lds.org/familyhistoryyouth) има за цел да помогне на младежите да открият семейната история и да служат на своите предци, като работят с тяхното родословие.

Сайтът предлага източници, които да научат младежите как да започнат да използват FamilySearch. В пет прости стъпки те са учени как да работят върху родословното си дърво, как да водят семейна история и как да подготвят имена за храма. Сайтът също така включва идеи за това как класове и кворуми могат да използват семейната история като средство за служба на другите.

Новият раздел в момента е на разположение на английски, португалски и испански. През идните месеци сайтът ще бъде преведен и на други езици. ■

Изложба кани младежите да заблестят

Музея за църковна история кани младежи между 13 и 18 години да участват в първата Международна изложба за младежи.

Участниците следва да създадат произведения, които да дава израз на идеята “станете и заблестете” (вж. У. и З. 115:4–6).

Произведенията трябва да са създадени след 1 януари 2009 г. Участниците трябва да са навършили 13 години към 1 януари 2012 г. и могат да кандидатстват онлайн с едно произведение от 2 януари 2012 г. до крайния срок – петък, 1 юни 2012 г. Максималният размер е 213 см на най-дългата страна. Всички видове и стилове на изобразителното изкуство са подходящи за изложбата.

Информация за кандидатстване ще бъде предоставена на lds.org/youthartcomp.

Победителите ще бъдат помолени да изпратят експоната на музея, за да участва в изложбата от 16 ноември 2012 г. до 17 юни 2013 г. ■

Старейшина Тад Р. Калистър

От Президентството на Седемдесетте

Старейшина Тад Ричард Калистър, наскоро подкрепен в Президентството на Се-

демдесетте и член на втория кворум на Седемдесетте, обяснява, че една от целите на висшите ръководители е реализирането на “истински растеж” в Църквата. “Това означава все повече хора не само да идват на събранията за причастие, а също така да участват в причастията, да получават предлаганите от Църквата обреди и да спазват заветите си”, каза той.

Имайки желанието да помага на църковните ръководители в това тяхно усилие, старейшина Калистър е благодарен, че Господ му е давал възможности да служи в множество призвания. “Тъй като съм вървял по пътеките на хората, с които сега работя – президенти на кол и епископи и президенти на кворуми на старейшините – се надявам да бъда по-чувствителен и да знам какви са техните нужди”, обяснява той.

Старейшина Калистър служи като пълно време мисионер в мисия Източни Атлантически щати, президент на кворум на старейшините, президент на колова мисия, съветник на президент на кол, епископ, президент на кол, регионален представител, областен седемдесетник, президент на мисия Канада Торонто Изток (2005–2008 г.) и служи като президент на Тихоокеанска област, когато е призван в Президентството на Седемдесетте.

Роден в семейството на Рийд и Норин Калистър през декември 1945 г. в Глендейл, Калифорния, САЩ, старейшина Калистър се дипломира като счетоводител от университет “Бригъм Йънг” през 1968 г. Получава диплома по право от университета на Калифорния Лос Анжелис през 1971 г. През 1972 г. получава магистърска степен по данъчно право от университета Ню Йорк. През периода 1972–2005 г. той работи като адвокат, като е автор на книги за Единението, вероотстъпничеството и Възстановяването.

Сключва брак с Катрин Луиз Сапорити през декември 1968 г. в храма Лос Анжелис Калифорния. Те имат шест деца.

Старейшина Калистър знае каква роля има Господ в неговия живот. “Обичта на Спасителя е толкова всеобхватна, че според мен Той и нашият Отец в Небесата с нетърпение очакват да ни благословят и за най-малкото направено от нас добро, защото това е Тяхната природа”. ■

Храмът Сан Салвадор Ел Салвадор

Този внушителен храм в Ел Салвадор бе осветен на 21 август 2011 г., последният от 135 храма, действащи по цял свят. За храмовете президент Хауърд У. Хънтър (1907–1995) казва в своето обръщение на общата конференция през октомври 1994 г., "Нека бъдем хора, посещаващи храма. Посещавайте храма толкова често, колкото ви позволяват личните обстоятелства. Дръжте у дома си снимка на храма, така че децата ви да могат да я видят" ("Exceeding Great and Precious Promises", Ensign, ноем. 1994 г., стр. 8).

“**Д**авам ви моето свидетелство, че това дело е истинно, че нашият Спасител е жив и че Той води и направлява Своята Църква тук на земята”, каза президент Томас С. Монсън по време на заключителната сесия на 181-та полугодишна обща конференция. “Оставям ви своето свидетелство, че Бог, нашият Вечен Отец е жив и ни обича. Той наистина е наш Отец, и е истински и реален. Нека осъзнаем и разберем колко близко до нас е готов да дойде Той, колко далече е готов да отиде в помощта Си за нас, колко много ни обича и колко много прави и желае да направи за нас”.